

Mr Midnight

ဖားဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်ကလေး

သက်ဦးလွင်

JAMES LEE

Terril Tan's Terrible Tongue

Do Not Call This Number

ညမဖတ်ရ

Mr Midnight

ဖားဖြစ်သွားတဲ့
ကောင်ကလေး

နှင့်

ကံကောင်းတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်

Hsu Pyae Sone Htun
Publication

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-ခ) ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၈၃၈၃၆၆၄၊ ၈၃၈၆၈၃၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပျက်ဒာပုံ
ဇေယျာလင်း

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၂၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (ဒုတိယအကြိမ်)

ထုတ်ဝေသူ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၊ မခင်မာရွှေ (၀၀၂၅၆)

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂-ခ)

ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)

ကျောက်တံတားမြို့၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၁ ၈၃၈၃၆၆၄၊ ၈၃၈၆၈၃၃

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (၀၀၂၃၈)၊ ဖြိုးဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်

အုပ်စု

၅၀၀

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

မူပိုင် © ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဤစာအုပ်၏ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အရပ်ရပ်သည် ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ၏
မူပိုင်ဖြစ်သည်။ ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေမှ စာဖြင့်ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ
မည်သည့်နည်းစနစ်နှင့်မဆို ကူးယူဖြန့်ဖြူးခြင်း၊ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း၊

Digital နည်းစနစ်ဖြင့် *Online/Facebook* ပေါ်တင်ခြင်း၊

ရုပ်သံအစီအစဉ်တွင် ထည့်သွင်းခြင်း မပြုရ။

Hsu Pyae Sone Htun
Publication

ညမလတံရ

Mr Midnight

ဖားဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်ကလေး

သက်ဦးလွင်

JAMES LEE

Terril Tan's Terrible Tongue
Do Not Call This Number

MM 1

လူသားတို့လျှာသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အင်္ဂါအစိတ်
အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တစ်ချက်ကတော့ ၎င်းသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အင်အားအကြီး
မားဆုံး လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

လျှာသည် အတင်းအဖျင်းနှင့် လိမ်ညာမှုကို ဖြန့်နိုင်သည်။ အပြစ်
မရှိသော လူများကို မှားယွင်းသော စွပ်စွဲချက်များ ပြုလုပ်နိုင်သည်။
၎င်းက စစ်ပွဲကိုပင် အစပြုစေနိုင်သည်။

အချို့လျှာများက ဘာသာစကားတစ်ခုဖြင့်သာ စကားပြောနိုင်
သည်။ အချို့လျှာများက ဘာသာစကား တစ်ဒါဇင်ပြောနိုင်ကြသည်။

လူသားတို့၏လျှာတွင် အရသာခံသော အဖုကလေးပေါင်း တစ်
သောင်းခန့်ပါရှိသည်။ အများအားဖြင့် ၎င်းတို့သည် လျှာ၏ အပေါ်ပိုင်း
မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် သေးငယ်သော မှိုပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်
ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေကြသည်။ ၎င်းတို့ကို လျှာထိပ်ပိုင်းအနားနှင့်
လျှာဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့တွင် တွေ့ရသည်။

၎င်းတို့၏အလုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ အစာစားသောအခါ မည်သို့
အရသာ ရှိသည်ကို ပြောပြရန် ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာသည် ချိုသလား၊ ခါးသလား၊ ချဉ်သလား၊ ငန့်
သလား၊ စပ်သလားဆိုသည်ကို ၎င်းက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောသည်။

Mr Midnight

မတူညီသော အရသာငါးမျိုးကို လျှာ၏မတူညီသော အစိတ်အပိုင်း ငါးနေရာတွင် သိမြင်ခံစားသည်ဟု တစ်ချိန်က ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါတွင် အရသာခံအဖုကလေးများရှိသော လျှာ၏ နေရာတိုင်း၌ အရသာကို ခံစားသိရှိနိုင်ကြောင်း သိလာကြသည်။

လျှာ၏ခြေရင်းတွင် *epiglottis* ဟုခေါ်သော ကျယ်နိုင် ကျဉ်းနိုင်သော တစ်ရှူးပါးပါးကလေးကို တွေ့ရနိုင်သည်။

အက်ပီဂလောတစ်ရှူးသည် အဆုတ်၏ ဂိတ်ပေါက်တံခါးနှင့် တူသည်။

အစာကို ကျွန်ုပ်တို့မျိုချသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏လျှာက နောက်သို့ ရွေ့လျားပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ အက်ပီဂလောတစ်ရှူးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ၎င်းက မပိတ်လျှင် အစာများသည် ဝမ်းဗိုက်ထဲ မရောက်ဘဲ လျှာခင်ကို ဖြတ်ကျော်၍ အဆုတ်ထဲ ဝင်သွားလိမ့်မည်။

၎င်းက နှစ်သက်စရာကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏လျှာခင်သည် အသံထွက်သောအရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောသောအခါ အဆုတ်ထဲမှ လေထွက်လာပြီး လျှာခင်ကို တုန်ခါစေသည်။ လျှာခင် တုန်ခါသောအခါ အသံထွက်လာသည်။

လျှာခင်ထဲမှ အသံထွက်လာသောအခါ ၎င်းက ကျွန်ုပ်တို့၏ အက်ပီဂလောတစ်ရှူးကို ဖြတ်ကျော်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လျှာက အသံကို စကားလုံးများအဖြစ် ပုံစံဖွဲ့ပေးနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောသောအရာပေါ် မူတည်၍ လျှာက နေရာအနိမ့်အမြင့် အပြတ်ပြောင်းရွှေ့သည်။

Oyrm Father ဟူသောစကားကို ကျွန်ုပ်တို့ပြောလျှင် လျှာက အောက်သို့ နိမ့်ကျပြီး ပြားနေလိမ့်မည်။

Rule စကားလုံးမှ ကကို ကျွန်ုပ်တို့ အသံပြုလုပ်လျှင် လျှာက အာခေါင်ဆီသို့ လိပ်ကောက်သွားလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှ သာမန်လူသားတို့လျှာသည် ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ကြ
သည်။ ခြွင်းချက်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

တယ်ရီတန်၏လျှာက ကွဲပြားခြားနားနေသည်။

အလွန်အလွန်ကို ကွဲပြားခြားနားနေသည်။

၎ ၎

MM

2

တယ်ရီတန်က ကျွန်တော့်နာမည်ပါ။ လူတိုင်း ကျွန်တော့်ကို တယ်ရီဟု ခေါ်ကြသည်။ သင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ထိုကဲ့သို့ ခေါ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်က သင့်လို ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းသွားသည်။ အိမ်စာလုပ်သည်။ ပြဿနာမတက်အောင် နေသည်။ သို့သော် ၎င်းက ပျင်းစရာကောင်းသည်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ကြောက်စရာကောင်းသောအရာများ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးပါ။ တစ္ဆေလိုအရာများ ဘာမှမဖြစ်ဖူးပါ။

ကျွန်တော်၏ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဂျန်နပ်ကွက်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အရပ်ပိုမြင့်သည်။ သူ့ဆံပင်က ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ရှုပ်ပွနေပြီး တောအုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့က ကျောင်းမှအိမ်သို့ ပြန်လာသောအခါ ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ဂျန်နပ် လူငယ်သည်းထိတ်ရင်ဖိုစာအုပ် ဖတ်နေသည်။ ရုတ်တရက် သူက မော့ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောသည်။

“ဟော ... တယ်ရီ ငါတို့ကြောက်စရာကောင်းတာတွေ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ကြတာလဲ”

ကျွန်တော်တို့တိုက်ခန်း အဆောက်အအုံတွင် နေသော ကောင်မကလေး ကလိုရီက ကျွန်တော်တို့နောက်ရှိ ထိုင်ခုံမှရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး သူ၏ဇက်ပိုးကို ဆိတ်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဂျန်နပ် ... နင် ရူးနေတယ်။ နင် ဒီလိုမျိုးမပြောသင့်ဘူး။ နင် ကြောက်စရာကောင်းတာတွေဖြစ်ရင် အရူးတစ်ယောက်လို အော် နေလိမ့်မယ်”

ဂျန်နပ်က မျက်မှန်ကိုနှာခေါင်းပေါ် ပြန်တွန်းတင်လိုက်သည်။ မျက်မှန်မှန်ကိုင်းက အကြည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ တကယ် ကြည့်ကောင်းနေသည်။

“ဟင့်အင်း ... ငါ မအော်ဘူး”

သူက လေရှိုက်သံဖြင့် ပြောသည်။

“နင်ပဲအော်မှာ”

ကျွန်တော်က ပါးစပ်ဟပြီးရယ်သည်။ သို့သော် ရယ်မောသံ ထွက်လာရမည့်အစား ဖားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အသံပြုလိုက်သည်။

“ကွပ် ...”

ဂျန်နပ်က ထိုင်ခုံမှထရန်သည်။ ကလိုရီက ကျွန်တော့်ကို တအံ့ တကြွဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဂျန်နပ်က ပြုံးလျက် မေးသည်။

“အိုး ... တကယ့်အသံအစစ်အတိုင်းပဲ”

ကလိုရီက လက်ခုပ်တီးလျက် ပြောသည်။

“ထပ်လုပ်ပြပါဦး”

ကျွန်တော်က ပါးစပ်ဟပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဖားအော်သံပြုလုပ် ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဘာသံမှ ထွက်မလာ ချေ။

“အို ...”

ကျွန်တော်က တံတွေးမျိုချလျက် ပြောသည်။

“တစ်မျိုးကြီးပါလား။”

နောက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော လိုယူဂျန်က ကျွန်တော်ပုခုံးကို ပုတ်သည်။

“တယ်ရီ... မင်းအအေးမိနေတယ်ထင်တယ်။ မင်းလည်ပင်းပဲ ဖားတစ်ကောင် ရောက်နေတဲ့အသံ ထွက်နေတယ်။”

ကျွန်တော်မှလွဲ၍ အားလုံး ရယ်ကြသည်။ စောစောက ဖားလို ကျွန်တော် အသံထွက်ပြီး နောက်တစ်ခဏ၌ လူသံပြန်ဖြစ်သွားပုံကို ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း အလုပ်ရှုပ်လွန်းနေသည်။

အိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်၍ ကျွန်တော့်အခန်းဆီသို့ တက်သွားသောအခါ ကျွန်တော် အဘယ်ကြောင့် ဖားအသံပြုလုပ်နိုင်ပုံကို စဉ်းစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများအတွက် ထူးဆန်းသော အသံကို ကျွန်တော် ပြုလုပ်နိုင်လျှင် မကောင်းဘူးလား။

ကြည့်မှန်ဘီလူးဆီသို့ ကျွန်တော်သွားပြီး ပါးစပ်ကို ဂရုတစိုက် ဖွင့်၍ လည်ချောင်းနောက်ဘက်ကို တင်းကြပ်ကာ ဖားအော်သံ လေ့ကျင့်ကြည့်သည်။ မရချေ။

ထွက်လာသောအသံများက တကျွီကျွီအသံများသာဖြစ်သည်။

ကျောင်းအဝတ်အစားများကို ကျွန်တော် ချွတ်လိုက်ပြီး အိမ်စာများကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်လျှင် ဝမ်းဗိုက်မှ တချို့မြည်သံကို ကြားရသည်။ အမေ ချက်ပြုတ်နေသော ကြက်သားဟင်းအနံ့ကို ကျွန်တော် ရသည်။ ကျွန်တော်ဗိုက်ဆာနေသည်။ ညစာအဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း အမေ လှမ်းပြောသောအခါ ထမင်းစားစားပွဲဆီသို့ ကျွန်တော် အရင်ဦးဆုံး ရောက်သည်။

ထို့နောက်တွင် အမေရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှ ထိုင်ခုံတစ်လုံး ကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဆာနေသလား ... တယ်ရီ”

သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်က ပန်းကန်ထဲကို ထမင်းစွန်းကြီးတစ်စွန်းနှင့် ကြက်
အတောင်ပံနှစ်ချောင်းထည့်စဉ် ပြုံးနေသည်။ ကြက်သားကို ကျွန်
တော် တအားကိုက်လိုက်ပြီး ထမင်းစားဘူးကို လွှတ်ချ၍ ကျွန်တော့်
လက်က လည်မျိုဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် သေတော့
မည်ဟု ထင်သည်။

၈၂၈

MM

3

အမေက ချက်ချင်းမတ်တတ်ထရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို ရိုက်ပုတ်လိုက်သည်။ ကြက်သားက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှ လွင့်ပျံထွက်သွားသည်။

“တယ်ရီ ... မင်းစားတာ မြန်လွန်းနေတယ်”

အမေက ကျွန်တော့်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။

“ဒါကြောင့် လူတွေ အစာနင်ကြတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က လည်ပင်းကိုလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုတ်ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မအန်မိစေရန် ပါးစပ်ကိုပိတ်ဆို့လျက် သူ့ကို ပြောပြရန် ကြိုးစားသည်။

အမေက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများပြူးကျယ်လျက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရာမှ ပန်းကန်ထဲမှ ကြက်အတောင်ပံများ ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“တယ်ရီ ...”

သူမက ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်း အရိုးမျိုချလိုက်သလား?”

ခဏတော့ ကျွန်တော် စကားမပြောနိုင်ချေ။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲတွင် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အရသာများ ပြည့်နေသည်။

ကျွန်တော် အန်တော့မလို ဖြစ်နေသည်။

“အရသာဆိုးလိုက်တာ”

ကျွန်တော်က ညည်းညူပြောသည်။

“ငါ ချက်နေကြအတိုင်း ချက်ထားတာပဲ”

အမေက ကန့်ကွက်ပြောသည်။ ကြက်သားတစ်တုံးကို သူမ
ကောက်ယူပြီး နမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အနည်းငယ် ကိုက်စား
ကြည့်သည်။

“တယ်ရီ ... အရသာက နဂိုအတိုင်းပဲဟာ”

ကျွန်တော်က သီးနေဆဲဖြင့် ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း”

ကျွန်တော် ရေရွတ်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါက ဆားတွေ များလွန်းနေတယ်”

ကြက်သားအရသာက ဆားများရုံထက်မက ဆိုးဝါးနေကြောင်း
သူမကို ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့ပြောရမည်နည်း။ ၎င်းက တစ်စုံတစ်
ယောက်၏ ခြေအိတ်အဟောင်းများကို ကိုက်ဝါးနေရသကဲ့သို့မျိုး
ဖြစ်နေသည်။

“ထမင်းနည်းနည်းစားလိုက်”

အမေက အတင်းအကြပ်ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲဖယ်၍
ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို ဟခိုင်းကာ ထမင်းအနည်းငယ်ကို ကျွန်တော့်
လျှာပေါ်သို့ ဖွန်းဖြင့် ခပ်ထည့်လိုက်သည်။

“အာ”

ကျွန်တော် အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်သည်။ ကျွန်တော် ပါးစပ်
ဖြဲဟသွားပြီး စားပွဲပေါ် ထမင်းလုံးများ ပြန့်ကြဲသွားသည်။

ထမင်းက ထောပတ်နှင့် ကြက်သွန်ရောထားသော ငါးပုပ်အနံ့
ထွက်နေသည်။

အမေ တကယ်ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည်။ သူက ကျွန်
တော့်ကို ပခုံးဆွဲကိုင်ပြီး သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“တယ်ရီ ... မင်းပါးစပ်ဖွင့်စမ်း။ ငါ အထဲကို ကြည့်ပါရစေ”
 အမေက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲကို ကြည့်သည်။ စက္ကန့်အနည်း
 ငယ် ကြာသောအခါ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“တယ်ရီ ... မင်းလျှာပေါ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့အစိမ်းရောင် အစက်
 ကလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“မင်း ဝိုင်းရပ်ရောဂါတစ်ခုခု ရနေပြီ”

ရေချိုးခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးသည်။ အမေက နောက်မှ
 ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာသည်။ ပါးစပ်ကိုကျွန်တော်ရေဆေးလိုက်
 သည်။ ထို့နောက် တတ်နိုင်သမျှ ကျယ်လောင်စွာ ဟလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို ကျွန်တော်မယုံချေ။

ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေပြီလဲ။

အမေမှန်သည်။ ကျွန်တော့်လျှာပေါ်တွင် ကြီးမားသော အစိမ်း
 ရောင် အစက်အပျောက်များ ဖြစ်နေသည်။ အစက်အပျောက်များ
 သာ မဟုတ်ချေ။ အစိမ်းရောင်အဖုများ ဖြစ်နေသည်။

အမေက ၎င်းတို့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိရခင် ကျွန်တော့်လည်
 ချောင်းတစ်ခုလုံး တုန်ခါလာပြီး ဖားတစ်ကောင်၏အော်သံ ထွက်ပေါ်
 လာသည်။

“ကွပ်”

ထို့နောက် တစ်ခါထွက်လာပြန်သည်။ ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာ
 သည်။

“ကွပ် ...”

MMI 4

အဖေနှင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။

“မင်းလျှာပေါ်မှာအစက်တွေဖြစ်နေလို့အစာမစားနိုင်ရင်မနက်ကြရင် မင်းကို ငါ အစောဆုံးဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွားမယ်”

အမေက ပြောသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ရေတစ်ခွက် သောက်ရန် ပေးသည်။ ကျွန်တော် တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်သည်။ ရေက ပန်းကန်ဆေးရေအရသာ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော် ညည်းညူပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် ပြန်လဲကျသွားသည်။

“ငါတို့ တံခါးဖွင့်ထားမယ် ... တယ်ရီ”

အမေက မီးမှိတ်စဉ် ပြောသည်။

“မင်းအခြေအနေပိုဆိုးရင် ငါတို့ကို ခေါ်လိုက်”

အဖေနှင့်အမေတို့မှန်ကောင်းမှန်သည်။ ကျွန်တော်ပိုးမွှားတစ်ခုခု ကူးစက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဝမ်းဗိုက်ထဲ ပြိုလိုက်နေသည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှ ရွှေးများစီး ကျလာနေကြသည်။ မှောင်မည်းနေသော အခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်လျက် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ ကျွန်တော့်ပါးစပ် ပွင့်ဟလာပြီး ကွဲအက်သံတို့ လုပ်သည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် မတ်တတ်ထထိုင်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ ပြဿနာအားလုံးက ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် ကျွန်တော် ဖားအော်သံပြု

လုပ်သောအချိန်က စတင်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းမှ ကလေး တစ်ယောက်က ဖားတစ်ကောင်ဆီမှ ရောဂါယူခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်နောက်တစ်ကြိမ်ဖားအော်သံအော်လိုက်ပြီးမျက်လုံး များမှိတ်၍ ဖားရောဂါကို ဆရာဝန်များမည်ကဲ့သို့ ကုသပေးမလဲဟု တွေးမိသည်။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က စဉ်းစားလို့မရတော့ဘဲ ကြောက်စရာ ကောင်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို ကျွန်တော်မက်သည်။ ကျွန်တော့် တွင်တိုသော ရှေ့ခြေထောက်များနှင့် ရှည်သောနှောက်ခြေထောက် များရှိပြီး ခြေချောင်းများက အရည်ပြားတို့နေကြသည်။ ခရကဲ့သို့ သော အစာများရှာရန်အတွက် အခန်းထဲတွင် ကျွန်တော် လျှောက် ခုန်သွားနေသည်။ ၎င်းက ရူးသွပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင် အိပ်မက်က အစပျိုးရုံရှိစဉ် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ဖွင့်လိုက်သောအခါ အရက်တက် စောစောပိုင်းအချိန် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာ နီးနေပြီ ဘာကြောင့် အိပ်ရာနီးသွားသနည်းဟု စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော့်အားအနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်မည့်ထူးဆန်းသောအသံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် လဲလျောင်းနေသည်။ သို့သော် တိုက်ခန်း ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘာမှမလှုပ်ချေ။

ခုတင်ပေါ်မှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဆွဲထူထပြီး ပြတင်း ပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ကန့်လန့်ကာကို တွန်းဖယ်လျက် ည အမှောင်ထဲကို လှမ်းကြည့်သည်။

အနီးအနားတိုက်ခန်း အဆောက်အအုံမှ ပြတင်းပေါက်နှစ်ခု မီး လင်းနေသည်။ ထိုမျှသာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အလွန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ ရပ်ကွက်ဝင်းကို ဝိုင်းရံထားသော တူးမြောင်းကြီး ရှိနေသည်။

ထိုအပြင်ဘက်၌ ဘာမှလှုပ်ရှားမနေကြချေ။ ကားမီးအလင်း
ရောင်များလည်း မရှိချေ။ အပြင်ဘက်တစ်နေရာရာမှ အသံကြောင့်
ကျွန်တော် အိပ်ရာနီးသွားသလားဟု စဉ်းစားလျက် ပြတင်းပေါက်ကို
ကျွန်တော် လျှောထိုးဖွင့်လိုက်သည်။

သို့သော် ညကာလက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရုပ်မြင်သံကြား
များ ဖွင့်နေခြင်းမရှိချေ။ လမ်းပေါ်မှ ကားသံများတက်လာခြင်း မရှိ
ချေ။ ကျွန်တော်မှလွဲ၍ တစ်လောကလုံး အိပ်ပျော်နေကြသည်။

ခုတင်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်သွားတော့မည်ပြုစဉ် တစ်စုံတစ်ရာ
ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်သွားသည်။ တူးမြောင်းထဲမှ သေးငယ်သော
အစိမ်းရောင်မီးအလင်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ပထမ၌ တစ်စုံတစ်ယောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် တူးမြောင်း
တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။
အလင်းရောင်က အပ်ဖျားသာသာတောက်ပသော အစိမ်းရောင်
ဖြစ်ပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက် ဝေ့ဝဲနေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ် အစိမ်းရောင်အလင်းက
တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာသည်။ ၎င်းက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဝေ့ဝိုက်
လာနေသည်။

ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မသိခင် လင်းထိန်နေသော
အစိမ်းရောင်အလင်းက ကျွန်တော့်ပြတင်းပေါက်ပေါ် ကျလာသည်။

အစိမ်းရောင်အလင်းက မျက်နှာကြက်ပေါ် ဖြတ်ကျော်သွား
သောအခါ ပြတင်းပေါက်ပေါင်အောက်သို့ ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့နေမိ
သည်။ ထို့နောက်တွင် ၎င်းက မရှိတော့ချေ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းထရပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်
ပေါင်ပေါ်မှ ရှောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညကာလက ခါတိုင်းကဲ့သို့
မည်းမှောင်နေသည်။

MM

5

မနက်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာနိုးသောအခါ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်နှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော အစိမ်းရောင်မီးအလင်း အကြောင်း အားလုံးမေ့သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှန်ထဲကို ကျွန်တော်ကြည့်သောအခါ လျှာပေါ်မှ အစိမ်းရောင်အဖုများ ပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာကူးစက်ရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် ၎င်းက မရှိတော့ချေ။ ကျွန်တော် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး ကျောင်းအဝတ်အစားဝတ်၍ ပျော်ရွှင်စွာ လေချွန်လျက် မီးဖိုခန်းဆီသို့ သွားသည်။

“နေကောင်းသွားပြီလား။”

အမေက မေးသည်။

ဆန်ပြုတ်သောက်ရန် ထိုင်လိုက်စဉ်လျှာကို ကျွန်တော် ထုတ်ပြသည်။

“အစက်အပျောက်တွေ မရှိတော့ဘူး အမေ”

ကျွန်တော်က ဇွန်းကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်မရင်း ဝမ်းသာအားရပြောသည်။ ကျွန်တော် စတင်စားသည်။ အို ... ဟင့်အင်း။ ဆန်ပြုတ်က ကြက်သားအနံ့ ဖြစ်နေသည်။ နို့က မျှစ်ကဲ့သို့ အရသာ ဖြစ်နေသည်။ သကြားက ငန်နေသည်။

လက်ဆေးခွက်ထဲသို့ ကျွန်တော် အကုန်ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“တယ်ရီ ...”

အမေက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်လျက်ပြောသည်။

“မင်း ဝိုက်မကောင်းတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် အစာတွေ အန်ထုတ်နေတယ်။ ဒီညမှ မင်း သက်မသာလာဘူးဆိုရင် ငါတို့ ဆရာဝန် သွားပြကြမယ်”

တစ်စုံတစ်ရာကတကယ်ကိုမှားနေပြီ။ မှားရုံသာမဟုတ်ပါ။ ဒုက္ခပါပေးနေပြီ။ ကျွန်တော်စားသမျှအရာတိုင်း အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်နေလျှင် ကျွန်တော်၏ အရသာခံအဖုကလေးများ ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်တော့လျှင် ကျွန်တော်ငတ်၍ သေရတော့မည်။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ ဂျန်နပ်က ထိုင်ခုံမှရန်ထပြီး ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“တယ်ရီ ... မင်းကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

သူက ပြောသည်။

“မင်း ဒုက္ခကေရဲ့လား”

ကျွန်တော် ဆာလောင်သဖြင့် မူးဝေမတတ်ဖြစ်နေသည်ကို သူ့အား မည်ကဲ့သို့ ပြောရမည်နည်း။ ကျွန်တော် စားသမျှ အရာတိုင်း အရသာ မှားယွင်းနေသည်ကို သူ့အား မည်သို့ပြောရမည်နည်း။

သူ့ကို ကျွန်တော် အဖြေပေးတော့မည်ပြုစဉ် ထိုင်ခုံဘေးသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ရွေ့လျားလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ဝမ်းစိုက် တကြုတ်ကြုတ် မြည်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းများကို ကျွန်တော် လျှာဖြင့် လျက်လိုက်သည်။

“တယ်ရီ”

ကလိုရီက အလန့်တကြား အော်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို မြေပြင်ပေါ် ကျွန်တော်ပစ်ချပြီး ထိုင်ခုံဆီ
သို့ ပြေးသွားသည်။ ကျွန်တော် ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။ အိုး ...
ကျွန်တော့်ကုသိုလ်ကံကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်ချေ။ မနက်စာပါလား။

အနက်ရောင် ပုရွက်ဆိတ် တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ဖွဲ့ ထိုင်ခုံဘေးသို့
တွယ်တက်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မတားဆီးနိုင်
ခင် လျှာကိုထိုးထုတ်ပြီး ၎င်းတို့ အားလုံးကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာ
လျှက်ပစ်လိုက်သည်။

၎

MMI 6

“ရှံ့စရာကြီး”

ဂျီလင်က ညည်းညူပြောသည်။ သူမ၏ ညီမများဖြစ်ကြသော ဂျီအယ်နှင့် ဂျီနာတို့က ကျွန်တော့်ကို ဆပ်ကပ်ထဲမှ လူထူးဆန်း တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟွန်း”

ကလိုရီ တုန်ယင်သွားသည်။ ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းမှ ပုရွက် ဆိတ်များကို သန့်ရှင်းပစ်သည်။

“အိုး ... မင်း ရှံ့စရာကောင်းလိုက်တာ”

အင်ဒရူချိုင်းက ရှံ့ရှာဟန်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“အဲဒါတွေက ဘယ်လိုအရသာရှိလို့လဲ”

ချန်ယုက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများပြူးကျယ်လျက် မေးသည်။

“သိပ်ကောင်းတယ်”

ကျွန်တော်က ပြုံးလျက် တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ တီကောင်နဲ့ ခရုဆိုရင် ငါ ပိုကြိုက်တယ်”

ဘတ်စ်ကားရောက်သောအခါ ကားပေါ်ကျွန်တော် တက်သည်။ သို့သော်ကျွန်တော်တက်နေကြပုံစံအတိုင်းမဟုတ်ချေ။ ခြေထောက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်၍ တက်သည်။

“ပထမ နှင့် ဖားတစ်ကောင်လို အသံမြည်တယ်”

ကလိုရီက သဘောမကျဟန်ဖြင့် သုံးသပ်သည်။

“ပြီးတော့ ဖားတစ်ကောင်လို စားသောက်တယ်။ အခု ဖားတစ်ကောင်လို ခုန်နေတယ်။ တယ်ရီတန် ... နှင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူမနှင့် ဂျန်နပ်ဘေးမှထိုင်ခုံပေါ် ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ငါ မသိဘူး”

ကျွန်တော်က ညည်းညူပြောသည်။ ကျွန်တော့်ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ ဖားရောဂါ ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီလား။ ၎င်းက ကျွန်တော့်ကို ရူးသွပ်အောင် ပြုလုပ်နေသလား။

သို့သော် ဒီထက်ဆိုးသော အရာလာဦးမည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာ၍ ကျွန်တော်တို့ စာသင်ခန်းထဲ၌ ရှိနေသော အခါ ဆရာမ မစွက်အွန်က ကျွန်တော်တို့ကို သင်္ချာမေးခွန်းတစ်ပုဒ် မေးသည်။

“လူတစ်ယောက်မှာရောင်းဖို့ ဖားသေတ္တာတစ်လုံး ရှိတယ်။ ဟာရန်က ဖားတွေကို ဓာတ်ဝက်ဝယ်တယ်”

အဲ့ဒီလူက သူ့ကိုဖားရေကောင်အလကားပေးတယ်။ အဲ့ဒီနောက် မာတင်က ကျန်ရှိတဲ့ဖားတဝက်ကို ဝယ်တယ်။ အဲ့ဒီလူရဲ့ သေတ္တာပုံးထဲမှာ ဖားအကောင် ၂၀ ကျန်သေးရင် မူလက သေတ္တာထဲမှာ ဖားဘယ်နှကောင် ရှိသလဲ”

ဤပုစ္ဆာတွက်ရခြင်းကို ကျွန်တော် နှစ်သက်နေပါလား။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က တဝီဝီပြေးနေသည်။ တခြားသူများအရင် ကျွန်တော် အဖြေရနေသည်။ ဖား ၂၃၂ ကောင်။ ကျွန်တော်က စိတ်အားထက်သန်စွာ လက်မြှောက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... တယ်ရီ”

မစွက်အွန်က ပြုံးလျက် မေးသည်။

“ဖားဘယ်နှကောင် ရှိသလဲ”

“ကွပ် ... ”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကွပ် ... ကွပ် ... ”

၎.၎

MM 7

တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ ထရယ်ကြသည်။ မစွက်အွန်၏မျက်နှာက မိုးတိမ်များကဲ့သို့ မိုင်းမှုန်သွားသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို အော်ဟစ် နေသည်။ သို့သော် ရယ်မောသံများအကြားတွင် သူမ၏အသံ ပျောက်ကွယ်နေသည်။

ကျွန်တော် တကွပ်ကွပ်နှင့် အော်နေပြီး သူမကို အဖြေပြောပြ ရန် အသည်းအသန်ကြိုးစားသည်။ ၎င်းက မတရားချေ။ ကျွန်တော် အဖြေမှန်သည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် ၎င်းကို ကျွန်တော် ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

စာရေးခုံမှ ကျွန်တော် ခုန်ထလိုက်သည်။ သူမကို ကျွန်တော် အဖြေမပေးနိုင်လျှင် ၎င်းကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးပြမည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပြေးဖို့ ကြိုးစားသောအခါ မပြေးနိုင်ချေ။ ကျွန်တော် ခုန်နေသည်။

ခုံတန်းကြားလမ်းကို ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ သွားပြီး မင်တံကိုကောက်ယူ၍ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် 'ဖား ၂၃၂ ကောင်' ဟု ရေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမကို ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းလှည့်ဆိုင်သည်။
“ကွပ်”

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် အဖြေကို ညွှန်ပြလျက် ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။

ရယ်မောသံများက နားပင်းလှမတတ်ပင်ဖြစ်သည်။

မစွက်အွန်က သဘောမကျချေ။ ကျွန်တော့်ကို သူမ ဒေါသဖြစ်စွာ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“တယ်ရီတန် ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မင်း ဒီလိုမျိုးပြုမှု နေတာ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

ကျွန်တော် စကားပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မပြောနိုင်ချေ။ ထွက်လာသောအရာက နောက်ထပ် ‘ကွပ်’ ဟူသော အသံ ကျယ်ကျယ် ဖြစ်သည်။

ရယ်မောသံများ နားထဲပဲ့တင်ထပ်လျက် ထိုင်ခုံဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်ခုန်လာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ထိုင်မချချေ။ ခုန်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီး လူသားဖားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးထောင်လျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည်။

“ခုချက်ချင်း ဆင်းစမ်း”

မစွက်အွန်က အော်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဆင်းသည်။ ထိုင်ခုံမှ ကျွန်တော်ခုန်ချပြီး စာရေးခုံအောက်၌ ဝပ်နေသည်။ ထိုနေရာ၌ သင်ခန်းစာတစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော် နေသည်။

နေလယ်စာစားချိန်တွင် တစ်ကျောင်းလုံး ကျွန်တော့်အကြောင်း သိကုန်ကြသည်။

ဂျန်နပ်၊ ကလိုရီနှင့် ကျွန်တော် ကျောင်းကန်တင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကလေးရာပေါင်းများစွာက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ခိုးကြည့်ကြသည်။

“ဖားကောင်ကလေး”

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောသည်။

သူတို့အားလုံး ဝေါခနဲထရယ်ကြပြီး ဖားအသံ ပြုလုပ်ကြသည်။ လွတ်နေသော စားပွဲဆီသို့ ကျွန်တော် ခုန်သွားသောအခါ သူတို့ ဝိုင်းအော်ကြသည်။

“သွားတော့ ... ဖား ... သွား”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ကျွန်တော်က ဂျန်နပ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် မေးသည်။

“သူတို့ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားလိုက်”

သူက ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအစာဝယ်ရန် ထွက်သွားစဉ် ကလိုရီက ကျွန်တော့်အား လှောင်ပြောင်နေသော ကလေးအားလုံးကို စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်လျက် ကျွန်တော့်နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ မည်မျှကောင်းပုံကို ထိုအခါ၌ ကျွန်တော် သိလာရသည်။

ဂျန်နပ်က ပြန်လာပြီး ငါးဆုပ်လုံးပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ချပေးသည်။ သို့သော် ပထမတစ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲ ကျွန်တော်ထည့်ကြည့်သောအခါ ၎င်းက ပူလောင်သော ရာဘာအလုံးကြီးကဲ့သို့ အရသာရှိနေသည်။ ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့် ၎င်းကို ကျွန်တော် ထွေးထုတ်လိုက်သည်။ ငါးဆုပ်လုံးက ကြမ်းပြင်ပေါ် ခုန်လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ကန်တင်းထဲမှ လူတိုင်းက ခြေထောက်များဆောင့်ပြီး တဟားဟား ရယ်ကြသည်။

“တယ်ရီ ... ”

ကလိုရီက ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“ငါ မသိဘူး ... ကွပ် ... ကလိုရီ၊ ငါ ကွပ် မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါ ကွပ် ဖားရောဂါ ရနေတယ် ထင်တယ်”

တကွပ်ကွပ်ကြားက၊ ညက အိမ်၌ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းနှင့် ကျွန်တော့် လျှာပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်အဖုကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေပုံအကြောင်း သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်တော် ပြောပြသည်။

ဂျန်နပ်က ထိတ်လန့်နေပုံပေါ်ပြီး ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဖားရောဂါလား၊ အဲဒါဘာလဲ”

သို့သော် ကလိုရီက ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေ မရှိပါဘူး”

သူမက ခိုင်မြဲစွာ ပြောသည်။

“လူသားတွေဟာ ဖားတွေဆီက ရောဂါမကူးနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဖားတွေအနားကို နှင် တစ်ခါမှမသွားဘူး။ ဒီတော့ သူတို့တွေဆီက ဘယ်လိုလုပ် ပိုးမွှားကူးနိုင်မလဲ”

ဂျန်နပ်က ရုတ်တရက် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လျက် စိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။

“အဲဒါက ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်ထင်တယ်။ အများကြီးပိုဆိုးမယ်”

“နှင့် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ကလိုရီက ခတ်ပြတ်ပြတ်မေးသည်။

“တယ်ရီ ... တစ္ဆေခြောက်ခံနေရတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

“တစ္ဆေခြောက်တယ်လား ... ကွပ်”

ကျွန်တော်က မလှုပ်မယှက်ဖြင့် သံယောင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူက မျက်လုံးထဲတွင် ကြောက်လန့်မှုများပြည့်လျက် ခေါင်း ညိတ်သည်။

“သေသွားတဲ့ ဖားတစ်ကောင်က ခြောက်လှန့်နေတာ”

MM

8

“သေနေတဲ့ဖားတွေကို ကွပ် ငါမသိဘူး”

ကျွန်တော်က အတိုက်အခံပြောသည်။

“ပြီးတော့ တစ္ဆေတွေကို ကွပ် ငါမယုံဘူး။ လူတစ္ဆေ၊ ဖားတစ္ဆေ ကွပ် ဘာတစ္ဆေမှ မယုံဘူး”

“အဲဒါတွေကို မင်း ယုံချင်မှယုံမယ် တယ်ရီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ကြောင့် အဲဒါတွေ မရှိဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး”

ဂျန်နပ်က ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်း ရှာမင်းကလည်း တစ္ဆေတွေကို မယုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ အဆိုတော်တစ်ယောက် သူမကို ခြောက် လှန့်တော့ သူမ ယုံသွားတယ်”

“သူမ ကွပ် ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“တစ်ညမှာ သေဆုံးသွားတဲ့အဆိုတော်က သူ့ QD ကို လာပြီး သူမရဲ့အသံကို စိုးယူသွားတယ်”

ဂျန်နပ်က ပြောသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သေဆုံးသွားတဲ့ အဆိုတော်က နောက်တစ်ကြိမ် သီချင်းထပ် ဆိုချင်လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူမမှာ ကိုယ်ပိုင်အသံ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ ရှာမင်းရဲ့ အသံကို သူမ ခိုးယူတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ”

ကလိုရီက သဘောမကျစွာဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒါအမှန်ပဲ”

ဂျန်နပ်က ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကွပ် ငါတို့သေဆုံးနေတဲ့ အဆိုတော်က ခြောက်လှန့် နေတာ မဟုတ်ဘူး။ သေဆုံးတဲ့ဖားကလည်း မခြောက်လှန့်ဘူး”

ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်ပြောသည်။

“ငါ ကွပ် ရောဂါရနေတာ”

“အင်း ... မင်းတို့ တစ္ဆေခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် တခြားရှင်းလင်းချက်တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

ဂျန်နပ်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လိုက်ပြီး အသံကို နှိမ်ချလိုက် သည်။

“ပြုစားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

ကျွန်တော်ကခန္ဓာကိုယ်တုန်ယင်ခြင်းမှရပ်တန့်ရန်ကြိုးစားရင်း ပြောသည်။ တစ္ဆေနှင့် ပြုစားခြင်းတို့နှင့် ပတ်သတ်သော စကားတို့ ကြောင့် ကျွန်တော် ကြောက်လာသည်။

“ဖားက ကွပ် ငါ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြုစားနိုင်မှာလဲ”

“အင်း ...”

ဂျန်နပ်က ခန့်မှန်းတွက်ချက်သည်။

“ဖားတစ်ကောင်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေမယ့်အရာမျိုး မင်း လုပ်ခဲ့ သလား”

သူက တုန်ယင်နေပြီး သူ့အသံက တီးတိုးသံလောက်သာ ရှိသည်။

“တယ်ရီ ... မင်း ဖားတစ်ကောင်ကို သတ်ခဲ့ဖူးသလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာတွေ ကွပ် ပြောနေတာလဲ။ ငါ ဘာဖားကိုမှ မသိဘူးလို့ မင်း ငါ့ကို ပြောပြီးပြီ။ ဘယ်ကောင်ကိုမှလည်း အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ဖူးဘူး”

ဂျန်နပ် ကျွန်တော့်အား ကူညီရန် ကြိုးစားနေသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က ချောင်သွားတတ်သည်။ ဖားတစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို အဘယ်ကြောင့် ပြုစားရမည်နည်း။ ကျွန်တော် မလုပ်သောအရာအတွက် ရူးနေသောဖားက အဘယ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးချင်မည်နည်း။

သို့သော် ဂျန်နပ်တွင် စိတ်ကူးသစ်များ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူး”

သူက ပြောသည်။

“အဲဒါ အရင်က ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း ဇာဗီလင်က ဖားတွေ မွေးခဲ့တဲ့ သူမအစ်ကိုရဲ့အကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဖားတွေကို အစားကျွေးဖို့ ပျင်းရိလာပြီး သူတို့ကို ကန်စွန်းရွက် စားခိုင်းတယ်”

“ဒါ ရက်စက်တာပဲ”

ကလိုရီက ပြောသည်။

“ငါ ကန်စွန်းရွက်မကြိုက်ဘူး”

“ဖားတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးကြတယ်”

ဂျန်နပ်က ခေါင်းညိတ်လျက်ပြောသည်။

“ကန်စွန်းရွက်ကို ဖားတွေ မျိုချရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မျိုချရတဲ့ အခါ ဖားတစ်ကောင်က သူ့ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်ပြီး လက်စား ချေမယ်လို့ ကျိန်တွယ်ပြောတယ်”

ကလိုရီက သဘောမကျဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကို ပင့်လှန်လိုက်သည်။

“ဂျန်နပ် ဒါ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ဖားတွေ စကားမပြောနိုင်ဘူး။”

ဂျန်နပ်နှင့် ကလိုရီ အတိုက်အခံပြောနေကြစဉ် ကျွန်တော် ငြိမ်နေမိသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် တွေးမိလာသည်။ ၎င်းက မှန်လျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

ဖားများ စကားပြောနိုင်ကြလျှင် မည်သို့လုပ်မည်နည်း။

လူများနှင့် ဖားများ စကားဆက်သွယ်နိုင်ကြလျှင် မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။ ကျွန်တော် ဖားလို အသံထွက်နိုင်လျှင် ဖားကလည်း လူသားကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် အသံမထွက်နိုင်သနည်း။

တယ်ရီတန် မင်း ရူးပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြောမိသည်။ ဖားနှင့် လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနိုင်လျှင် သူတို့ ဘာတွေပြောကြမည်နည်း။

ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေသည်ကို ရှာဖွေကြည့်ရမည်။ ကျွန်တော့်လျှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျွန်တော် အရသာခံသမျှ အရာတိုင်းက ဆိုးဝါးနေသည်။ ကျွန်တော်က တစ်ချိန်လုံး ခုန်ဆွလုပ်နေပြီး ဖားလို အော်နေသည်။ ကျွန်တော် ဖားဖြစ်နေပြီလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လူများ မဖြစ်ကြပါ။

ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။

ဝမ်းဗိုက်က ဆာလောင်မှုကြောင့် တချို့မျှင်လျက် ဦးနှောက် ချာချာလည်ရင်း ငါးဆုပ်လုံးပန်းကန်ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် အလျင်အမြန်စားလျှင် မူးမေ့တော့မည်။ သို့မဟုတ် သေတော့မည်။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်ကို သိသွားသည်။

MM

9

တိုနေ့ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကျွန်တော်က ဂျန်နပ်နှင့် ကလိုရီကို လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။

“ငါ အကြံတစ်ခုရပြီ ကွပ်”

ကျွန်တော်က တီးတိုးပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ရဲ့အကူအညီကို ငါ လိုတယ် ကွပ်”

ကျောင်းအောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသွားကြပြီး ဥယျာဉ်ခြံအနီးမှ လူရှင်းသောထောင့်တစ်ခုကို တွေ့ရှိကြသည်။

“ဘာလဲ”

ကလိုရီက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ပုတ်လျက်မေးသည်။

“ငါတို့ မြန်မြန်မလုပ်ရင် ဘတ်စ်ကား လွတ်သွားလိမ့်မယ် ... တယ်ရီ”

“ဒီလို”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ငါ အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး ကွပ်။ ငါ တခြားနေရာကို သွားချင်တယ်”

“ဘယ်နေရာလဲ”

ဂျန်နပ်က ကျွန်တော့်ကို ပဟောဋ္ဌိဖြစ်နေသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ငါတို့ အိမ်စာတွေအများကြီး လုပ်စရာရှိတယ်။ ငါတို့အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်သင့်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

ကလိုရီက သိချင်နေသည်။

“ငါတို့ ဖားတစ်ကောင် တစ္ဆေခြောက်နေတယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး ကွပ်။ အပြုစားခံနေရတယ်လို့လည်း ငါ မထင်ဘူး ကွပ်”

ကျွန်တော်က စကားစသည်။

“ဒါပေမဲ့ငါ့ကိုဖားတစ်ကောင်ကစကားပြောချင်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဂျန်နပ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည်။

ကလိုရီက ခြေထောက်ဆောင့်သည်။

“ဒါတွေအားလုံးက နင့်အပြစ်တွေပဲ ... ဂျန်နပ်။ မိုက်မဲတဲ့ ဟို ဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်း တယ်ရီကို နင်မပြောသင့်ဘူး”

သူမက လက်ခါးထောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးချင်းဆိုင် ကြည့်သည်။

“တယ်ရီ ... ငါ့ကိုယုံပါ။ ဖားတွေ အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ် ဘူး”

“ငါသိတယ်”

ကျွန်တော်က ထောက်ခံသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ငါစကားပြောနိုင်အောင် ငါ့ကို သူတို့ ကွပ် ကွပ် ပြောနိုင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကလိုရီက မျက်တောင် ပေကလပ်ပေကလပ် လုပ်သည်။ ဂျန်နပ် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“သူတို့ မင်းကို တစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်လို့ မင်း ဆိုလိုတာ လား”

ဂျန်နပ်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ငါ မသိဘူး”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ ငါ့ကို သိစေချင်နေတဲ့ အရေးကြီးအရာတစ်ခု ရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူတို့နဲ့သွားတွေ့ဖို့ လမ်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“သွားတွေ့မလား”

ကလိရီက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသည်။

“ဖားတစ်ကောင်ကို နင် ဘယ်လိုတွေ့ဆုံမလဲ”

“အင်း ... ငါ့စိတ်ကူးက ဒီလို ကွပ်”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြသည်။

“ငါတို့ တိုက်အဆောက်အအုံနောက်က ဟိုတူးမြောင်းကြီးဆီ ကို ငါတို့သွားကြရင် ... ဘယ်နှယ်လဲ။ အဲဒီနေရာမှာ ဖားတွေရှိတယ် မဟုတ်လား ကွပ်။ ငါ ကွပ် ကွပ်လို့အော်ရင် သူတို့ ငါ့ကို အဖြေပေး နိုင်တယ်။ အဲဒီအခါကျရင် ကွပ်။ သူတို့ ငါ့ကို ပြောချင်တာ ပြောလို့ ရတယ်”

ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ထို့နောက်တွင် ကလိရီက ထရယ်သည်။

“ငါ့ဘဝမှာ ကြားဖူးသမျှထဲမှာ ဒါက အရူးသွပ်ဆုံးအရာပဲ”

သူမက ပြောသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို သူမလက်ညှိုးဖြင့် ထိုးသည်။

“နင် တူမြောင်းဘေးမှာထိုင်ပြီး ဖားတွေကို တကွပ်ကွပ် အော် နေရင် နင့်ကို ရဲလာဖမ်းသွားလိမ့်မယ်”

ဂျန်နပ်က သူ့မျက်မှန်ကို ကိုင်ကစားသည်။

“ငါ မပြောတတ်ဘူး”

သူက စဉ်းစားလျက် ပြောသည်။

“တယ်ရီ လူသားဖားတစ်ကောင် ဖြစ်သွားရင် တကယ့်ဖား အစစ်တွေနဲ့ သူ စကားပြောဖို့ လိုအပ်နေလို့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကလိုရီက သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရူးနေကြပြီ”

သူမက ကျွန်တော့်ကို ဒေါသဖြစ်စွာ မျက်နှာချင်းလှည့်ဆိုင်သည်။

“တယ်ရီ ... နင့်ကိုယ်နင် ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်။ နင် အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားတာလဲ”

“နင် ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ် ... ကလိုရီ”

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းကိုလျှာဖြင့် လျက်ရင်း ပြောသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကိုကြည့်လျက် အော်ဟစ်သည်။

“တယ်ရီ ... ”

သူမက အသက်မရှူနိုင်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“နင် လျှာကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

၎ ၎

MM 10

ကျွန်တော် သွေးခဲသွားသည်။

“ဘာမှမလုပ်ဘူး”

ကျွန်တော် ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ် တစ်မျိုးဖြစ်
နေသည်ကို ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ခံစားလာရသည်။

ကျွန်တော့်လျှာက ခါတိုင်းလို နေရာသိပ်မတူတော့သည့်ပုံ ပေါ်
နေသည်။

“နင် ပါးစပ်ဟစ်ခမ်း”

ကလိုရီက အရေးတကြီး အော်ပြောသည်။

“နင့်လျှာကို ငါ ကြည့်ချင်တယ်”

ကျွန်တော်က နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို စေ့ထားပြီး ခေါင်းခါသည်။

“အခုဖွင့်ခမ်း”

သူမက အော်သည်။

ကျွန်တော်က သူမနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ပြီး သူမမျက်လုံး
ထဲမှ ထိတ်လန့်မှုများကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွား
သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကျွန်တော် လျက်လိုက်သောအခါ သူမ ဘာတွေ
ခဲသနည်း။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖျားကို ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ဟလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကို ကျွန်တော် ကျယ်သထက်

ကျယ်စွာ ဖွင့်လျက် သူငယ်ချင်းများ၏မျက်နှာပေါ်မှ ထိတ်လန့်သော အကြည့်က ပိုမိုပီပြင်သထက် ပီပြင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်းရဲ့လျှာ တယ်ရီ”

ဂျန်နပ်က အလန့်တကြားအော်သည်။

“မင်းရဲ့လျှာ ဘယ်မှာလဲ”

နောက်ဆုံး၌လျှာကိုကျွန်တော်တွေ့ရှိပြီး၎င်းကိုထိုးထုတ်လိုက် သောအခါ ဂျန်နပ်နှင့် ကလိုရီတို့ နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားကြသည်။ သူတို့ မူးမေ့လဲကျတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

ကလိုရီက သူမ၏ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲ ထိုးနှိုက်၍ မှန်သေး သေးတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမပြောဘဲ သူမက မှန်ကို ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့သို့ ကိုင်မြှောက်ပြသည်။

“ကွပ်”

ကျွန်တော် ငိုညည်းမိသည်။

ကျွန်တော့်လျှာက ပုတတ်လျှာလို ဖားလျှာကဲ့သို့ ရှည်လျား သေးသွယ်နေသည်။

ပြီးတော့ လျှာပတ်ပတ်လည်တစ်ခုလုံးနှင့် အာခေါင်နှင့် သွားဖုံး တို့ စိမ်းနေကြသည်။

“ကွပ်”

ထူးဆန်းသောအသံဖြင့် ကျွန်တော် ပြောသည်။

ကျွန်တော့်လျှာက ပုံမှန်မဟုတ်တော့သောကြောင့် စကားလုံး များကို ကျွန်တော် ပြောချင်သည့်ပုံအတိုင်း မပြောနိုင်တော့ချေ။ ပါးလျားသောလျှာကို ဟိုဒီလှည့်ကြည့်သည်။

နောက်ဆုံး၌ စကားလုံးတချို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်နိုင်သည်။

“ငါ့လျှာအကောင်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ ... ကွပ်”

ထိတ်လန့်မှုက ကျွန်တော့်အပေါ် လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ကျွန် တော့်ရင်ဘတ် တင်းကြပ်နေသည်။ ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။

သာမန်လူသားလျှာမရှိဘဲ ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့ စကားပြောနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့ စားသောက်နိုင်မည်နည်း။

မည်ကဲ့သို့ ကျွန်တော် ရပ်တည်နိုင်မည်နည်း။

“တူးမြောင်း”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက သူငယ်ချင်းများကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးလျက် ဗလုံးဗထွေးအသံ ကျွန်တော်ပြုလုပ်နိုင်သည်။

“တူးမြောင်း ... ကွပ် ... ဖားတွေ”

“ဟင့်အင်း ... နင့်ကို ငါတို့ အိမ်ခေါ်သွားရမယ်”

ကလိုရီက အတိုက်အခံပြောသည်။

“နင့်အမေ ဆရာဝန်ခေါ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် နင့်ကို ဆေးရုံပို့ရမယ်။ တယ်ရီ ... နင် တူးမြောင်းဆီသွားဖို့ မလိုဘူး။ နင် ခွဲစိတ်ဖို့ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုလိုတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါသည်။ ကျွန်တော်၏ တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်က တူးမြောင်း၌ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ ဖားများကို ကျွန်တော် စကားပြောရမည်။ သူတို့ ဘာလိုချင်သည်ကို ကျွန်တော် ရှာကြည့်ရမည်။

ကျောင်းခြံတံခါးဝဆီသို့ ကျွန်တော် ခုန်ဆွခုန်ဆွ စသွားသည်။ ဂျန်နပ်နှင့် ကလိုရီက ကျွန်တော့်နောက် ပြေးလိုက်ကြသည်။

“အိုကေ ... အိုကေ ... ”

ဂျန်နပ်က အော်သည်။

“နင့်ကို ငါတို့ တူးမြောင်းဆီ ခေါ်သွားကြမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ၅ မိနစ်လောက်ပဲ နေရမယ်”

ကလိုရီက အော်သည်။

“ပြီးရင် နင် ဆရာဝန်သွားပြရမယ်”

“ကွပ် ...”

ကျွန်တော်က ပခုံးပေါ်မှ နောက်လှည့်အော်လိုက်သည်။

ဂျန်နပ်က ကျွန်တော်နှင့် အမီလိုက်လာပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ သူက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“တယ်ရီ မင်းအသားအရေတွေ စိုစွတ်ပြီး ကျိချွဲလာနေတယ်”

“တယ်ရီ ... ”

ကလိုရီက ကျွန်တော့်လက်ကို တုန်ယင်သောလက်ညှိုးဖြင့် တို့ ထိကြည့်လျက် အော်ပြောသည်။

“နင် ဖားနဲ့တူနေပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော့်ကို တူးမြောင်းဆီသို့သွားမည့် ဘတ်စ်ကားပေါ် သူတို့ တွန်းတင်ကြသည်။

၎.၎.

MM 11

ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှ မိုးရေများမြစ်ထဲသို့ သယ်ဆောင်ပေးသော တူးမြောင်းကြီးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြသည်။ တူးမြောင်းကမ်းစပ်တစ်လျှောက်၌ တန်းစီနေသော သစ်ပင်များကြောင့် မည်းမှောင်သောအရိပ်များ ကျရောက်နေပြီ။ အခြားတစ်ဖက်ရှိ ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီးများနောက်တွင် နေလုံး ပျောက်ကွယ်နေသည်။

သံလက်တန်းဘေးတွင် ကျွန်တော်တို့ရပ်တန့်ကြပြီး ကျယ်ပြန့်သော တူးမြောင်းကို ငုံ့ကြည့်ကြသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ၎င်းအထဲ၌ လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေသော ရေများပြည့်နေသည်။

သို့သော် ယခုမူ ကွန်ကရစ်နံရံများပေါ်တွင် မည်းနေသောရွံ့များ ဖုံးအုပ်နေ၍ အောက်ခြေတွင် ရွံ့ရေအိုင်များ ရှိနေသည်။ အောက်ဘက် နံရံထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုအရိပ်လက္ခဏာများ မရှိချေ။

“မိုးမရွာတာ အတော်ကြာပြီ”

ဂျန်နပ်က တုန်ယင်စွာဖြင့်ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် တူးမြောင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိတာ”

သူက နှာခေါင်းရှေ့ကို လက်ခါယမ်းသည်။

“ဟွန်း ... ရွံ့တွေကလည်း နံလိုက်တာ။ ကြွက်ပုပ်တွေ ပြည့်နေရမယ်”

ကလိုရီက ဦးခေါင်းတစ်ဖက်စောင်းလျက် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“အင်း ... တယ်ရီ။ ဒီအောက်မှာ ငါ ဖားတွေ မမြင်ဘူး။ အိမ်ပြန်ကြရအောင်”

“ငါတို့ ဒီကိုရောက်ရုံပဲရှိသေးတယ် ကွပ်”

ကျွန်တော်က ကန့်ကွက်ပြောသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကလိုရီက တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလွန်စိတ်မရှည်တတ်ချေ။

ကျွန်တော်က လက်တန်းပေါ်မှ ကိုယ်ကိုကိုင်လျက် ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကာ၍ ကွပ်ခနဲ ကျယ်လောင်သောအသံ ပြုလိုက်သည်။

ရွံ့ရေအိုင်ထဲတွင် ဘာမှလှုပ်ရှားမှုမရှိချေ။

ရွံ့တွေထဲသို့ ဘာမှခုန်ထွက်မလာချေ။

ကျွန်တော့်အော်သံကို ဘာမှ အဖြေမပေးကြချေ။

“ငါတို့ အိမ်ပြန်ကြမှနဲ့တူတယ်”

ကလိုရီက ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်းသည်။

“အချိန် သိပ်နောက်ကျနေပြီ။ ငါတို့မှာ အိမ်စာတွေလုပ်စရာ တောင်လိုပုံနေတယ်”

ထိုအချိန်၌ အသံသြသြကြီးတစ်သံက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ဖြည့်လာသည်။

“လမ်းလျှောက်”

အသံက ပြောသည်။

“လမ်းဆက်လျှောက်နေ”

ကျွန်တော် ပါးစပ်ပွင့်ဟသွားသည်။

“ဘာလဲ ကွပ်”

ကျွန်တော် လှမ်းပြောသည်။

“ဘယ်ကိုလဲ”

“လမ်းဆက်လျှောက်နေ၊ ငါတို့ စောင့်နေတယ်”

အသံက ပြောသည်။

“အိုကေ”

ကျွန်တော်က အဖြေပေးသည်။

ကလိုရီက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှုပ်ယမ်းသည်။

ကျွန်တော် ရူးနေသလားဟု သူမက ကြည့်သည်။

“တယ်ရီ ... နင် ဘယ်သူ့ကို စကားပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘူး ကွပ်”

ကျွန်တော်က လက်တန်းဘေးမှ ထွက်သွားစဉ် ပြောသည်။

“ငါ မသိဘူး”

“တံတားဆီသို့ ဆက်လျှောက်နေ”

အသံထြူထွေက အမိန့်ပေးသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တံတားမှာ စောင့်နေသလား ကွပ်”

အသံ ဘယ်ကလာသလဲဟု လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ တံတားအောက်က စောင့်နေတယ်”

အသံက ပြောသည်။

“တယ်ရီ”

ကလိုရီက အော်ဟစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆွဲခေါ် သည်။

“ဒီမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ နင် ဘယ်သူ့ကို စကားပြောနေတာလဲ”

“သူတို့ တံတားအောက်မှာ စောင့်နေတယ် ကွပ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ရုန်းထွက်ပြီး လက်တန်းတစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ ခုန်သွားသည်။

ဂျန်နပ်က မျက်လုံးပြူးကျယ်လျက် ကျွန်တော့်ဘေးမှ ပြေးနေသည်။

“တယ်ရီ... မင်းငါ့ကိုကြောက်လန့်အောင်လုပ်နေတယ်။ မင်းဘယ်သူ့ကို စကားပြောနေတာလဲ။ တံတားအောက်မှာ ဘယ်သူစောင့်နေသလဲ”

“ဖားတွေ ကွပ်”

ကျွန်တော် အော်သည်။

ခဏကြာသောအခါ ၎င်းကို ကျွန်တော် တွေ့သည်။

တူးမြောင်းက ကွေ့ကောက်ပြီး ကျယ်ပြန့်သောလမ်းတံတားအောက်သို့ ဝင်သွားသည်။ တံတားပေါ်တွင် ကားများ ဖြတ်နေကြသည်။ တံတားအောက်၌ ကျွန်တော်တွေ့မြင်ရသာအရာမှာ အမှောင်ထုသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နီးကပ်လာသောအခါ တူးမြောင်းထဲမှ ကွပ် ကွပ်အော်သံများကို ကြားကြရသည်။ တံတားဘေးမှ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကလိုရီက တံတားအောက်မှ အမှောင်ထုကို စိုက်ကြည့်သည်။

“တယ်ရီ ... ”

သူမက အော်သည်။

“နင် အဲ့ဒီနေရာကို ဆင်းလို့မဖြစ်ဘူး”

တူးမြောင်းဘေး၌ ပြုလုပ်ထားသော လှေကားထစ်များကို ကျွန်တော် ညွှန်ပြသည်။

“ကွပ် ငါ ဆင်းနိုင်တယ်”

သူမကို ကျွန်တော်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီအောက်မှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူး”

ကျွန်ုပ်က ဆံပင်များထောင်လျက် ကန့်ကွက်ပြောသည်။

“ထူးဆန်းတဲ့လူတွေ တံတားအောက်မှာ နေတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကွပ်၊ ဖားတွေပဲနေတယ်”

သူ ကျွန်တော့်ကို မတားဆီးနိုင်ခင် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ပခုံးပေါ်မှ ကျွန်တော် လျှော့ချပြီး လက်တန်းများကြား ငုံ့ဝင်သည်။

“ပြန်လာခဲ့”

ကလိုရီက အော်ပြောသည်။

“အဲဒီအောက်မှာ ကြွက်တွေပဲ ရှိတယ်။ ကြွက်တွေမှာ ရောဂါ ရှိတယ်။ နှင် သေလိမ့်မယ်။ နှင်သေရင် နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောဘူး ... တယ်ရီ။ ပြန်လာခဲ့”

သူမကို ကျွန်တော် လျစ်လျူရှုထားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် အတွင်းပိုင်းအနက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်တော့်ကို မောင်းနေသည်။

တံတားအောက်၌ မည်မျှမှောင်မည်းနေသည်ကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ အောက်ဘက် အမှောင်ထဲတွင် ကျွန်တော် အဖြေတွေ့မည်ကို သိနေသည်။

ကွန်ကရစ်လှေကားမှ ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းသွားပြီး ရွံ့ရေထဲကို ရောက်သွားသည်။

MM 12

ကလိုရီက အသံကုန်အော်နေသည်။

“တယ်ရီ ... ပြန်လာခဲ့။ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

သို့သော် သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ယခု ကျွန်တော့်ကို မည်သည့် အရာမှ မတားဆီးနိုင်တော့ချေ။ တံတားအောက်တွင် ရွံ့ထဲသို့ ကျွန်တော် ခုန်သွားနေသည်။ ဖားများ ဘာလိုချင်သည်ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေရမည်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် သူတို့လိုဖားဖြစ်အောင် လုပ်နေသနည်းဆိုသည်ကို ကျွန်တော် ရှာကြည့်ရမည်။

ကျွန်တော် ခဏမျှရပ်၍ စဉ်းစားခဲ့လျှင် ကောင်းမည်။ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့သောအရာ၏ အမှန်ကို ကျွန်တော် သိခဲ့လျှင် ကောင်းမည်။

အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးရှိသော တကွပ်ကွပ်မြည်နေသော ဖားများ ရာပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရံနေကြသည်။

သူတို့အားလုံးက ရွံ့ထဲတွင် ခုန်နေကြသည်။ တံတားနှင့် ဝေးရာဆီသို့ ခုန်နေကြသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးလိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးရသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်၍ တူးမြောင်းထဲကို ခုန်သွားနေကြသော ဖားအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာက သူတို့ကို ခြောက်လှန့်လိုက်သလား။ ကျွန်တော် ခြောက်လှန့်နေသလား။

ထို့နောက်တွင် ထိုအသံသြသြကြီးက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ခေါ်နေပြန်သည်။

“မြန်မြန်လုပ် ... တယ်ရီ၊ ငါတို့စောင့်နေတယ်”

တံတားအောက်မှ မှောင်မည်းသောအရိပ်ထဲသို့ ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ကျွန်တော် ခုန်သွားသည်။ အပေါ်မှ ကားသံများက တဝေါဝေါမြည်နေသည်။ ခဏတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်ရချေ။ အမှောင်ထဲမှ ဖားများ ထွက်ပြေးကြသောအသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ရပ်ပြီး လှည့်ပတ်၍ ကျယ်လောင်စွာ တကွပ်ကွပ်အော်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ ကွပ်၊ မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ ကွပ်”

ထို့နောက်တွင် ရှေ့တည့်တည့် အမှောင်ဆုံးနေရာထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာတောက်လက်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ ထူးဆန်းသော အစိမ်းရောင်အလင်းတောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အသံကုန် တကွပ်ကွပ်အော်လျက် ၎င်းဆီသို့ ခုန်သွားသည်။

နောက်တစ်ခဏတွင် သန်စွမ်းသောလက်များက ကျွန်တော့်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

ပထမ၌ ၎င်းတို့ကို ကျွန်တော်လက်များဟု ထင်သည်။

ထို့နောက်တွင် အစိမ်းရောင်အလင်းတောက်က ပိုမိုတောက်ပလာသောအခါ ဖားနှစ်ကောင်၏ ရှေ့လက်များက ကျွန်တော့်လက်များအား ညှပ်ကိုင်ထားသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် မျက်တောင် တအားခတ်ကြည့်သည်။ ဖားများ၏ ရှေ့ခြေထောက်များက အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှ ကြီးမားနေကြသနည်း။

ကျွန်တော် မော့ကြည့်လျှင် အထိတ်တလန့်ဖြင့် တကွပ်ကွပ်အော်မိသည်။

ဖားနှစ်ကောင် အရွယ်ရောက်နေသော လူသားများထက် ပိုမိုကြီးမားနေကြသည်။ သူတို့နှင့်ယှဉ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် သေးသေးကလေး ဖြစ်သွားသည်။ ကြီးမားသော သူတို့၏ဦးခေါင်းများက ကျွန်

တော့အပေါ်တွင် မိုးနေကြပြီး သူတို့၏ပါးစပ်များက ဖွင့်လိုက်ပိတ်
လိုက်ဖြစ်နေကြစဉ် သူတို့၏ တကွပ်ကွပ်အော်သံများက ကျွန်
တော် နားထဲတွင် ပေါက်ကွဲနေသည်။

ဖားသေးသေးကလေးအားလုံး တံတားအောက်မှ ထွက်ပြေး
သည်မှာအံ့ဩစရာမဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်လည်းထွက်ပြေးခဲ့မိလျှင်
ကောင်းမည်။

ရောမဖားကြီးနှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို ခြေထောက်မှ
မြှောက်မပြီး အမှောင်ထဲသို့ ဆက်လက်သယ်ဆောင်သွားသောအခါ
ကျွန်တော် ရုန်းကန်မိသည်။

“ငါတို့ကို အာမခံနဲ့ ... တယ်ရီ”

တစ်ကောင်က ကွပ်ကွပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းက ငါတို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့လူပဲ”

နောက်တစ်ကောင်က ပြောသည်။

“မင်း ဂုဏ်ယူစမ်းပါ”

နောက်ဆုံး၌ သူတို့ ရပ်တန့်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော့်ကို
တောက်လက်နေသော အလင်းကျောက်၏ အစိမ်းရောင်အလင်းထဲ
သို့ တွန်းပို့လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်က လက်များ နောက်ဘက်တွင် အချုပ်နှောင်ခံထား
ရလျက် ထိုနေရာ၌ရပ်နေပြီး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိခဲ့ဖူး
သော အရာကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

MM 13

သလင်းကျောက်ခဲက ကျွန်တော့်ဦးခေါင်း၏ နှစ်ဆခန့်ရှိသည်။ ၎င်းက ပိရမစ်ပုံစံရှိပြီး ၎င်း၏မျက်နှာပြင်က မှန်တစ်ချပ်ကဲ့သို့ ချောမွတ်နေသည်။ ကျောက်တုံးက အသက်ရှင်နေသကဲ့သို့ ၎င်း၏ အတွင်းပိုင်းမှ အစိမ်းရောင်အလင်း မှန်မှန်လင်းလိုက်မှိတ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးပေါ်ထိတ်လန့်မှု လွှမ်းခြုံသွားစေသော အရာက ၎င်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသော သတ္တဝါကြီး ဖြစ်သည်။

သလင်းကျောက်ကို အခြားဖားများထက် ပိုမိုကြီးမားသော ဖားကြီးတစ်ကောင်၏ ရှေ့ခြေချောင်းများကြားတွင် ညှပ်ကိုင်ထားသည်။ ဖားကြီး၏ ဧရာမမျက်လုံးများက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများပေါ်ရောက်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် လေ့လာကြည့်နေသည်။

၎င်း၏လည်မျိုက တုန်ခါနေပြီး ပါးစပ်ဖွင့်ဟနေ၍ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ကြားခဲ့ရသော အသံပြုပြင်ကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူကြိုဆိုသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ် တယ်ရီ။ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ ယစ်ပူဇော်ပစ္စည်းပဲ”

ခဏတော့ ကျွန်တော်တစ်စုံတစ်ရာပြောခြင်း၊ လုပ်ခြင်း၊ စဉ်းစားခြင်း မရှိချေ။ အစိမ်းရောင်သလင်းကျောက်တွင် ၎င်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသော သတ္တဝါကြီးအား မော့ကြည့်နေမိသည်။

ယစ်ပူဇော်ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာလဲ။

ဤသတ္တဝါကြီး ဘာတွေပြောနေသလဲ။

ကျွန်တော့်စိတ်ကို သူက ရိပ်မိသကဲ့သို့ သလင်းကျောက်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုမိုမြင့်မားစွာ မြှောက်မလိုက်ပြီး ၎င်းနောက်မှ တံတား၏နံရံများပေါ်သို့ အစိမ်းရောင်အလင်းများကို ကျရောက်စေ သည်။

တံတားအောက်ရှိ ကွန်ကရစ်ယက်မတန်းများမှ ချိတ်များဖြင့် တွဲလောင်းကျနေသော အိတ်များကို ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရသည်။ ပထမ၌ ၎င်းတို့က ပုံသဏ္ဍာန်မရှိသော အထုပ်များထက် ဘာမှမပိုဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ သို့သော် သေသေချာချာကြည့်လိုက်သော အခါ ၎င်းတို့ ဘာဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

“အလောင်းတွေပါလား။”

ပျက်စီးနေသော အလောင်းများက ချိတ်များမှတွဲလောင်းကျ နေကြပြီး ဆွေးမြည့်နေသော အဝတ်အစားများ အကြွင်းအကျန်များ က အသားနှင့် အရိုးများမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရာများပေါ်တွင် တွယ် ကပ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ သလင်းကျောက် အလင်းရောင်ထဲတွင် ၎င်းတို့၏ အရိုးခေါင်းများက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြနေကြသည်။

“အဲဒါတွေ အခု ၂၀ ရှိတယ် တယ်ရီ”

ကြီးမားသောဖားကြီးက ပြောသည်။

“တစ်ခုစီဟာ ငါတို့ အနှစ်တစ်ရာ လွတ်မြောက်မှုအတွက်ပဲ”

ထို့နောက်တွင် သူက သလင်းကျောက်ကို ကျွန်တော့်မျက်နှာ ပေါ်တွင် လင်းလက်နေစေရန် ပြန်လွှဲယူလိုက်သည်။

“မကြာခင်မှာ မင်း သူတို့နဲ့ ပူးပေါင်းရမယ်”

MM 14

ကျွန်တော့်၏အော်ဟစ်သံကို အခြားအော်ဟစ်သံများက လွှမ်းမိုးသွားသည်။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လျှင် နောက်ထပ် ဧရာမဖားကြီးများက ဂျန်နပ်နှင့် ကလိုရီတို့ကို ကျွန်တော့်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများက ရွံ့များပေကျုံ့နေကြပြီး သူတို့၏မျက်လုံးများထဲတွင် ထိတ်လန့်မှုများ ပြည်လျှံနေကြသည်။

“တယ်ရီ ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ကလိုရီက အော်သည်။

“ငါတို့မြင်တဲ့ဟာတွေက ... အ ... အလောင်းတွေလား”

ဂျန်နပ်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ မင်းနောက်ကို လိုက်လာဟန်တူတယ်”

ဧရာမဖားကြီးက သူတို့ဘက်ဆီသို့ သလင်းကျောက်ကို အလင်းရောင် ထိုးကြည့်လျက် ပြောသည်။ ဂျန်နပ်နှင့် ကလိုရီကို ဖမ်းချုပ်ထားကြသော ဖားများက သူ့ကို ဦးညွတ်ကြသောကြောင့် သူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“အစုရာ ... သူတို့တံတားအောက်ကို ခိုးဝင်လာနေတာ ငါတို့တွေ့တယ်”

ဖားတစ်ကောင်က ဦးခေါင်းတစ်ခါညွတ်လျက် သတင်းပို့သည်။

“မင်း ဘာညွှန်ကြားမလဲ”

အစုရာဟုခေါ်သော ဧရာမဖားကြီးက သလင်းကျောက် ပီးရမစ်ထဲကို စိုက်ကြည့်သည်။

“သူတို့ကို ယစ်ပူဇော်ဖို့ မသင့်တော်ဘူး။ သူတို့ကို ငါတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ သတ်ဖြတ်ကြမယ်။ ဘာတွေဖြစ်ပျက်တော့မယ်ဆိုတာကို မျက်မြင်သက်သေ အထောက်အထား ငါတို့မလိုချင်ဘူး”

ကျွန်တော်က ပါးစပ်ဖွင့်ဟပြီး ကြောက်လန့်နေသော ကွပ်အသံကို အော်လိုက်သည်။

“သူတို့ကို လွှတ်ပေးပါ ကွပ်”

ကျွန်တော် တောင်းပန်သည်။

“သူတို့ ငါ့ကို ကူညီချင်ကြရုံတင်ပါ ကွပ်”

အစုရာကလည်ချောင်းပြင်းထန်စွာလှုပ်ခါလျက် ဧရာမဦးခေါင်းကြီးကို ခါယမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ ဒီနေရာကို မလာသင့်ဘူး။ အခု သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ဘယ်သူမှ မင်းတို့ကို မကူညီနိုင်တော့ဘူး”

“အစုရာ ...”

ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသော ဖားကြီးတစ်ကောင်က ပြောသည်။

“သလင်းကျောက် အချိန်ရောက်ပြီ။ ကောင်ကလေးကိုသတ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ”

အစုရာက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူ ပြုံးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ပြောရဲသည်။

“ကဲ ... တယ်ရီ၊ မင်း မသေခင် မေးချင်တာရှိသလား”

“ကွပ် ငါ မသေချင်ဘူး”

ကျွန်တော် အော်သည်။

“ပြီးတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ သေရမှာကိုလည်း ငါ မလိုချင်ဘူး။ ကွပ်”

အစုရောမျက်နှာပေါ်မှ လှောင်ပြောင်အပြုံးက ပို၍ပီပြင်လာသည်။

“ဘယ်သူမှ မသေချင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ငါတို့ မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းရဲ့သေခြင်း၊ ယစ်ပူဇော်ခြင်းဟာ ငါတို့ အသက်ရှင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တယ်”

အစုရောက သလင်းကျောက်ကို ခြေချောင်းများဖြင့် ပွတ်သပ်သည်။

“ငါတို့ဆက်လက်ရှင်သန်နေဖို့အတွက် နှစ်နှစ်ထောင်လောက် လောက်မှာ လူတွေသေကြရတယ်။ သေသွားတဲ့လူတွေကို သလင်းကျောက်ရဲ့ အလောင်းတွေလို့ ငါတို့ခေါ်တယ်။ သူတို့ကို ငါတို့ ဂုဏ်ပြုတယ်။ သူတို့ကို ငါတို့နဲ့အတူ ခေါ်ဆောင်လာတယ်။ သူတို့အပေါ် ငါတို့ရဲ့ကျေးဇူးတင်ရှိမှုဟာ ဘယ်တော့မှ ရပ်တန့်မသွားဘူး။ ငါတို့အတွက် သူတို့ ခံစားသွားရတယ်။ တယ်ရီ မင်းလိုမျိုးပေါ့”

“ငါ နားမလည်ဘူး ကွပ်”

ကျွန်တော် တုန်ယင်နေသည်။

“မင်းတို့ လူတွေကိုသတ်ပြီး ဘယ်လိုဂုဏ်ပြုနိုင်မှာလဲ ... ကွပ် ... ပြီးတော့ ဒီသလင်းကျောက်က ဘာလုပ်တာလဲ”

“သလင်းကျောက်က ကျောက်ခဲတစ်ခုပဲဟာ”

ဂျန်နပ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရယ်မောလျက် သုံးသပ်သည်။

“အဲဒီအထဲမှာ ဝိညာဉ် ဘယ်လိုလုပ်နေနိုင်မှာလဲ”

“မင်း နားမလည်တာကို မလှောင်ပြောင်နဲ့”

အစုရောက သူ့ကို သတိပေးသည်။

“သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က အကုန်စွမ်းတယ်။ ငါတို့ရဲ့ မြို့တော်ကြီး ပျက်စီးသွားကတည်းက အဲဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တယ်”

“ဘာမြို့တော်လဲ”

ကလိုရီက အသက်မရှူနိုင်စွာဖြင့် မေးသည်။

“မင်းလက်အောက်က ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အတ္တလန္တိတ်မြို့တော်ကို မင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့မြို့တော်ကလည်း အဲဒီလိုကံကြမ္မာမျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတယ်။ ငါက ဘုရင်”

အစုရှာက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက ငါ့လိုလူမျိုးတွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဝန်ကြီးတွေပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀၀၀ ကတစ်နေ့မှာ မြေငလျင်အကြီးအကျယ်လှုပ်တယ်။ မြေပြင်အောက်ကို နိမ့်ကျသွားပြီး ပင်လယ်ရေတွေ တက်လာတယ်။ ငါ့နန်းတော်က တောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိတယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ကိုယ်ငါတို့ ကယ်တင်ဖို့ အချိန်ရသေးတာပေါ့။ ဒီသလင်းကျောက်ထားတဲ့ဘုရားကျောင်းကို ငါတို့သွားတယ်။ ငါ့ပြည်သူတွေဟာ ကျောက်တုံးထဲက ဝိညာဉ်တွေကို ကာလကြာရှည်က ကိုးကွယ်ခဲ့ကြတယ်။ ဝိညာဉ်ကို ငါတို့ကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် တောင်းပန်ကြတယ်”

သလင်းကျောက်ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်သည်။

“သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က ဘာလုပ်သလဲ”

ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ရေမှာ ငါတို့နေနိုင်ဖို့အတွက် သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က ငါတို့ကို ဖားတွေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ ငါ့လူတွေအားလုံး ရေနစ်သေကုန်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်တစ်ရာပဲ အသက်ရှင်မယ်”

“ဒါကြောင့် နှစ်တစ်ရာပြည့်တိုင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို မင်းတို့ သတ်နေကြသလား”

ဂျန်နပ်က တုန်ယင်စွာဖြင့် မေးသည်။

“လူသတ်တာလား”

အစုရာ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လူသတ်သမားတွေမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လူတွေကို ယစ်ပူဇော်တယ်။ နှစ်တစ်ရာပြည့်တိုင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယစ်ပူဇော်တယ်။ သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က အဲဒါကို တောင်းဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဖားတွေအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်နိုင်ဖို့အတွက် ယစ်ပူဇော်ခံရတဲ့သူကို ဖားတစ်ကောင်အဖြစ် ငါတို့ ပြောင်းလဲရမယ်”

“ကျွန်တော့်လိုလား ကွပ်”

ကျွန်တော်က အထိတ်တလန့်ဖြင့် မေးသည်။

“မင်းလိုပဲ ... ဟာရီ”

အစုရာက ကြီးမားသောခေါင်းကြီးကို ညိတ်သည်။

“ဒါဟာ သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က ငါတို့ကိုပေးတဲ့ ဥပဒေပဲ။ အဲဒါကို ငါတို့လိုက်ရှာရမယ်။ မလိုက်နာရင် ငါတို့ သေကြေပျက်စီးမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်တာလဲ”

“ငါတို့ မရွေးချယ်ဘူး”

အစုရာက တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်တွေက ရွေးတာ။ နှစ်တစ်ရာတိုင်း ကမ္ဘာပေါ် နေရာအမျိုးမျိုးကို ငါတို့ စွန့်စားသွားကြတယ်။ ကမ္ဘာပတ်ပတ်လည်က လူသားကမ္ဘာထဲကို သလင်းကျောက်အလင်းရောင် ငါတို့ထိုးကြည့်တယ်။ ဝိညာဉ်က ရွေးချယ်မှုလုပ်တယ်။ အဲဒီလို လုပ်ပြီးတဲ့အခါ သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က လူကို ဖားဖြစ်အောင် လုပ်တယ်”

အစုရာက သလင်းကျောက် အလင်းရောင်အများစုကို ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်စေရန်အတွက် သလင်းကျောက်ကို ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်သည်။ သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က မင်းကို

ရွေးချယ်တာ ... တယ်ရီ။ မင်းရဲ့အိမ်က တူးမြောင်းရဲ့တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတာကိုး။ ဝိညာဉ်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို လိုက်နာပြီး မင်း ပြတင်းပေါက်ကို ငါတို့သလင်းကျောက်နဲ့ အလင်းထိုးတော့ မင်း ဖားဖြစ်စပြုလာတယ်။ အဲဒီနောက် သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်က ငါ့အသံကို မင်းရဲ့စိတ်ထဲ ပို့ဆောင်ပြီး မင်းကို ဒီနေရာ ရောက်အောင် လမ်းညွှန် လိုက်တာပဲ”

တူးမြောင်းထဲတွင် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသော အစိမ်းရောင် အလင်းနှင့် ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ အလင်းတောက်လာပုံကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ ၎င်းက ဘာဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် သိရှိခဲ့လျှင် တောင်းမည်။

လက်နှစ်ဖက်က သလင်းကျောက်ကို ခေါင်းပေါ်ကိုင်မြှောက်လျက် အစုရာက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မတ်တတ်အမြန်ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့လည်ပင်းက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ခါနေသည်။

“တယ်ရီ ... အခု မင်းရဲ့အချိန် ရောက်လာပြီ။ ဒါဟာ သလင်းကျောက်အချိန်လို့ ငါတို့ခေါ်တဲ့အရာပဲ။ သလင်းကျောက်ဝိညာဉ်ကို နောက်ထပ် ယစ်ပူဇော်မှုနဲ့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အချိန်သမယပေါ့။ မင်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

၎ ၎

MM 15

အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းပါလား။ ကျွန်တော် သေဖို့ အဆင်သင့်
မဖြစ်သေးဘူး။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုသတ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူး ကွပ်”
ကျွန်တော်က အစုရှာကို အော်ပြောသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နာရီကတည်းက ကျွန်တော် အိမ်ကိုပြန်ရောက်
ရမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ရဲကိုခေါ်ကြလိမ့်မယ် ကွပ်”

အစုရှာက ပြုံးရုံသာ ပြုံးသည်။

“ဒီနေရာကလူတွေ မင်းတို့ကိုရှာကြမယ့် နေရာမဟုတ်ဘူး...
တယ်ရီ။ မင်း သေရတော့မယ်။ မင်းကို ငါတို့ ယစ်ပူဇော်ပြီးတာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် မင်းသူငယ်ချင်းတွေလည်း သေရလိမ့်မယ်”

“ရှင် ရူးနေပြီ”

ကလိုရီက အော်ပြီး သူမအား ဖမ်းချုပ်ထားသော ဖား၏လက်ထဲ
မှ ရုန်းကန်ထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ အဖမ်းမခံရဘဲ နေမှာမဟုတ်
ဘူး”

ဂျန်နပ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို တားဆီးမယ်”

“ငါတို့အချိန်ဖြုန်းနေတာ တော်လောက်ပြီ”

အစုရာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ကောင်ကလေးကို ပြင်ဆင်လိုက်”

ဧရာမဖားကြီးနှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို ရွံ့ထဲဆင်းခိုင်းသည်။ တစ်ကောင်က ကျွန်တော်လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျန်တစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို ရွံ့ထဲတွင် ဖိုက်ထားသည်။ ကျွန်တော် ရုန်းကန်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ချေ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကယ်တင်နိုင်ရန် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်ချေ။

အစုရာက ကျွန်တော့်ပေါ်သို့ မိုးရပ်လာသည်အထိ ရွံ့ထဲကို တိုးလာသည်။ သူက အစိမ်းရောင်တောက်နေသော သလင်းကျောက်ကို ကျွန်တော့်အပေါ် မြှောက်ကိုင်ထားပြီး တကွပ်ကွပ်နှင့် စတင် ရွတ်ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်ကိုကြားပါ သလင်းကျောက်ဝိညာဉ် ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်အတွက် အလဲအလှယ်အဖြစ် တယ်ရီလို့ခေါ်တဲ့ ဖားကောင်ကလေးရဲ့ အသက်ကို သင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ အပ်နှင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို နောက်နှစ်တစ်ရာ နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

သူက တောက်လက်နေသော ပီရမစ်ကိုစိုက်ချပြီး ကျွန်တော်၏ နှလုံးပေါ် ချထားလိုက်သည်။

“ဖားအဖြစ် ပြောင်းလဲနေတဲ့လူသားကို သလင်းကျောက်နဲ့ တို့ထိလိုက်ရင် လူသားရဲ့ အသက်နဲ့ဝိညာဉ်ကို သလင်းကျောက်က စုပ်ယူပြီး ဝိညာဉ်ကို ကျွေးမွေးတယ်။ ကြည့်နေ”

သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက မကောင်းဆိုးဝါး သလင်းကျောက် ပီရမစ်ကြီးပေါ် ရောက်နေသည်။ သလင်းကျောက်က ပြောင်းလဲစပြုလာသောအခါ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာသည်။

ပထမသလင်းကျောက် တောက်လက်စပြုလာသည်။ မကြာ
ခင်၌ ၎င်းက အစိမ်းရောင်မီးတောက်ဖြစ်လာပြီး အသက်ဝင်လာ၍
လျှို့ဝှက်ပိညာဉ်အား အစာကျွေးမွေးလာသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲ စူးရှစွာ နာကျင်သွားသည်။

ဝေဒနာခံစားရသောအော်သံ ကျွန်တော်ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် ထုံကျင်လာပြီး နှလုံးခုန်နှေးသထက် နှေး
လာသည်ကို ခံစားရသည်။

၎.၎

MM 16

ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော် အော်ညည်းသည်။ သလင်းကျောက်ပိညာဉ်က ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် ထဲမှ အသက်ကို စုတ်ယူသောအခါ ဇရာမဖားကြီးများက ဝိုင်းအုံလာ ကြပြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက် ကြည့်ကြသည်။

ဖားများအားလုံးက အားရုံလွတ်သွားကြပြီး ကျွန်တော်သေစ ပြုလာသည်ကို စိတ်ထက်သန်စွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

၎င်းက ဂျန်နပ်စောင့်မျှော်နေသော အချိန်အခါပင် ဖြစ်သည်။

သူ့အား ဖမ်းဆီးထားသူလက်မှ သူ ရုန်းထွက်ပြီး ရှေ့သို့ ပြေး သွားသည်။

ဖားတစ်ကောင်ကောင် မတားဆီးနိုင်ခင် သူက သလင်း ကျောက် ပီရမစ်ကို ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှ ယူလိုက်သည်။ ၎င်းကို ဘောလုံးသမားများကဲ့သို့ ချိုင်းကြားအောက်တွင် သူ ညှပ်ပြီး ဖိတားအောက်မှ အမှောင်ထဲသို့ ဆက်လက်ပြေးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းထောင်ကြည့်သောအခါ ဂျန်နပ်က ရွံတော များထဲသို့ တိုးသွားနေသည်။ ချိတ်ဆွဲထားသော အလောင်းများ အောက် သူ ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပြေးပြီး အမှောင်ထဲသို့ ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာ ဝင်သွားသည်။

သလင်းကျောက်ထဲတွင် အစိမ်းရောင်အလင်းက မှောင်လာပြီး
သေတော့မည့် မီးတောက်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းဖြစ်လာသည်။

အစုရာ၏ မျက်နှာကြီးက ဒေါသကြောင့် မဲ့ရွံ့နေသည်။

“ကြည့်စမ်း ... သလင်းကျောက်ပိညာဉ် အနှောင့်အယှက်ခံ
လိုက်ရပြီ”

သူက အော်ဟစ်သည်။

“အဲဒီကောင်ကလေးကို တားဆီးကြ။ သလင်းကျောက်ပိညာဉ်
ငါတို့ကို မဆန့်ကျင်လာခင် သူ့ကိုတားဆီးကြ”

ဧရာမဖားကြီးများက ရွံ့များကြားထဲ ခုန်ထိုးပြီး ဂျန်နပ်ကို လိုက်
ဖမ်းကြသည်။ ထိုမျှကြီးမားသောအရာများ ထိုမျှလျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား
ကြသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။

“သူ့ကို ဖမ်းကြ”

အစုရာက အော်သည်။

“သူ့ကို သတ်”

ဂျန်နပ်က နောက်လှည့်ကြည့်လျှင် ဖားများကို သူ လွတ်အောင်
မပြေးနိုင်ကြောင်း သိသွားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှု
များ ပေါ်လွင်နေသည်။

“သလင်းကျောက်ကို ခွဲပစ်လိုက်”

ကလိုရီက ဒေါသဖြစ်နေသော ဖားတစ်ကောင်၏လက်မှ အပြင်း
အထန်ရန်းကန်ရင်း အော်ပြောသည်။

“အဲဒါကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်။ ဂျန်နပ် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်”

ကျွန်တော့်အား ချုပ်ကိုင်ထားကြသော ဖားနှစ်ကောင် မရှိကြ
တော့ချေ။ ကျွန်တော်က ချည့်နဲ့စွာဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး အသက်
အလှအယက် ရှူနေသည်။

အဝေးလှမ်းလှမ်းတွင် ဂျန်နပ်ကို ကျွန်တော် ရေးရေးတွေ့မြင်ရ
သည်။ သူ အကျောက်အကန် လှည့်ပတ်ကြည့်နေပြီး လွတ်မြောက်မှု
လမ်းကို ရှာနေသည်။

ဧရာမဖားကြီးများက သူ့ဆီသို့ ရောက်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဒေါသဖြစ်နေသော သူတို့၏ ကွပ်ကွပ်အော်သံများက ကွန်ကရစ်နံရံမှ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ သူ့ကို တစ်စစီ စုတ်ဖြရန် သူတို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံ ရသည်။

သို့သော် ဂျန်နပ်က လျှပ်တစ်ပြက်လုပ်လိုက်သည်။

သလင်းကျောက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး လက်ကို သူ၏ ဦးခေါင်းနောက်ကို လွှဲယူလိုက်သည်။ ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံဖြင့် သလင်းကျောက်ကို တအားလွှဲပစ်လိုက်သည်။

သလင်းကျောက်ပီရမစ်ကြီး လေထဲသို့ လွင့်ပျံသွားသောအခါ ကျွန်တော် အသက်ရှူအောင့်ထားမိသည်။ ကံကောင်းလျှင် ၎င်းက ကွန်ကရစ်နံရံကို ထိမှန်ပြီး ကွဲကြေသွားလိမ့်မည်။ သလင်းကျောက်ပျက်စီးသွားပါက ဧရာမဖားကြီးများ သေကြလိမ့်မည်။

သို့သော် သလင်းကျောက်က မပျက်စီးချေ။

ရှုံ့ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသောအခါ ပလုံခနဲကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှုံ့ပျစ်ရည်များက ၎င်း၏ကျရောက်မှုကို ကျရှင်ခံပေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

သလင်းကျောက်က ရေအောက်တွင် အစိမ်းရောင်မီးအလင်း တောက်လျက် အသက်ရှင်ဆဲဖြစ်သည်။

“အဲဒါကို ဒီကို ပြန်ယူလာခဲ့”

အစုရာက အောင်မြင်ဝင့်ကြွားစွာဖြင့် အော်ပြောသည်။

“ဒီကောင်ကလေးကို ယစ်ပူဇော်ဖို့ အချိန်ရှိသေးတယ်။ ငါတို့ ကို ဝိညာဉ်ကယ်ဆယ်ဖို့အတွက် အချိန်ရှိသေးတယ်”

MM 17

ဧရာမဖားကြီးများက ဂျန်နပ်က ဘေးတွန်းဖယ်ကြ၍ သလင်းကျောက်ဆီသို့ ခုန်သွားကြသည်။ ရုတ်တရက် သူတို့ရေအစပ်တွင် ရပ်တန့်သွားပြီး အမှောင်ထဲတွင် ရုပ်တုများကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

အစုရာက အော်ပြောသည်။

“သလင်းကျောက် ပြန်ယူလာခဲ့”

သူ့အမိန့်ကို ဖားများကြားကြလျှင် သူတို့ အမိန့်မနာခံကြချေ။ အခြားတစ်စုံတစ်ရာက သူတို့ကို အာရုံဖမ်းစားထားသည်။

“သလင်းကျောက် ပြန်ယူလာခဲ့”

အစုရာက တစ်ခါအော်ပြန်သည်။

သို့သော် ဧရာမဖားကြီးများက ထိတ်လန့်သောအသံများ ပြုလုပ်လျက် ရေထဲမှ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။ ခဏကြာသောအခါ ဘာကြောင့်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်လာသည်။

ဧရာမသဏ္ဍာန်တစ်ခု ရေအိုင်ထဲမှ ထိုးတက်လာနေသည်။ သလင်းကျောက်၏အလင်းရောင်တွင် ၎င်း၏ဦးခေါင်းဘေးမှ အစင်းကြောင်းများကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ကြရသည်။ ၎င်း၏ပါးစပ်က ဖြူဟနေပြီး အစွယ်များက ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ထိုးထွက်နေကြသည်။

ကလိုရီက အော်သည်။

“ဂျန်နပ် ... လွတ်အောင်ပြေး”

သူမကလှည့်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

“တယ်ရီ ... ငါ့အိမ်မှာ သူတို့အကြောင်း စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိတယ်။ အဲဒါ ဂျပ်မြေ။ သူတို့တွေက မြစ်ချောင်းတွေ၊ ရေအိုင်တွေနဲ့ တူးမြောင်းတွေထဲမှာ နေတယ်”

ကြီးမားသောမြေကြီးက ရေထဲမှ ထိုးထွက်လာပြီး အနီးဆုံးဖား ကို ပေါက်သတ်လိုက်သောအခါ သူမမျက်လုံး ပြူးကျယ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေက တစ်မိတာထက်ပိုပြီး မရှည်ကြဘူး”

ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်နေသော မြေက တစ်မိတာ မရှည်ပါ။ သူ မိတာ ၃၀ ကျော် ရှည်ပုံရသည်။

ထို့နောက် နောက်ထပ်ကြီးမားသောဦခေါင်းကြီး ရေထဲမှ ထိုး ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် နောက်ထပ်တစ်ကောင် မြေများနှင့်ယှဉ် လိုက်လျှင် ဧရာမဖားကြီးများက သေးသေးကလေး ဖြစ်သွားကြ သည်။

ဂျန်နပ်က ရွံ့များပေကျလျက် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဖြစ်လျက် ကျွန်တော်တို့ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒီမြေတွေက အဆိပ်ရှိသလား”

သူက တအံ့တဩဖြင့်မေးလိုက်စဉ် မြေတစ်ကောင်က ဖားတစ် ကောင်ကို အစွယ်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းစွာ နာ ကျင်သော ဖားအော်သံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားကြရသည်။

“သူတို့တွေက အဆိပ်ရှိတယ်”

ကလိုရီက တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဒေါသဖြစ်မှသာ တိုက်ခိုက်ကြတယ်”

ထို့နောက် သူမက ထရယ်သည်။

“သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး တခြားအကြောင်းကိုလည်း စာအုပ်ထဲမှာ ပြောထားတယ်”

“ဘာတွေ ဒီလောက်ရယ်စရာကောင်းနေတာလဲ”

ဂျန်နပ်က လွတ်ခနဲမေးပြီး မြွေကြီးတစ်ကောင်က ဧရာမဖားကြီး တစ်ကောင်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုင်မြှောက်ပြီး တစ်ကောင်လုံး မျိုချလိုက်စဉ် သူက ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသည်။

“သူတို့က ဖားတွေကို စားတယ်”

ကလိုရီက ပြောသည်။

ထို့နောက်တွင် ဘာဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

“အဲဒါ သလင်းကျောက်”

ကျွန်တော်က အော်သည်။

“ဒီဂျပ်မြွေတွေ ဒီရေအိုင်ထဲမှာနေတာ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ့ကို ယစ်မပူဇော်လို့ သလင်းကျောက်ပိညာဉ်က ဖားတွေကိုဆန့်ကျင်ပြီး မြွေတွေလို သတ္တဝါကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တယ်။ နှစ်နှစ်ထောင်ကြာပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ဖားတွေဟာ သူတို့နဲ့ထိုက်တန်တာကို ရသွားကြတာပေါ့”

သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ ပြင်းထန်သော အင်အားတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို မြေပြင်ပေါ် တွန်းချလိုက်သည်။

အစုရာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ လုံးလုံးမေ့နေကြသည်။

ယခု အင်အားကြီးသော သူ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို ဖိနှင်းထားသည်။

“မင်း မှန်တယ် ... တယ်ရီ”

ဖားကြီးက ကျွန်တော့်အပေါ် မိုးလျက်အော် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ထိုက်နဲ့ ငါတို့ခံရတာကို မင်းမြင်ရဖို့ အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရိုးတွေကို ငါ ချိုးချေပစ်မယ်”

သူငယ်ချင်းများ၏အော်ဟစ်သံကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။

ကျွန်တော်ကျောကုန်းပေါ်မှ ဖိအားက မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းထန်စဉ် ၎င်းက ရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်တော်ရုန်းထွက်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဧရာမမြွေကြီးတစ်ကောင်က အစုရာ၏ဦးခေါင်းကို ငုံ့ခဲထားသည်။ မြွေကြီးနောက်သို့ အစုရာပါသွားစဉ် 'ကွပ်ကွပ်' အော်ဟစ်သံ အုပ်အုပ်ကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

တံတားအောက်မှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ပြေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်တွင် ဖားကြီးများကို ဧရာမမြွေကြီးများ လိုက်ဖမ်းစဉ် တုန်းတုန်းအသံများကို ကြားနေကြရသည်။ ကျွန်တော် တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်တော့ချေ။

၎.၎

MM 18

တူးမြောင်းထဲမှထွက်၍ လှေကားပေါ် ကျွန်တော်တို့ တက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရွံ့လူသား ဥယျာဉ်နှင့် တူနေသည်။ ဂျန်နပ်က နာချေသည်။ သူ့နာခေါင်းထဲမှ ရွံ့များ စင်ထွက်ကုန်သည်။

“ငါတို့မိဘတွေကို ငါတို့ဘာပြောကြမလဲ”

ကလိုရီက ပျက်စီးနေသော သူမ၏အဝတ်အစားများကို ကြည့်လျက် ငိုညည်းသံဖြင့်ပြောသည်။

“သူတို့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ပခုံးတွန့်လျက် ပြောလိုက်လျှင် ရွံ့တုံးကြီးတစ်တုံးက ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ လည်ကုပ်ပေါ် လျောကျလာသည်။

“ဘာအမှန်လဲ”

ကလိုရီက မေးသည်။ သူမက ခါးထောက်သည်။ သူမ အဝတ်အစားအောက်မှ ရွံ့များလျောကျသံကို ကျွန်တော်ကြားရသည်။

“အမှန်က ငါတို့ကို ဧရာမဖားကြီးတွေ ဖမ်းသွားတယ်။ ငါတို့ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်တယ်ပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

ဂျန်နပ်က ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မင်းနားထဲမှာ ရွံ့တွေဝင်နေသလား”

ကျွန်တော်က အံ့ကြိတ်ပြောသည်။

“သူတို့ကို ငါတို့ အမှန်ပြောသင့်တယ်လို့ ငါပြောတာ။ ငါတို့ကို ပျောက်ဆုံးမြို့တော် တစ်ခုခုက ဖားတွေ ဖမ်းသွားတယ်။ ငါတို့ ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်တယ်”

ဂျန်နပ်က တဟားဟား ထရယ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြင့်ကြည့်သည်။

“ဂျန်နပ် ... မင်း ငါ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေ ဒီလောက်ရယ်စရာကောင်းနေတာလဲ”

သူက ကျွန်တော်နံ့ဘေးကို တံတောင်ဖြင့် တိုက်လိုက်သည်။

“တယ်ရီ”

သူက ပြုံးလျက် သုံးသပ်ချက်ချသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ ၅ မိနစ်အတွင်းမှာ မင်း ကွပ်ကွပ်အသံမြည်တာ ငါ မကြားရတော့ဘူး”

ကျွန်တော် သတိမပြုမိခဲ့ပါသလား။

ကျွန်တော်က ပါးစပ်ကိုဖွင့်ဟပြီး ရွံပေးနေသော လက်ချောင်း ကို အထဲထည့်လိုက်သည်။ လက်ဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်စမ်းကြည့် သည်။ ကျွန်တော့်လျှာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် အရသာ ပြန်ခံစား၍ ရသည်။ ရွံအရသာက ၎င်း၏အရသာအတိုင်း ဖြစ်နေ သည်။ ကောင်းလိုက်တာ။

“ဟွန်း ...”

ရွံများကို ကျွန်တော် ထွေးထုတ်သောအခါ ကလိုရီက နှာခေါင်း ရှုံ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ဘတ်စ်ကားစီးမပြန်နိုင်ချေ။ တံတားအနီး ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မသွားချင်ကြတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် နောက် တံတားဆီသို့ နာရီဝက်ခန့် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ တူးမြောင်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ကြသောအခါ ဖားအော်သံများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောထစ်မ့်သွားကြသည်။

တစ်နာရီကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်လာကြသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ကျွန်တော်ဝင်လာစဉ် အဖေနှင့် အမေ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ကြသောအခါ ကျွန်တော့်၏အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော် လိုက်နာသည်။

“ဒီလိုဖြစ်လို့ပါ”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြပြီး မနာတမ်းဆက်တိုက်ပြောသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ထောင်က ပင်လယ်အောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မြို့တော်က လူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဧရာမဖားကြီးတွေက ကျွန်တော့်ကိုဖားဖြစ်အောင်လုပ်ပြီးဖမ်းဆီးတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တံတားအောက် ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ အစိမ်းရောင်သလင်းကျောက်အတွက် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ယစ်ပူဇော်ကြဖို့ လုပ်တယ်။ အစိမ်းရောင် သလင်းကျောက်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ဝိညာဉ် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သလင်းကျောက်က ရေထဲကမြွေတွေကို ဧရာမသတ္တဝါကြီးဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။ မြွေကြီးတွေက မကောင်းဆိုးဝါးဖားတွေကို စားပစ်တယ်။ ကျွန်တော် ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်နေတယ်”

အဖေ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

အမေ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

ဖုတ်ကောင်းများကဲ့သို့ သူတို့ရပ်နေကြပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်မှ ရွံ့များ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျလာနေသည်ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ခဏကြာသောအခါ အမေက ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ယိမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော်တစ်သက် တွေ့မြင်သမျှတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အိုကေ ... ”

သူက မေးသည်။

“အမှန်တကယ် ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အခု မင်း ငါ့ကို ပြောပြစမ်း”

Hsu Pyae Sone Htun
Publication

ညမလတံရ

Mr Midnight

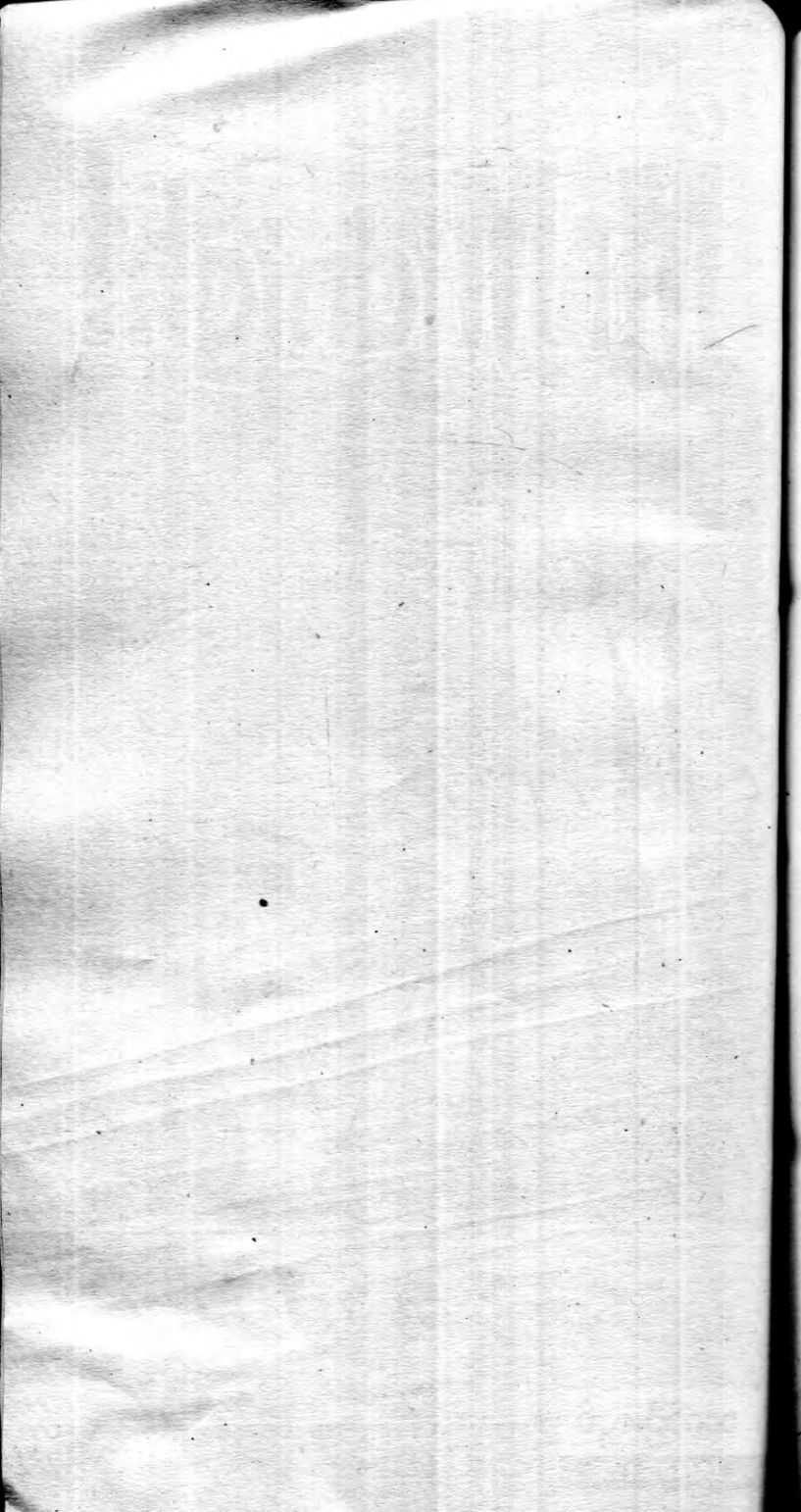

ကံကောင်းတဲ့ မုန့်နံပါတ်

သက်ဦးလွင်

JAMES LEE

Terril Tan's Terrible Tongue
Do Not Call This Number

MM 1

ယနေ့ခေတ်အထိ လူအချို့သည် သေဆုံးသွားသောသူတို့၏ ဆွေမျိုးများ နောင်ဘဝတွင် စည်းစိမ်ရရှိစေရန်အတွက် အိမ်နှင့် ကားပုံစံ စာရွက်များကို အသုဘအခမ်းအနားတွင် မီးရှို့ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အသုဘတစ်ခုတွင် ကြီးမားသောအိမ်ကြီးနှင့် ဇိမ်ခံကားကြီး၏ ပုံစံစာရွက်ကို မိုဘိုင်းဖုန်းပုံစံစာရွက်နှင့်အတူ မီးရှို့ ကြသည်။

မစ္စတာဖန်းသည် အလွန်ဆင်းရဲသည်။ သူ မိုဘိုင်းဖုန်း မပိုင်ဆိုင် ချေ။ ၎င်းကို မည်ကဲ့သို့ အသုံးပြုရမည်ကို သူ မသိချေ။ ထို့ကြောင့် မှောင်မည်းသော အလုပ်ရုံကလေးထဲတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ပြီး သစ်သားပေါ် စာရွက်ကပ်လျက် မိုဘိုင်းဖုန်းပုံစံတူကို ဂရု တစိုက် ပြုလုပ်သည်။ ဒိုင်ခွက်နှင့် ခလုတ်များကို သူ ဆေးခြယ်သည်။ သို့သော် ၎င်းကို ပြီးစီးသွားသောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်နေသည် ဟု မစ္စတာဖန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နံပါတ်ပါလား။

ဒိုင်ခွက်ပေါ်တွင် နံပါတ်တစ်ခုကို ရေးထားသင့်သည်။

သို့သော် သာမန်နံပါတ် မဟုတ်ချေ။

နံပါတ်တွင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသင့်သည်။

အလွန်အယူအစွဲရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မစ္စတာဖန်းက ထိုကိစ္စကို ဂရုတစ်စိုက်စဉ်းစားသည်။ ၎င်းတွင် ကံကောင်းသော တရုတ်ဂဏန်းများလည်း ပါဝင်သည်။

သေဆုံးသွားသောသူ နောက်ဘဝသို့ရောက်လျှင် သူ့အတွက် ရှင်သန်မှုနှင့် ဖူးပွင့်ဝေဆာမှုများ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်မည့် ဂဏန်းများ ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသွားသူက 'ကောင်း' ဟုခေါ်သည့်ဆိုးဝါးသောရာဇဝတ်ကောင် (သူ့ကို ကင်းကောင်ဟု လူအများသိကြသည်) ဖြစ်သောကြောင့် ဒီဇိုင်းပြုလုပ်သော မစ္စတာဖန်းက သူ့ကို ဖြစ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးနံပါတ် ပေးချင်သည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် နောက်ဘဝ၌ သူတို့ဆုံတွေ့ကြပါက ကျေးဇူးတင်နေသော 'ကောင်း' ကသူ့အပေါ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ စဉ်းစားပြီးသောအခါ မစ္စတာဖန်းက သွားမရှိသောအပြုံးဖြင့် စုတ်တံကိုကောက်ယူပြီး ဒိုင်ခွက်ပေါ်တွင် နံပါတ်တစ်ခုကို ဤသို့ ရေးခြယ်လိုက်သည်။

333868686868686

အသုဘ၌ ထိုဂဏန်းကို အသုဘလာဖို့သူတစ်ယောက်က အလွန်ကံကောင်းသော ဂဏန်းများအဖြစ် မှတ်ယူသည်။ ပုံစံစာရွက်ကို မီးရှို့နေစဉ် ဈေးဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ၎င်းကို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ် ကူးယူရေးချသည်။

သူ မရေးခဲ့လျှင် ကောင်းမည်။

MM 2

ကျွန်မာနာမည်က ချယ်ရီလင်းပါ။ ယခု ရှင့်ကို ကျွန်မ သတိပေး
ပါရစေ။ သင် နှလုံးအားနည်းလျှင်၊ သင့်ကို အော်ဟစ်စေသော အိပ်
မက်ဆိုးများ သင် မက်လျှင်၊ တစ္ဆေဇာတ်လမ်းများက သင့်ကို ထိတ်
လန့်အောင် လုပ်လွန်းသဖြင့် သင့်နေ့လယ်စာများ အန်ထွက်ချင်နေ
လျှင် စာဖတ်ခြင်းကို ချက်ချင်းလုပ်လိုက်ပါ။ သင့်ကို ကျွန်မ ပြော
မည့်အရာက အမှန်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်မ
နှင့် ကျွန်မသူငယ်ချင်းများ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့၏ အဘိုးအခန်းထဲမှ ပစ္စည်းအဟောင်းသေတ္တာပုံး
များကို အမေအား ကူညီ၍ ရှင်းလင်းပေးနေစဉ် တစ်ခုသော စနေနေ့
မနက်၌ ၎င်းတို့အားလုံး အစပြုခဲ့သည်။ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေက
ဘာတွေလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အမေ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ပစ္စည်း
များကို ကျွန်မ တွေ့မြင်သောအခါ ကျွန်မ အံ့ဩသွားသည်။

အင်္ဂါမစုံတော့သော မာကျောက်ကစားနည်းပစ္စည်းများ၊ မြေ
ထောက်တစ်ဖက်ကျိုးနေသော နို့ညစ်မိန်းမကြွေရုပ်၊ ကျိုးပဲ့နေသော
စောင်တိန်နှင့် ခဲတံများ၊ သုံးမရသော မီးအိမ်အဟောင်း၊ ခွာမရှိတော့
သော ရှူးဖိနပ် စသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်မက သဘောကျဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများကိုပင် လှန်လိုက်
သည်။

“အမေ ... ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းထားတာလဲ”

အမေက နပ်တိုင်နှင့် နပ်ခေါင်းများပြည့်နေသော ဘီစကွတ် မုန့်ပုံးအဟောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်နေစဉ် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... လိုလိုမည်မည် ထားတာပေါ့”

သူမက ရေရွတ်ပြောရင်း ပုံးကို အမှိုက်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကျွန်မက အခြားစက္ကူပုံးထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတစ်ထပ်ကြီးကို ထုတ်ယူသောအခါ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်လွင့်ကျလာသည်။ ၎င်းကို ကျွန်မကောက်ယူပြီး စိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါ ဘာလဲအမေ”

ကျွန်မက စာရွက်ကို သူမ ဖတ်နိုင်ရန် ကိုင်မြှောက်ပြလျက် မေးသည်။

“ဒါ အရေးကြီးကောင်း ကြီးနိုင်တယ်”

ကံကောင်းသော ဖုန်းနံပါတ်

33386868686868

အမေက ၎င်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး စူးစူးဝါးဝါးထရယ်သည်။

“မင်းရဲ့ ဦးလေးကြီး ဈေးသည်အန်ကယ်စူး ငါ့ကို ပေးခဲ့တာပါ။

သူက ကံကောင်းတဲ့အမှတ်အသားတွေကို အမြဲတမ်းစုဆောင်းတယ်။ သူ့ရဲ့ဖောက်သည်တစ်ယောက် သေတော့ သူ့ရဲ့အသုဘမှာ အဲဒါကို သူ ကူးရေးခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ အလုပ်က အနားယူတော့ ငါ့ကို ကံကောင်းဖို့အတွက် အဲဒါပေးခဲ့တယ်”

သူမက စက္ကူကို လုံးချေပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ အမှန်တကယ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လား”

ကျွန်မက မေးသည်။

“အဲဒါက မင်းဦးလေးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ဟာတွေပါ”

သူမက ပစ္စည်းအဟောင်းများကို ပြန်လည်မွှေနှောက်နေစဉ် ရေရွတ်ပြောသည်။

သူမ ကြည့်မနေသောအခါ ကျွန်မက စက္ကူအလုံးကလေးကို ထောက်ယူပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ၎င်း နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မ အမှန်တကယ်ကို စပ်စုချင်နေသည်။ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုက မည်ကဲ့သို့ ကံကောင်းနိုင်မည်နည်း။

ထိုညတွင် ညစာစားပြီးသောအခါ အိပ်ခန်းဆီသို့ ကျွန်မ သွားပြီး စာနုလာနေအတွက် ကျောင်းစာအပြီးလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကုန်တိုက်၌ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ တွေ့ရမည်။ ကျွန်မခေါင်းထဲ၌ ကျောင်းစာကိစ္စ ဝင်ရောက်နေသည်ကို ကျွန်မ မလိုချင်ပေ။ စာရေးစားပွဲ၌ ကျွန်မ ထိုင်ပြီး မေးခွန်းများ စတင်ဖြေသည်။ မေးခွန်းများက မဆုံးတော့ချေ။ နာရီဝက်ကြာသောအခါ ကျွန်မ ခေါင်းမူးလာသည်။

ထိုအခါ၌ စာရွက်ကလေးကို ကျွန်မ သတိရလာသည်။ ဖုတ်ပြီ။ ကျွန်မ အိမ်စာများ အပြီးသတ်ရန် ကုသိုလ်ကံကောင်းဖို့ လိုသည်။

ကျွန်မ အလွန်အယူသီးတတ်သူဖြစ်၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ အယူသီးပါ။ ကျွန်မက အလွန်ခေတ်မီသော ကောင်မကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

၁၃ ရက်၊ သောကြာနေ့ရောက်တိုင်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကြောက်လန့်ပါ။ လှေကားများအောက်တွင်လည်း ကျွန်မ လမ်းလျှောက်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို ယုန်ခြေထောက်ပေးလျှင် ၎င်းကို ကျွန်မ လွှင့်ပစ်သည်။

သို့သော် အိမ်စာအပေါ် ကျွန်မ ချွေးပြန်နေရခြင်းကိုလည်း မနှစ်ခြိုက်ပါ။ ၎င်းကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြုလုပ်နိုင်မည့်နည်းလမ်းရှိလျှင်

ကျွန်မ သိချင်သည်။ ကျွန်မဦးလေး၏ ကံကောင်းသောဖုန်းနံပါတ်က ကျွန်မကို ကူညီနိုင်မည်ဆိုလျှင် သိပ်ကောင်းလိမ့်မည်။

အိပ်ထောင်ထဲမှ စက္ကူအလုံးကလေးကို ကျွန်မထုတ်ယူပြီး ဖြန့်လိုက်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ ၎င်းက ရှည်လွန်းအားကြီးနေသည်။ ဂဏန်းများ များလွန်းနေသည်။

၎င်းက ရယ်စရာလုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ တကယ့်ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်လိမ့်မည်။ အန်ကယ်စူး ရူးနေခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

သို့သော် အဆုံးတွင် စပ်စုလိုစိတ်က အလေးသာသွားသည်။ မိုဘိုင်းဖုန်းကို ကျွန်မလှမ်းယူပြီး ဂဏန်းများကို နှိပ်လိုက်သည်။

ကျွန်မ ဂရုတစိုက်ဖြင့် နားထောင်သည်။ ဘာမှဖြစ်မလာချေ။ ကျွန်မ ကြားရသောအရာက တိတ်ဆိတ်မှုသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်ဖြတ်တောက်မည်ပြုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကို ကြားရသည်။

ထို့နောက် ထူးဆန်းသော၊ ခြောက်ကပ်သော၊ အသံတစ်သံက အဖြေပေးသည်။ အသံက အလွန်ဝေးလံသောနေရာမှ လာနေသလို သဲ့သဲ့ကလေးသာ ကြားရသည်။

“ဟဲလို ...”

ကျွန်မက တအံ့တဩဖြင့် ပြောသည်။

“ဘယ်သူလဲ ... ရှင်ဘယ်ကလဲ”

“ငါ သေပြီ”

အသံက ပြောသည်ကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ဖုန်းကို လွှတ်ချ၍ အော်လိုက်မိသည်။

MM 3

ကျွန်မ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးတက်လာသော ခြေသံများ နှင့် အမေ ကျွန်မနာမည်အား အော်ခေါ်သောအသံကို ကျွန်မ ကြား ရသည်။ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကို အမေ မမြင်ရစေရန် စာရေးစားပွဲအောက် ကျွန်မကန်သွင်းလိုက်ပြီး အန်ကယ်စူး၏ စာရွက်ပေါ်ကျောင်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

တစ်စက္ကန့်ကြာသောအခါ တံခါးပွင့်သွားပြီး အမေ ပြေးဝင်လာ သည်။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုများ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ချယ်ရီလင်း ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမက ကျွန်မ အခန်းထဲသို့ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် လိုက် ကြည့်လျက် မေးသည်။

ကျွန်မ လေကို အလှအယက်ရှူနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်မက ရေရွတ်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းအော်လိုက်တာ ငါ ကြားပါတယ်”

အမေက အတင်းအကြပ်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မင်း တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်သွားလို့လား။ ပုတတ်ကောင်လား၊ ပိုးဟပ်လား”

ကျွန်မအသက်ရှူမှန်လာစေရန်ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်မ နှလုံးက နံရိုးများကို တူကဲ့သို့ ရိုက်နှက်နေသည်။

“ကျွန်မ ကျောင်းစာကြောင့်ပါ အမေ”

ကျွန်မက အသံပုံမှန်ဖြစ်စေရန် ကြိုးစားရင်း ပြောသည်။

သူမက ကျွန်မပခုံးကို လာပုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်မှစာအုပ်ကို ကြည့် လိုက်သည်။

“အို ... အဖြေမှန်ရွေးရတဲ့ မေးခွန်းတွေပဲ”

သူမက မှတ်ချက်ချလျက် ရယ်မောသည်။

“ငါ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း အဲဒါတွေကို မုန်းတယ်။ အဲဒီ မေးခွန်းတွေဖြေရရင် ငါ အော်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေကို မင်း အကုန်လုံးဖြေပြီးရင် မင်း နေရထိုင်ရတာ သိပ်ပေါ့ပါးသွားတယ်”

သူမကို ကျွန်မ အမှန်ပြောခဲ့လျှင်ကောင်းမည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ် ခဲ့ကြောင်း၊ ဘာပြောခဲ့ကြောင်း သူမကို ပြောပြရသည့် သတ္တိရှိခဲ့လျှင် ကောင်းမည်။

အမေက ကျွန်မမျက်နှာကို ကုန်းလေ့လာကြည့်သည်။

“ချယ်ရီလင်း မင်း သိပ်ကို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ပုံဖြစ်နေတယ်”

သူမက ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မနဖူးပေါ် လက်တင်ကြည့် သည်။

“မင်း ချွေးတွေလည်း ထွက်နေပါလား။ နေမကောင်းဘူးလား။ မင်းကို ငါ ကိုယ်အပူချိန်တိုင်းပေးရမလား။ မင်း ရေသောက်မလား”

“ဟင့်အင်း ... အမေ၊ အားလုံး အိုကေသွားမှာပါ”

ကျွန်မက ရေရွတ်လိမ်ညာလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပင်ပန်းနေလို့ဖြစ်မှာပါ”

သူမက ကျွန်မနဖူးကို တစ်ရှူးစက္ကူဖြင့် သုတ်ပေးသည်။

“မင်း ဒီလောက် အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရဘူး”

သူမက အကြံပေးပြီး ခါးမတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မ အတွက် သူမ စိတ်ပူပန်နေဆဲဖြစ်သည်ကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။

“မင်း ဘာမှမဖြစ်တာ သေချာတယ်နော်”

ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြီး အားပြုပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မ အိုကေမှာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ”

သူမအခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည့်ခဏ၌ စားပွဲအောက်မှ မိုဘိုင်းဖုန်းကို ကျွန်မ ယူပြီး နားတွင်ကပ်၍ နားထောင်ကြည့်သည်။

“ဟဲလို ...”

ကျွန်မ တီးတိုးပြောသည်။ သို့သော် လိုင်းသေနေသည်။ သေနေသလား။ ကျွန်မ တုန်ယင်သွားသည်။

“ရှဲ့စရာကောင်းတဲ့ ဟာသတွေပါ ... ချယ်ရီလင်း”

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိသည်။

အန်ကယ် သူမ၏စာရွက်ကို ကျွန်မခေါက်ပြီး အိတ်ထောင်ထဲ ပြန်ထိုးထည့်စဉ် ကျွန်မ ထိတ်လန့်သဖြင့် ရင်တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ သိနားလည်တတ်သူဖြစ်လျှင် စာရွက်ကို ထိုအချိန်ကတည်းက စုတ်ဖြုတ်ခွဲသည်။

ဦးနှောက်ချာချာလည်၊ ခန္ဓာကိုယ်တုန်ယင်ဖြစ်လျက် ထိုင်ခုံတွင် ကျွန်မ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်မဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ထူးဆန်းသောအရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ၎င်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ကျွန်မ စိတ်ထင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ တစ္ဆေ၊ ဝိညာဉ်များကို ကျွန်မ မယုံကြည်ပါ။ သဘာဝလွန်ကိစ္စများကို ကျွန်မ မယုံကြည်ပါ။

သို့သော် ထိုအသံက တကယ့်အစစ်အမှန်ဖြစ်နေပုံကို ကျွန်မ တုန်ယင်စွာဖြင့် မှတ်မိနေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းပုံ၊ ဝေးလံသောနေရာမှ လာပုံ၊ အခြားကမ္ဘာမှ လာပုံတို့ကို မှတ်မိနေသည်။

ကျွန်မ ချယ်ရီလင်းသည် သေဆုံးနေသော လူတစ်ယောက်ကို အမှန်တကယ် စကားပြောခဲ့ပါသလား။

MM

4

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်မကြောက်စိတ်များ လွမ်းမြဲလျက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ အိပ်ရာမှ ကျွန်မ အလူးအလဲထလာပြီး လူသေကောင်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသောမျက်နှာကို မှန်ထဲတွင်ကြည့်၍ ရေချိုးခန်းဆီသို့ အလျင်အမြန်သွားသည်။

ကျွန်မဘဝတွင် အပူဆုံးရေပန်းအောက်၌ ကျွန်မ ရပ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မကျောထဲမှ အေးစက်မှုက ပြေးတက်လိုက်၊ ပြေးဆင်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ကုန်တိုက်ထဲမှ ဟမ်ဘာဂါစားသောက်ဆိုင်သို့ ကျွန်မရောက်သောအခါ ကျွန်မသူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ဂစ်ဆန်အွန်နှင့် ဘရန်ဒွန်ဆင်တို့က ထိုနေရာကို ရောက်နှင့်နေသည်။ ဂစ်ဆန်ဟမ်ဘာဂါကို စားနေသည်။ ဘရန်ဒွန်က အာလူးကြော် လက်တစ်ဆုပ်ကို ဝါးနေသည်။

ဂစ်ဆန် မော်ကြည့်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ဟေ့... ချယ်ရီလင်း နှင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နှင် မလာတော့ဘူးလို့ ငါ ထင်နေတာ”

ထို့နောက်တွင် သူက မျက်လုံးများပြူးကျယ်လျက် ကျွန်မကို ဒုတိယအကြိမ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... နှင် ကြောက်လန့်နေပုံ ပေါ်နေတယ်”

“နင် တစ္ဆေတွေ မြင်ခဲ့လို့လား”

ဘရန်ဒွန်က အာလူးကြော်ကို အချဉ်ရည်တို့ရင်း ပြုံးလျက် မေးသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဒါပေမဲ့ ငါ တစ္ဆေကို စကားပြောခဲ့တယ်”

ကျွန်မက ကွဲအက်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

ဘရန်ဒွန်က လန်ဖျပ်လွန်းသဖြင့် ရှပ်အင်္ကျီပေါ် အချဉ်ရည်များ ပေကျံကုန်သည်။ ၎င်းက သွေးများနှင့် တူနေသည်။

ပထမ၌ ဂစ်ဆန် ကျွန်မကို အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကိုနောက်လှန်လျက် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ ရယ်မောသည်။

“ဒါရူးသွပ်တာပဲ။ နင်ဟာသလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူးလား။ တစ္ဆေ အကြောင်းကို နင့်ထက် ငါ ပိုသိတယ်။ လူသေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ ငါ အတော်များများ ဖတ်ဖူးတယ်။ ငါတို့ကို ဝိညာဉ်တွေ လာခြောက်လှန်နိုင်တယ်။ သူတို့ဒါပဲ လုပ်နိုင်တယ်။ လူသေတွေကို လူတွေစကားပြောနိုင်တဲ့ နည်းလမ်း မရှိဘူး”

“ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

ကျွန်မက ခံပက်သည်။

“အင်း ... တစ်ခုကတော့ သေတဲ့လူတွေဟာ စကားမပြောနိုင်ကြဘူး”

ဂစ်ဆန် မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်တွေ၊ အဆုတ်တွေ ပျက်စီးကုန်ကြလို့ပေါ့”

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တာပဲ”

ကျွန်မက သူတို့ဘေးမှထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်းပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညက ဒီဖုန်းနံပါတ် ငါ ဆက်တော့ လူသေတစ်ယောက် ဖုန်းကိုင်တယ်”

ဘရန်ဒွန်က လက်များ တုန်ယင်နေလွန်းသဖြင့် ဟမ်ဘာဂါကို ပါးစပ်ဆီသို့ မမြှောက်နိုင်ချေ။

“ချယ်ရီလင်း... နင် နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ တခြား ကမ္ဘာက လူကို နင်တကယ်စကားပြောခဲ့သလား။”

ဂျင်းဘောင်းဘီထဲသို့ ကျွန်မ လက်နှိုက်ပြီး သူတို့ကို စာရွက် ကလေး ပြလိုက်သည်။

“အသုဘတစ်ခုမှာ ငါ့ဦးလေး ဒါကိုရေးမှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ အလွန်ကံကောင်းတယ်လို့ သူ ယုံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညကဒီနံပါတ်ကို ငါ ဖုန်းဆက်တော့ အဲဒီလူက ဖုန်းကိုင်ပြီး သူ လူသေတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ငါ့ကိုပြောတယ်”

ဂီဆန် အန်ကယ်စူး၏စာကို ကြည့်သည်။

“ဒီဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လိုဖုန်းနံပါတ်လဲ။ ငါ ဒါမျိုး အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။”

“ငါလည်း မမြင်ဖူးဘူး။”

ကျွန်မက ပခုံးတွန့်လျက် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီနံပါတ်က ဆက်လို့ရတယ်”

ဘရန်ဒွန်က ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှရွေးများကို တစ်ရှူးစက္ကူဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“သေတဲ့လူတွေမှာ ဖုန်းရှိတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ နင်ကော သိလား။”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ ဒီလူသေမှာ ရှိတယ်”

ကျွန်မက အသံတုန်ယင်လျက် သူတို့ကိုပြောပြသည်။

ဂစ်ဆန် ကျွန်မကို မယုံကြည်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက် သည်။

“နင် နောက်ပြောင်နေတာလို့ ငါ ထင်နေတုန်းပဲ”

သူက ကျွန်မကို မယုံသင်္ကာဖြင့် စွပ်စွဲပြောသည်။

“နင့်ကို ငါ အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ”

ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် သူ့အချို့ရည်များကို သူ့ခေါင်းပေါ် သို့ လောင်းချပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ နင် အဲဒါကို သက်သေမပြနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

သူက စိန်ခေါ်သည်။

“ငါ ပြနိုင်တယ်”

ကျွန်မ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကို ဆွဲထုတ်ရင်းပြောသည်။

“ဒါကို ငါ ထပ်ဆက်လိုက်မယ် ... ဂစ်ဆန်။ ဘာဖြစ်လာတယ် ဆိုတာကို နင် ကြားရလိမ့်မယ်”

“အန္တရာယ်ရှိရင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဘရန်ဒွန်က လွှတ်ခနဲပြောသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး”

ဂစ်ဆန် ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

“လုပ်စမ်း ... ချယ်ရီလင်း။ အဲဒီနံပါတ် ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

ဤသို့ဖြင့် 33386868686868 ကို ကျွန်မနှိပ်ပြီး ဖုန်းကို စားပွဲ ပေါ်ချ၍ ဖုန်းစပီကာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

စက္ကန့်များ ကုန်လွန်သွားသည်။ ဘာမှမဖြစ်လာချေ။ ဂစ်ဆန် ဘရန်ဒွန်ကို တံတောင်ဖြင့်တိုက်၍ ရေရွတ်ပြောသည်။

“သူမ လုပ်ကြံပြောနေတာလို့ မင်းကို ငါပြောသားပဲ”

ထို့နောက်တွင် ဖုန်းမြည်သံကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။ ကောင်ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး ထိုင်ခုံမှထခုန်ကြသည်။ နောက် တစ်ခဏ၌ ညက ကျွန်မကြားခဲ့ရသော ဝေးလံသောနေရာမှ ခြောက် ကပ်ကပ် ထိုအသံက အဖြေပေးသည်။

“ဟဲလို ...”

ကျွန်မက အအော်ရပ်စေရန် တယ်လီဖုန်းအနားသို့ တိုးကပ် လိုက်သည်။

“ဟ ... ဟဲလို ...”

ထိတ်လန့်သောအသံဖြင့် ကျွန်မ စကားစသည်။

“ကျွန်မ ထပ်ဆက်တာပါ”

“မင်း ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရသလဲ”

ထိုလူက ပြောသည်။

“ကျွန်မဦးလေးက အဲဒါကို အသုဘတစ်ခုမှာ ကူးရေးခဲ့တယ်”

ကျွန်မက ကြိုးစားရှင်းပြသည်။

“ဒါက သိပ်ကံကောင်းတဲ့ဂဏန်းလို့ သူ ထင်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ငါ့ရဲ့အသုဘပေါ့”

အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ဒီဂဏန်းက ကံကောင်းတယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ။ ငါ ရောက်နေတဲ့နေရာမှာ ရှိနေတာကို ကံကောင်းတယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

ကျွန်မက ဂစ်ဆန်နှင့် ဘရန်ဒွန်ကို တစ်လှည့်စီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးများပြူးကျယ်လျက် တယ်လီဖုန်းကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒါကို ရှင် တကယ်ကို သေနေပြီပေါ့”

ကျွန်မက သူ့ကိုမေးသည်။

“ငါ သေနေပြီပေါ့”

ထိုလူက ပြန်အော်သည်။

“ငါ့ကို လူတစ်ယောက်ယောက် သတ်လိုက်တယ်”

MM 5

ဂစ်ဆန် ထိတ်လန့်နေသောမျက်နှာဖြင့် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး တစ်ဝက်တစ်ပျက်စားထားသော ချစ်ဟမ်ဘာဂါဖြင့် မုန့်ကို ညွှန်ပြသည်။

“ပိတ်လိုက်တော့၊ ဖုန်းဖြတ်လိုက်တော့”

သူက အော်သည်။

“သေနေတဲ့လူကို နင် စကားမပြောနိုင်ဘူး”

သူ ရုတ်တရက် သဲသဲလှုပ်လွန်းသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူ တစ်ဝက်ခန့်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ”

ဖုန်းထဲမှ အသံက မေးသည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်း ဂစ်ဆန်ပါ။ နောက်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ သူက ဘရန်ဒွန်ပါ”

ဘရန်ဒွန် ဖုန်းအနားသို့ ကပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ဆရာ”

သူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းတို့က ကလေးတွေလား”

အသံကမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်မက တံတွေးမျိုချလျက် ပြောသည်။

“ကျွန်မက ချယ်ရီလင်းပါ”

သူက သဘောကျစွာဖြင့်ပြောသည်။

“မင်း ငါ့ကို ဖုန်းထပ်ဆက်တာ ငါ ဝမ်းသာတယ်။ မင်းဆီက ငါ အကူအညီတစ်ခု လိုအပ်နေတယ်”

“ဟင် ...”

ဂစ်ဆန် ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်စဉ် ရေရွတ်သည်။

“ငါပြောတာ မင်းကြားတယ် ... ကောင်ကလေး။ ချယ်ရီလင်း ဆီက ငါ အကူအညီလိုတယ်။ အကူအညီနည်းနည်းပါ”

“ဘာအကူအညီလဲ”

ဘရန်ဒွန်က တုန်ယင်လျက်မေးသည်။

“ငါ့အတွက် သူမ ဖုန်း ၄ ကြိမ်ဆက်ဖို့ ရှိတယ်။ ငါ့မှာ ဖုန်းရှိနေ ပေမဲ့ ငါ ဖုန်းမဆက်နိုင်ဘူး။ ချယ်ရီလင်း ... မင်း ငါ့အတွက် ဆက်ပေးပါ။ ပထမဟာက သိပ်ကိုရှင်းပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာလဲ”

ထိတ်လန့်မှုက လည်မြိုထဲမှ ပျို့လှိုက်တက်လာသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်ဆီကို မင်း ဖုန်းခေါ်ပါ”

အသံက ဆက်ပြောသည်။

“သူ့နာမည်က ချိုင်း။ အခု မင်းမှာ ဖောင်တိန် အဆင်သင့် ရှိ သလား။ မင်းကို ငါ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးမယ်”

ဘရန်ဒွန်က သူ့အိတ်ထောင်ထဲမှ ဖောင်တိန်ကို ထုတ်ယူပြီး စက္ကူလက်သုပ်ပဝါပေါ်တွင် နံပါတ်ကို ကူးရေးသည်။

“မစ္စတာချိုင်းကို ကျွန်မဖုန်းဆက်ရင် ဘာပြောရမလဲ”

ကျွန်မ သိချင်နေသည်။

“မင်းလုပ်ရမှာက ငါ့ဆီက သတင်းစကားတစ်ခုကိုပေးဖို့ပဲ”

“ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ဆရာ”

ဘရန်ဒွန်က မေးသည်။

“ကောင်း... ငါ့နာမည်ကောင်း။ အခုချယ်ရီလင်း ငါသူငယ်ချင်း
ချိုင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မစွတာကောင်းက နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြော
လိုက်။ ပြီးတော့ ဖုန်းချလိုက်”

ဂစ်ဆန် မျက်မှောင်ကုတ်သည်။

“သူ့ကို ခင်ဗျားရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်တော်တို့ ပေးလိုက်မယ်လေ။
အဲဒါဆို သူ ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်နိုင်တာပေါ့”

“မပေးနဲ့”

ကောင်းက အော်သည်။

“ငါ့ရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို သူ နှောင့်ယှက်မှာ ငါ မလိုချင်ဘူး”

ထို့နောက် သူက မိတ်ဆွေဆန်သည့်အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“သူ့ကို ငါ တအံ့တဩလည်း နည်းနည်းလုပ်ချင်တယ်”

တစ်ရှူးပေါ်၌ ဘရန်ဒွန် ရေးချထားသောဂဏန်းကို ကျွန်မ စိုက်
ကြည့်သည်။ ထိတ်လန့်စိတ်က ကျွန်မကို လွမ်းခြုံနေသည်။ ကောင်း
ဟုခေါ်သော ဤလူသေက မည်သူနည်း။ သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ကို
အဘယ့်ကြောင့် ဖုန်းဆက်ခိုင်းနေသနည်း။ ထောင်ချောက်တစ်ခုခု
ထဲကို ကျွန်မ ဝင်နေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

“ကျွန်မလုပ်ရမှာ ဒါပဲလား”

ကျွန်မက သူ့ကို မေးသည်။

“မစွတာချိုင့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ရှင် နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောရ
မလား”

“ဟုတ်တယ် ... ပြီးတော့ မင်း အဲဒီလိုလုပ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်
နက် နောက်ထပ် ဖုန်း ၃ ခု ဆက်ရမယ်”

ကောင်းက ရှင်းပြသည်။

“ဒီတော့ မင်းကို ငါ ဖုန်းမဆက်နိုင်တာကြောင့် မင်း ငါ့ကို နေ့
တိုင်း ဖုန်းဆက်ရမယ်။ မင်းဆက်ရမယ့်ဖုန်းတွေကို ငါ ပြောပြ
မယ်”

Mr Midnight

“ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ကျွန်မ ကျောင်းတက်ရမယ်”

ကျွန်မက ကန့်ကွက်ပြောသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ဖို့ အချိန်မရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ချယ်ရီလင်း ...”

ကောင်း၏အသံက အေးစက်လာသည်။

“မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မလား။ မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးမှာ
လား”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ဒုက္ခပေးပါဘူး”

ကျွန်မက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မကို ဆရာလုပ်လို့မရဘူး။ ရှင် သေနေပြီ”

ကျွန်မက ပမာမခန့်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဖုန်းမဆက်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

ကောင်း၏အသံက ကြာပွတ်ရိုက်သံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်း ငါ့ကို ကူညီဖို့ ငြင်းဆန်ရင် မင်း ငါ့ဆီကို ရောက်လာလိမ့်
မယ်”

ကျွန်မ၏အော်သံက စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွား
စဉ် ကောင်းက ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

MM 6

အားလုံးက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကောင်တာ
နောက်မှ ဝန်ထမ်းက ဒေါသဖြစ်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ စိတ်ဆိုးနေ
သော မန်နေဂျာက ကျွန်မတို့စားပွဲဆီသို့ လာနေသည်။

သူ ကျွန်မတို့အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းမည်ကို ကျွန်မတို့ စောင့်
မနေကြချေ။ ပစ္စည်းများကို ကျွန်မတို့ကောက်ယူပြီး ကုန်တိုက်ထဲ
သို့ ပြေးဝင်သွားကြသည်။

လူအုပ်ကြားထဲ ကျွန်မတို့ တိုးဝှေ့သွားကြပြီး ကုန်တိုက်ခန်းမ
ထဲမှ ခုံတန်းတစ်ခုပေါ် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ ထိတ်လန့်မှုကြောင့်
ကျွန်မ တုန်ယင်နေပြီး အသက်မရှူနိုင်ချေ။ ကျွန်မနှလုံးသားက
တအားခုန်နေသောကြောင့် လည်ချောင်းထဲမှ ခုန်ထွက်လာတော့
မည်ဟု ခံစားရသည်။

“အခု ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဘရန်ဒွန်က ချိုင်း၏ဖုန်းနံပါတ်ပါသော စက္ကူလက်သုတ်ပဝါကို
ဆုပ်ကိုင်ရင်း အတင်းမေးသည်။

“ငါ မသိဘူး”

ကျွန်မက မောဟိုက်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့ကို မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ။ အရူးဖုန်းတွေ ခေါ်မနေစမ်း
ပါနဲ့”

ဂစ်ဆန် အတိုက်အခံပြောသည်။

“ပြီးတော့ သူက သေနေပြီ။ သူ နင့်ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ ...
ချယ်ရီလင်း။”

ကျွန်မက ပိုမိုပြင်းထန်စွာပင် ဦးခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

“သူ့တစ္ဆေ ငါ့နောက်ကို လိုက်လာမှာပေါ့။”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ဂစ်ဆန် ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

သို့သော် သူလည်း လူသေ၏စကားကြောင့် ရူးမတတ်ကြောက်
လန့်နေသည်ကို ကျွန်မ သိသည်။ သူက ဟန်ဆောင်ရယ်သည်။
၎င်းက ကြောက်လန့်နေသကဲ့သို့ အသံထွက်နေသည်။

ဘရန်ဒွန်က ဦးခေါင်းခါယမ်းသည်။

“အဲဒီလူကို ငါ မယုံဘူး။ သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်
ဘူး။”

သူက နဖူးမှချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။

“ငါသာဆိုရင်တော့ သူပြောတာကို လုပ်မယ်။ ပြီးရင် သူ့ကို
မေ့ထားလိုက်မယ်။ နင်ဖုန်းတစ်ကြိမ်ပဲ ဆက်ရမယ်မဟုတ်လား။”

“ဒါပေမဲ့ ငါ နောက်ထပ် ဖုန်း ၃ ကြိမ်လည်း ဆက်ရဦးမယ်”

ကျွန်မက တုန်ယင်မိသည်။

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မစွတာချိုင် တွေ့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ။ သူ့ကို ငါ ဖုန်းဆက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ
သိမှာပဲ။ သူ ငါ့ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။”

“နင် ဖုန်းကို ပိတ်ထားလိုက်ပေါ့”

ဘရန်ဒွန်က ပြောသည်။

ဂစ်ဆန် သံသယဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

“ဟင့်အင်း။ အဲဒါအဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မိုဘိုင်းဖုန်းနဲ့
သာတာဝလွန်ကိစ္စတွေကို မင်းတို့မသိဘူး။”

သူက အသံကို နှိမ့်ချလိုက်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်း ယူဂျင်တန်က မကောင်းဆိုးဝါးအထဲမှာရှိနေတဲ့ ဖုန်းအကြောင်း သူ ကြားဖူးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ငါ့ကို မခြောက်လှန့်ပါနဲ့”

ကျွန်မက တောင်းပန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ချယ်ရီလင်း အဲဒါအမှန်ပဲ”

ဂစ်ဆန် အနားသို့ပိုးတိုးကပ်လျက် ဆက်ပြောသည်။

“တစ်ခါတစ်ရံ မိုဘိုင်းဖုန်းတွေကို တစ္ဆေဝင်စီးတာတွေ၊ ပြုစား ထားတာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တစ်ပိုင်း၊ အလောင်းဖုတ်ကောင်တစ်ပိုင်းဆီက တယ်လီဖုန်း ကောင်မကလေး တစ်ယောက်ဆီကို လာတယ်။ သူမ ဖုန်းချလိုက်တဲ့အခါ သူမရဲ့ နားရွက်မှာ သွေးတွေပေကျနေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဘရန်ဒွန်က အော်သည်။

“ပြီးတော့ အမှောင်ထဲမှာ အိမ်ပြန်လာကြတဲ့ ကောင်မကလေး တွေကရော ဘယ်လိုလဲ”

ဂစ်ဆန် တီးတိုးပြောသည်။

“သူတို့ လမ်းနှစ်လမ်းကို ရွေးကြရတယ်။ လမ်းမှန်ကို သူတို့ ရွေးတယ်လို့ သူတို့ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေပြားတွေတွန့်နေတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် သူတို့ကို အမှောင်ထဲမှာ စောင့်နေတာကို သူတို့ မသိကြဘူး။

“သူက သူတို့နောက်ကို လိုက်သွားပြီး သူတို့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ရသွားလို့ သူတို့ကို ညတိုင်းဖုန်းဆက်တယ်။ သူတို့ကြားရတာက သူ့ရဲ့ မနစ်မြို့ဖွယ်အသက်ရှူသံ တစ်ချို့ပဲ။ သူက မကောင်းဆိုးဝါး ဖန်တီးသူ။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေကို သူ ယူပြီး မကောင်းဆိုးဝါး ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်နေတယ်”

ကျွန်မ ခုန်ထလိုက်သည်။

“ငါ မကြားချင်တော့ဘူး”

မစ္စတာကောင်း၏ဝိညာဉ် ကျွန်မတို့အား စောင့်ကြည့်နေမလား
ဟု ကျွန်မ တွေးမိလျက် ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် လှည့်ပတ်
ကြည့်သည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ဘာလဲ”

ဂစ်ဆန်မေးသည်။

“မစ္စတာကောင်း ခိုင်းတာကို ငါ လုပ်မယ်။ မစ္စတာချိုင်းကို
ငါ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကို သတင်းပို့လိုက်မယ်။ ပြီးရင် ငါ့ရဲ့ မိဘိုင်း
ဖုန်းကို ငါ ဘယ်တော့မှ ထပ်အသုံးမပြုတော့ဘူး”

၎ ၎

MM 7

မည်သူမှ ကျွန်မတို့ကိုမကြားနိုင်သော နေရာဖြစ်သည့် ကုန်တိုက်မြေအောက်ထပ်မှ အခန်းကောင်းတစ်ခုကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရှိကြသည်။ မည်သူ့ကိုမှ အရေးမလုပ်ဘဲ လမ်းဖြတ်လျှောက်နေကြသော လူများကို ကြည့်လျက် ကျွန်မ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး မစွတာချိုင်း၏နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖုန်းစပီကာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကောင်ကလေးများက စကားလုံးတိုင်းကို ကြားရရန် အနားပိုတိုးကပ်လာကြသည်။

ဖုန်းမြည်သံကို ကျွန်မတို့ ချက်ချင်းကြားကြရသည်။ ထို့နောက်တွင် အသံထူထူအသံကြီးက အဖြေပေးသည်။

“ဟဲလို ...”

ကျွန်မက စကားပြောနိုင်ရုံမျှသာ ရှိသည်။

“မစွတာချိုင်လား”

ထိုလူက သတိထားနေပုံပေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်မက လွှတ်ခနဲပြောသည်။

“ရှင့်အတွက် သတင်းပို့လွှာ ကျွန်မ ရထားတယ်”

“ဘာသတင်းပို့လွှာလဲ”

ချိုင်က ဒေါသဖြစ်ပုံပေါ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မင်း ဘယ်ကရသလဲ”

“ရှင့်သူငယ်ချင်းဆီက သတင်းပို့စာပါ”

ကျွန်မက ပြောသည်။

ကျွန်မလက် တုန်ယင်နေသဖြင့် ဖုန်းလွှတ်ချတော့မည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဘာသူငယ်ချင်းလဲ”

ချိုင်က ပို၍ပင် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ သူက အန္တရာယ်ရှိပုံ ရသည်။

“မစ္စတာကောင်း ...”

ကျွန်မက သူ့ကိုပြောပြသည်။

ဖုန်းထဲမှ တအံ့တဩရေရွတ်သံကို ကျွန်မတို့ကြားရသည်။ ထို့နောက် အသံပြန်ထွက်လာသည်။

“ကောင်းလား ... ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ သေပြီ”

“သူ ကျွန်မကို သတင်းပို့စာပေးလိုက်တယ်။ မစ္စတာကောင်း နှုတ်ဆက်တဲ့အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြခိုင်းတယ်”

ဖုန်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ချိုင်က ကျွန်မကို စတင်အော်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်မ ဖုန်းလှိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်ကာ နံရံကို မှီလိုက် သည်။ ကျွန်မ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။

ဘရန်ဒွန်က မျက်မှောင်ကုတ်သည်။

“ဒါ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ သူငယ်ချင်းဟောင်းဆီက ကြားရတာကို သူ ပျော်ရွှင်ပုံ မရဘူး။ သူ ... အင်း ... ကြောက်နေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

“သူ့ကို ဖုန်းမဆက်နဲ့လို့ ငါ ပြောသားပဲ”

ဂစ်ဆန် ထိတ်လန့်နေသော ပင်ဝှင်းငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လျက် ပြောသည်။

“နင် အခု တစ်ခုခုကို တကယ်စလိုက်ပြီ။ ချယ်ရီလင်း ... နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

၎ ၎

MMI 8

ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။ ၎င်းကြောင့် မစ္စတာ ကောင်းနှင့် မစ္စတာချိုင့်တို့ကို ကျွန်မခေါင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်။ ရုပ်ရှင်ကမ္ဘာကြီးကို အုပ်စိုးသော အရိုးစုများ၏ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ် ရှုပ်နေကြသောကြောင့် ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစားရန် အချိန် မရချေ။

တနင်္လာနေ့ညကျမှ အခန်းထဲ၌ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိမ် စာများ ပြုလုပ်နေစဉ် မိဘိုင်းဖုန်းကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်ပြီး မစ္စတာ ကောင်းအား ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ရမည်ကို အမှတ်ရသွားသည်။

ကျွန်မ ထိတ်လန့်သဖြင့် ရင်ထဲလှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အာရုံကြောများက မလုပ်နှင့် မလုပ်နှင့်ဟု အော်နေ ကြသည်။

မစ္စတာကောင်းနှင့် ပတ်သက်သော အတွေးအားလုံးကို ကျွန်မ မောင်းထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မတတ်နိုင်ချေ။

“မင်း ငါ့ကို ကူညီဖို့ ငြင်းဆန်ရင် ချယ်ရီလင်း မင်း ငါ့ဆီ ရောက် လာလိမ့်မယ်”

ဟု သူ ပြောခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ကြားယောင်နေမိသည်။ ကျွန်မ မလိုချင်ဆုံးအရာက သေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါးများဆီသို့ ကျွန်မ ခြေဖျားထောက်သွားပြီး တံခါးကို သော့ပိတ်လိုက်သည်။ အမေ ဝင်လာပြီး ကျွန်မ ဖုန်းပြောနေခြင်းကို သိသွားမည်ကို ကျွန်မ မလိုလားပါ။

စာရေးစားပွဲဆီသို့ ကျွန်မပြန်လာပြီး မိုဘိုင်းဖုန်းကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ၎င်းကို ကျွန်မ ဖွင့်လိုက်သောအခါ အော်ဟစ်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းအကြိမ် ၂၀ ခေါ်ထားသည်။ အားလုံး က မစွတာချိုင်ထံမှ ဖြစ်သည်။

အန်ကယ်စူး၏ စာရွက်အဟောင်းကလေးကို ကျွန်မ ရှာဖွေရန် မလိုချေ။ မစွတာကောင်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မ အလွတ်ရနေပြီ။ 33386868686868 ၈၈၈၈ကို ကျွန်မ နိပ်ပြီး စောင့်နေသည်။

ကောင်း အဖြေပေးသောအခါ သူ ဒေါသဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ကြာနေတာလဲ ... ချယ်ရီလင်း။ မင်း ငါ့ကို စောစောကတည်းက ဖုန်းဆက်ရမှာ”

ကျွန်မက ဖုန်းကိုလက်ဖြင့်အုပ်ပြီး တီးတိုးပြောသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်များနေတယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းမှာ တစ်နေ့လုံး ရှိနေတယ်။ အခု ကျွန်မ အိမ်စာတွေ လုပ်နေတယ်”

“မင်း ငါ့ကို လိမ်သွားပြီလို့ ငါ ထင်နေတာ”

ကောင်းက ခက်ထန်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မမှာ အသက်ရှိတယ်”

ကျွန်မ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ကျွန်မ ရှင့်လိုမသေဘူး။

ကောင်း၏ မင်္ဂလာမရှိသော ရယ်မောသံကြောင့် ကျွန်မ ကျောထစ်မ့်သွားသည်။

“ငါ့ကိုပြောစမ်း ... ချယ်ရီလင်း။ ငါ ဆက်ခိုင်းတဲ့ဖုန်းကို မင်း ဆက်သလား။ ငါ့သူငယ်ချင်းချိုင် ဘာပြောသလဲ။ ငါ့ဆီက သူ ကြားရတော့ သူ ပျော်သလား”

“ဟင့်အင်း ... သူ မပျော်ဘူး”

ကျွန်မက ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူ ဒေါသဖြစ်နေပုံပေါ်တယ်။ ပြီးတော့ ကြောက်လည်း ကြောက်နေတယ်။ သူ ကျွန်မကို ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အကြိမ် ၂၀ တောင် ရှိနေပြီ”

ကောင်း၏ရယ်မောသံက ကျွန်မနားထဲတွင် ခေါင်းလောင်းသံ ကဲ့သို့ မြည်ဟည်းနေသည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလိုက်တာ”

သူက လှောင်ပြောင်ပြောသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်း သိပ်အကူအညီရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ... ချယ်ရီလင်း။ ငါ သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်။ အခု မင်း ငါ့ကိုကူညီဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“ကျွန်မ ကူညီရမလား”

ကျွန်မက တောင်းပန်သည်။

“ရှင် တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ကူညီခိုင်းပါလား”

ကောင်းက စုတ်သပ်သံကလေး လုပ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ချယ်ရီလင်း ဒါက ဖုန်းခေါ်ရုံတင်ပါ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး”

“ဒီတစ်ကြိမ် ဘယ်သူ့ကို ကျွန်မဖုန်းခေါ်ပေးရမလဲ”

ကျွန်မက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးသည်။

“ချိုင်ကို မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ဖို့”

ကောင်းက တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး”

ကျွန်မက ကန့်ကွက်ပြောသည်။

“ပထမအကြိမ်က သူ သိပ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆက်ရင် သူ ကြောက်သွားလိမ့် မယ်”

“ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ချယ်ရီလင်း ငါ့ကို ယုံပါ”

ကောင်းက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ချိုင့်ကို မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်ပြီး မစွတာကောင်းက သူ့ပိုက်ဆံတွေကို ရှင် ယူထားဆဲပဲလားလို့ သိချင်နေတယ် ဆိုတာ ပြောလိုက်”

“ဘာ ... ”

ကျွန်မ တံတွေးမျိုချသည်။

“သူ နားလည်လိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါ ကတိပေးပါတယ်။ သူ့ကို မင်း ဒါပဲ ပြောရမယ်။ သူ့ပိုက်ဆံတွေ ရှင် ယူထားဆဲပဲလားလို့ မစွတာကောင်းက သိချင်နေတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်”

ကောင်း၏အသံက အေးစက်နေသည်။

“သူ့ကို အခု ဖုန်းဆက်လိုက် ချယ်ရီလင်း။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် ကျရင် ငါ့ကို ဖုန်းထပ်ဆက်။ ရှင်းရဲ့လား”

၎ ၎

MM 9

ကျွန်မ ဖုန်းဖြတ်လိုက်သည်။ တံခါးဆီသို့ ကျွန်မ ပြန်သွားပြီး နားထောင်ကြည့်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ တယ်လီဖေးရှင်းအသံ လွင့်ပျံ့လာနေသည်။ ကံအားလျော်စွာ အဖေနှင့်အမေ အနှောင့်အယှက် အပြုမခံရဘဲ မစွတာချိုင်ကို ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်နိုင်ပြီ။

စားပွဲဆီသို့ ကျွန်မပြန်သွားပြီး သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ပထမအကြိမ် ဖုန်းမြည်သောအခါ သူက ဖုန်းကိုင်သည်။

“ဟ ... ဟ ... ဟဲလို ... မစွတာချိုင်လား။”

ကျွန်မက စကားစသည်။

“မင်း ဆက်ပြန်ပြီလား။”

သူက ဟိန်းဟောက်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူက ဒေါသကြောင့် အသံစူးစူးဝါးဝါးဖြစ်လျက် ကျွန်မကို အော်ဟစ်သည်။

“မင်းအသံက ကလေးအသံပဲ။ ပေါက်လွှတ်ပဲစား ကလေး မဟုတ်လား။ မင်းကို ငါ အခု သတိပေးနေတယ်။ မင်း ဘာတွေ ထွင်နေတယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ကိုနှောင့်ယှက်ရင် မင်း တစ်သက်လုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားရလိမ့်မယ်။”

“ကျွန်မ မစွတာကောင်းဆီက သတင်းပို့စာ ရထားတယ်။”

ကျွန်မက ပြောပြသည်။

“ကောင်း ... သေပြီ။”

ချိုင်က အော်သည်။

“သူ့ကို ကျွန်မ အခုပဲ စကားပြောပြီးတယ်။ ရှင့်မှာ သူ့ပိုက်ဆံတွေ ရှိသေးသလားဆိုတာ မစွတာကောင်း သိချင်နေတယ်”

တစ်ဖက်မှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ့စကားပြောသောအခါ သူ့အသံက မာကျောနေသည်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲ ကလေးမ။ မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မစွတာကောင်းက ရှင့်မှာ သူ့ပိုက်ဆံတွေ ရှိသေးလားဆိုတာ သိချင်နေတယ်လို့ ကျွန်မပြောတာ”

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ချိုင်က နောက်တစ်ကြိမ် အော်ပြန်သည်။

“အဲဒီ ပိုက်ဆံအကြောင်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး”

ကျွန်မက တုန်ယင်လျက် တုံ့ပြန်ပြောသည်။

“သူပြောတာကို ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြန်ပြောပြနေတာပါ”

“ငါပြောတာ နားထောင် ... ကလေးမ”

ချိုင်၏အသံက ခြိမ်းခြောက်သံ ပါနေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ ငါ သိချင်တယ်။

ဒါတွေက ဘာသဘောလဲဆိုတာ ငါ သိချင်တယ်။ မင်း ငါ ပြောတာကို ကြားသလား။ ငါတို့ စကားပြောစရာရှိတယ် ကလေးမ”

သို့သော် ကျွန်မဖုန်းဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိဘိုင်းလ်ဖုန်းကို ဝိတ်လိုက်ပြီး ကူရှင်စတစ်ခုအောက် ထိုးထည့်လိုက်သည်။

မစွတာချိုင်ကို ကျွန်မ စကားထပ်မပြောချင်တော့ပါ။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကို စကားထပ်ပြောရလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသည်။

ထောင်ချောက်တစ်မျိုးမျိုးထဲတွင် ကျွန်မ ပိတ်မိနေကြောင်း
 ကျွန်မအသိစိတ်ကပြောနေသည်။ ကျွန်မရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့
 အသုံးပြုခံနေရသည်။

ထိုအခါ၌ ဂစ်ဆန်၏ပြောစကားမှန်ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ရ
 သည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို ကျွန်မ မသိချေ။

၎. ၂

MM 10

“ငါ ကြောက်တယ်။ တကယ်ကြောက်တယ်”

ကျွန်မ ငါးဆုပ်လုံး နင်လုဖြစ်သွားပြီး ပန်းကန်လုံးကို တွန်းဖယ် လိုက်သည်။ ကျွန်မ ထိတ်လန့်သဖြင့် အစာစားချင်စိတ် မရှိတော့ချေ။

“ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျောင်းကန်တင်းထဲ၌ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေကြသည်။ မစ္စတာချိုင်ကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်လိုက်သောအခါ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဂစ်ဆန်နှင့် ဘရန်ဒွန်ကို ကျွန်မ ပြောပြသည်။

“ဝိုး ...”

ဘရန်ဒွန်က ခေါက်ဆွဲထဲကို တူဖြင့်ထိုးရင်း ပြောသည်။

“မစ္စတာချိုင်က မစ္စတာကောင်းကို ပိုက်ဆံပေးစရာရှိမယ်။ ဒါ ရှင်းနေတာပဲ။ သူတို့ လုံးဝ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ မစ္စတာ ကောင်းက သူ့ကို လက်စားချေဖို့အတွက် နင့်ကို အသုံးပြုနေတာပဲ”

“ဒါက သဘာဝနယ်လွန် လက်စားချေမှုမျိုး ဖြစ်တယ်”

ဂစ်ဆန် တုန်ယင်လျက် ပြောသည်။

“ချယ်ရီလင်း နှင့် အဲဒီဖုန်းတွေကို ဘယ်တော့မှ မခေါ်သင့်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါ ခေါ်ရမယ်”

ကျွန်မက အတိုက်အခံပြောသည်။

“နောက်ထပ်ရှိသေးတယ်။ မစ္စတာကောင်းအတွက် ငါ နောက် ထပ် ၂ ကြိမ် ဖုန်းခေါ်ဖို့ရှိသေးတယ်”

“ချယ်ရီလင်း ... နင် အကူအညီလိုနေပြီလို့ ငါ ထင်တယ်”
ဂစ်ဆန် အခိုင်အမာပြောသည်။

“ပြီးတော့ မမေ့နဲ့ဦး။ တစ္ဆေတွေအကြောင်း ငါ အကုန်သိတယ်”
သူက ခင်ကစဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်
မျက်လုံးများ လင်းလက်သွားသည်။

“ငါ အစီအစဉ်တစ်ခုရပြီ။ ဒီနေ့ကျောင်းဆင်းရင် မစ္စတာ
ကောင်းကို ဖုန်းဆက်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင် ငါတို့ နင်နဲ့အတူ ရှိနိုင်တာ
ပေါ့။ နင့်ကို သူ အနိုင်ကျင့်ဖို့ကြိုးစားရင် နင် သူ့အတွက် ဖုန်းခေါ်
မပေးတော့ဘူးလို့ သူ့ကို ငါတို့ပြောမယ်”

ဂစ်ဆန် လက်ပိုက်လျက် နောက်မှီထိုင်နေပြီး သူ့ကိုယ်သူ
သဘောကျပုံပေါ်နေသည်။

“အဲဒါ မမှားဘူး။ ငါတို့ ဥ ယောက် ရှိတယ်။ သူက တစ်ယောက်
တည်း။ ပြီးတော့ ငါတို့က အသက်ရှင်နေတယ်။ သူက သေနေ
တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ အတင်းအကြပ်လုပ်ခိုင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”
ကျွန်မက အသက်မရှူနိုင်စွာဖြင့် မေးသည်။

“ငါ မလုပ်ရင် ငါ့ကိုသတ်မယ်လို့ သူ ပြောရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

“အဲဒီအခါကျရင် ငါတို့ ရဲခေါ်မယ်လို့ သူ့ကိုပြောမယ်”

ဘရန်ဒွန်က ခေါက်ဆွဲပလုတ်ပလောင်းကြားမှ ရေရွတ်ပြော
သည်။

ကျွန်မသူငယ်ချင်းများ ကျွန်မကို ကူညီနေကြခြင်းသာ ဖြစ်
သည်။ ကျွန်မ သိသည်။ သို့သော် ကျွန်မကိုယ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာက
သိပ်နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသည်။

MM 11

တစ်နေ့တာ ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကုန်တိုက်ဆီသို့ ကျွန်မတို့ ဘတ်စ်ကားစီးသွားကြသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းမှ တိတ်ဆိတ်သော အခန်းထောင့်တစ်နေရာ ကျွန်မတို့ရှာကြပြီး မစ္စတာကောင်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်မ နှိပ်လိုက်သည်။

ဤနံပါတ်ကို ကျွန်မ မုန်းလိုက်တာ။ 33386868686868 ၎င်းက လုံးဝကံမကောင်းချေ။ နောက်ထပ် 3, 8, 6 များကို ကျွန်မ တစ်သက်လုံး မတွေ့မြင်ချင်တော့ချေ။

မစ္စတာကောင်း ဖုန်းကိုငိုသောအခါ ကျွန်မက ဖုန်းစပိကာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အာ ... ချယ်ရီလင်း၊ မင်းဆီက အသံကြားရတာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ မင်း သိပ်စောနေပါလား။ အခု ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ။ ငါ့ သူငယ်ချင်းချိုင် ဘယ်လိုနေသလဲ။ ငါ့ရဲ့သတင်းစကား သူ့ကို မင်း ပြောလိုက်တော့ သူ့ဘာပြောလဲ”

“ရှင့်ရဲ့ပိုက်ဆံ သူ့မှာရှိသေးလားလို့ ကျွန်မ မေးလိုက်တော့ သူ ဝိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ကျွန်မကို သူ သတ်ချင်တဲ့ပုံ ပေါ်သွားတယ်” ကောင်းက ထရယ်သည်။

“ငါ မအံ့ဩပါဘူး။ ချိုင် မပြောင်းလဲသေးတဲ့ပုံပေါ်တယ်”
“မစ္စတာကောင်း”

ကျွန်မက တောင်းပန်သည်။

“ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ဖုန်းမခေါ်ပေးချင်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ အပေးအယူရှိထားတယ် ... ချယ်ရီလင်း”

ကောင်းက ညင်သာစွာဖြင့် ပြောသည်။ သူ့အသံကြောင့် ရင်ခွဲရုံ ရှိ အလောင်းမှ တစ်စက်တစ်စက်ကျနေသော သွေးများကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။

“မင်းရဲ့အပိုင်းကို မင်းမလုပ်ရင် မနှစ်သက်စရာတွေကို ငါ လုပ် ရလိမ့်မယ်။ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို မင်း အနာတရ မလုပ်ချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဂစ်ဆန်နဲ့ ဘရန်ဒွန်ကို ငါ ဘာလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

ဂစ်ဆန် ဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး”

သူက အော်သည်။

“ခင်ဗျားက သေနေပြီ”

ထို့နောက်တွင် ဘရန်ဒွန်က ဖုန်းကို ဆွဲယူသည်။

“ခင်ဗျား ချယ်ရီလင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေရင် ခင်ဗျား အကြောင်း ရဲကို ကျွန်တော်တို့ပြောပြမယ်”

“သူတို့ ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

ကောင်းက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“ငါက သေနေပြီ။ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ လက်လှမ်းမမှီနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့က ငါလက်လှမ်းမမှီတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း ချယ်ရီလင်း အတိအကျမလုပ်ရင် လူတွေ ခံစားကြရလိမ့် မယ်”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မယုံဘူး”

ဘရန်ဒွန်က သူ့ကို ခက်ထန်စွာ စိန်ခေါ်သည်။

“ခင်ဗျား လိမ်ညာနေတာပါ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဘရန်ဒွန် မင်းကို ငါ နည်းနည်းလုပ်ရမယ် ထင်တယ်”

ကောင်းက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“ကြည့်နေ”

ခဏတော့ ဘာမှမဖြစ်ချေ။

ထို့နောက်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှ အူသံတစ်သံကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။

၎င်းက ကျယ်လောင်သထက် ကျယ်လောင်လာပြီး လူများ အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်ဟစ်ကြသည်ကို ကျွန်မတို့ကြားရသည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး စတင်တုန်ခါလာသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ကြသည်။ မစွတာကောင်း ဘာလုပ်နေသလဲ။

သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ စကြိုလမ်းပေါ်တွင် လေမုန်တိုင်းတိုက်ခတ် သကဲ့သို့ လေလုံးကြီး တိုက်ချသွားသည်။ ၎င်းက ကျွန်မတို့ကို ခြေ လွတ်လက်လွတ်ဖြစ်စေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပတ်ချာလည်ကုန်စေ သည်။

နားပင်းမတတ် ကျိုးပဲ့သံကို ကျွန်မ ကြားရသောအခါ မော့ ကြည့်လိုက်သည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် စာကြည့်တိုက်တံခါး ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ စင်ပေါ်မှစာအုပ်များ လွင့်ပျံ့ကုန်သောအခါ လူများအော်ဟစ်ကြသည်။ ထိုင်ခုံများနှင့် စားပွဲများက မီးခြစ်ဆံများ ကဲ့သို့ လူးလိုမ့်ကုန်ကြသည်။ ကွန်ပျူတာများ ပြိုလဲကျသွားသည်။

ထို့နောက်တွင် ရုတ်တရက် လေချက်ချင်းပျောက်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

MM 12

ဂစ်ဆန် အသက်အလှအယက်ရှုလျက် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် မတ် တတ်ထရပ်သည်။

“အိုကေ ... အိုကေ ... ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ယုံပြီ”
သူက ကျွန်မတို့အား နှိပ်စက်သူကို ဖုန်းထဲမှအော်ပြောသည်။
ကောင်းက ခက်ထန်စွာ ရယ်မောသည်။

“မင်း တွေ့လား။ မင်းတို့ စဉ်းစားနေတာတွေကို ငါ ဂရုမစိုက် ဘူး။ ချယ်ရီလင်း၊ ဂစ်ဆန်၊ ဘရန်ဒွန် မင်းတို့တွေကို မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်း ကိစ္စတုံးပစ်လိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒါဆိုရင် မင်းတို့ ငါ့ဆီ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ”
ကျွန်မလည်ချောင်းထဲမှ စကားလုံးများ ညှစ်ထွက်လာသည်။

“မင်း ချိုင့်ကို ဖုန်းဆက်ပါ”

“ထပ်မဆက်တော့ဘူး”

ကျွန်မက စကားစသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မ၏ကန့်ကွက်မှု ကို ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ထပ်ဆက်ရမယ် ... ချယ်ရီလင်း။ အခုချိုင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ငါ သူ့ကို လာတွေ့တော့မှာမို့ မစွတာကောင်းရဲ့ပိုက်ဆံတွေကို အဆင်သင့် လုပ်ထားပါလို့ ပြောလိုက်”

“ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး”

ကျွန်မက ညည်းတွားပြောသည်။

“သူ ကျွန်မတို့ကို သတ်လိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း ... သူ မသတ်ဘူး”

ကောင်းက ပြောသည်။

“မင်းကို သတ်နိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောလူက ငါပဲ။ အခု မင်း ငါနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ငါ ပြောတာကို လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်မက အသံအေးအေးဖြင့် ကတိပေးပြီး ဖုန်းကိုဖြတ်လိုက်သည်။ ထိတ်လန့်စိတ်များက ကျွန်မကိုယ်ထဲ စိမ့်ဝင်လာလျက် သူငယ်ချင်းများကို ကျွန်မ စိုက်ကြည့်သည်။

ထို့နောက်တွင် စက်ရုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ မစ္စတာချိုင်၏နံပါတ်ကို ကျွန်မ နှိပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မပါ မစ္စတာချိုင်”

သူ ဖုန်းကိုင်သောအခါ ကျွန်မကပြောသည်။

“ကလေးမ ... မင်း တကယ် မီးနဲ့ကစားနေပါလား”

သူက ဟိန်းဟောက်ပြောသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း ပျော်စရာကောင်းနေတယ်လို့ မင်း ထင်ချင်ထင် နေမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီအတွက်ပေးဆပ်ရအောင် ငါ လုပ်မယ်။ မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ သိရရင်တော့ မင်း ဘယ်တော့မှ အသက်ရှင် စိတ်မရှိ ဖြစ်သွားမယ်”

“မစ္စတာကောင်းဆီက နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခု ပါတယ်”

ကျွန်မက သူ့ကို ပြောပြသည်။

“အဲဒါကို ရှင် နှစ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

“ဘာသတင်းလဲ”

ချိုင်က အော်ဟစ်မေးသည်။

“မစ္စတာကောင်းက ပိုက်ဆံလာယူမှာမို့လို့ ရှင့်ကို ပိုက်ဆံ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါလို့ ပြောတယ်”

“ဘာ ...”

“မစ္စတာကောင်း သူ့ပိုက်ဆံတွေ လိုချင်တယ်။ ရှင့်ကို သူက တွေ့မယ်လို့ ပြောတယ်”

ကျွန်မက ထပ်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်း သေပြီ”

သူက အော်သည်။ သူ့အသံထဲမှ ကြောက်လန့်မှုကို ကျွန်မ ကြားရသည်။

“သူ သေပြီဆိုတာ ငါ သိတယ်။ သူ့ကိုသတ်တဲ့လူက ငါပဲ”

၎၎

MM 13

စကားပြောဖို့ အချိန်မရှိတော့ချေ။ ကျွန်မ ဖုန်းဖြတ်လိုက်သည်။
စကြီမှ ကျွန်မတို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့နောက်တွင်
စာကြည့်တိုက်ထဲ၌ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ အချက်ပေးဥဩသံများ
မြည်နေပြီး လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ပြေးလွှား
နေကြသည်။ လူများက အထိတ်တလန့်ဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် အော်ဟစ်နေကြသည်။

ကျွန်မတို့က ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မျက်နှာဖြူဆွတ်လျက် ဓာတ်
လှေကားထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ဂစ်ဆန် အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်ဝက်
ပြုတ်ထွက်နေသည်။

ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသောအခါ ကျွန်မတို့ ခုန်ထွက်
ကြပြီး အရူးသုံးယောက်ကဲ့သို့ ဝင်ပေါက်မှပြေးထွက်၍ ဘတ်စ်ကား
မှတ်တိုင်မှ ထိုင်ခုံပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

ဘရန်ဒွန်က ဆံပင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်လုပ်သည်။ သူ
က ဂစ်ဆန်ကိုကြည့်နေရာမှ ကျွန်မတို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်ရမယ်”

သူက မောဟိုက်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“မစ္စတာကောင်းကို မစ္စတာချိုင် သတ်ရင် ငါတို့ထင်တာထက်
ပိုပြီးဒုက္ခရောက်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့ စာကြည့်တိုက်ကို မစွတာကောင်း ဖျက်ဆီးနိုင်ရင် မစွတာချိုင်ကိုလည်း သူ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမလုပ်တာလဲ”

ကျွန်မက အကျောက်အကန်မေးသည်။

“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မိုးကြိုးမပစ်တာလဲ။ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖုန်းဆက်ခိုင်းရတာလဲ”

ဂစ်ဆန် သက်ပြင်းချသည်။

“ဘာကြောင့်ဆိုတာ ငါ သိတယ်”

သူက စကားစသည်။

“တမလွန်ဘဝအကြောင်း ငါ အကုန်ဖတ်ပြီးပြီ။ သေတယ်ဆို တာ မလွယ်လှဘူး။ သေတဲ့လူဟာ တချို့အရာတွေပဲ လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လာပြီး လက်စားချေတာမျိုး သူတို့လုပ်ချင်ကြရင်တော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အသက်ရှင်နေသူတွေဆီက အကူအညီလိုတယ်”

“ပြီးတော့ အသက်ရှင်နေသူက သူတို့ကိုမကူညီရင် သေနေတဲ့ လူတွေက အသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေကို သေအောင်လုပ်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်မက မခန့်မိစေရန် ခန္ဓာကိုယ်ကိုပွေ့ဖက်ရင်း ပြောသည်။

“ဒါတွေဟာ ရွံစရာကောင်းတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

“ငါတို့ အစီအစဉ်တစ်ခုလိုတယ်”

ဂစ်ဆန် ရေရွတ်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ မရွှင်မပျ အမူအရာ ကြောင့် သူ့တွင် အစီအစဉ်မရှိကြောင်း ကျွန်မ ပြောနိုင်သည်။ ကျွန်မ တွင်လည်း မရှိချေ။ ဖြစ်ပျက်သမျှ အရာတိုင်းကို ကျွန်မ မေ့ပစ်ပြီး အိမ်ပြန်ချင်နေသည်။

ဘရန်ဒွန်က လက်ဖြောက်တီးလိုက်သည်။

“ငါ အကြံတစ်ခုရပြီ။ မစွတာကောင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ အခု ငါတို့မသိဘူး မဟုတ်လား။ မစွတာချိုင်နဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း ငါတို့ ဘာမှမသိဘူးမဟုတ်လား”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ကျွန်မက မျှော်လင့်စွာဖြင့် မေးသည်။

“သူတို့ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ငါတို့မသိဘူး။ သူတို့နှောင့်ယှက်
နေတာကို ငါတို့ ဘယ်လိုတားဆီးနိုင်မလဲ”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

ဂစ်ဆန်မေးသည်။

“ဒီတော့ ငါတို့သတင်းအချက်လိုတယ်”

“ဟင် ...”

ဂစ်ဆန် သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

ဘရန်ဒွန်က ခုန်ထပြီး ဂစ်ဆန်ကို မတ်တတ်ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ငါတို့ အိမ်ကို အခုပြန်ကြရအောင်”

သူက ပြုံးလျက် အကြံပြုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်မကလည်း မတ်တတ်ရပ်ရင်း မေးသည်။

“ရှင်းပါတယ်”

ဘရန်ဒွန်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“မစ္စတာကောင်းကို မစ္စတာချိုင်သတ်ရင် အဲဒါသတင်းစာထဲမှာ
ရှိရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငါတို့လုပ်ရမှာက အွန်လိုင်းကို ကြည့်
ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှာကြည့်ရမယ်။ ငါတို့သိတာနဲ့ တစ်
ပြိုင်နက် သူတို့ကို တစ်ခါတည်း အပြီးအပြတ်ရှင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်း
ကို ငါတို့စဉ်းစားနိုင်မယ်”

စောင့်နေသော ဘတ်စ်ကားဆီသို့ ဘရန်ဒွန်နှင့် ဂစ်ဆန်တို့
နောက်မှ ကျွန်မ လိုက်သွားသည်။

ဘရန်ဒွန်၏ အကြံအစည်ကကောင်းသည်။ အလွန်ကောင်း
သည် ၎င်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့လူကောင်းများနှင့် ဆက်ဆံနေခြင်းမဟုတ်
ချေ။ တမလွန်ဘဝမှ လူရူးနှင့် လက်ရှိဘဝမှ လူသတ်သမားတို့နှင့်
ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိုးဆုံးက မစ္စတာကောင်း
ကို ကျွန်မ နောက်တစ်ကြိမ်ဖုန်းဆက်ဖို့ ရှိသေးသည်။

သူ ကျွန်မကို ဘာပြောချင်မည်လဲဆိုသည်ကို ကျွန်မ မစဉ်းစား
ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

၎.၎

MM 14

ဘရန်ဒွန်၏တိုက်ခန်းက ကုန်တိုက်မှတ်တိုင်နှစ်တိုင်သာ ဝေးသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ကျွန်မတို့ဝင်လာစဉ် အမေက ကြိုဆိုသော အခါ သူမ တအံ့တဩဖြင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားသည်။

“မင်းတို့ ၃ ယောက် ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

သူမက မေးသည်။

“မင်းတို့ စစ်ထဲရောက်ခဲ့ကြပုံ ပေါ်နေတယ်”

“ကုန်တိုက်မှာ လေသိပ်တိုက်တယ်”

ဂစ်ဆန် ရုပ်အင်္ကျီရှေ့ပိုင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ကုန်တိုက်ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ် လေတိုက်မှာလဲ”

သူမက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ပြောသည်။

သူမကကျွန်မတို့ကိုအအေးနှင့် ဘီစကွပ်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည်။ ထို့နောက်တွင် ဘရန်ဒွန်၏ အခန်းဆီသို့ ကျွန်မတို့ သွားကြသည်။ ဘရန်ဒွန်က ကွန်ပျူတာဖွင့်နေစဉ် ဘီစကွပ်မုန့် ဝါးနေသည်။

သတင်းစာဝက်ဆိုဒ်ကို သူ ဆက်ဖွင့်ပြီး ‘ကောင်း’ ကို ရှာသည်။ ခဏကြာသောအခါ လူနှစ်ယောက်၏ဓာတ်ပုံကို ကျွန်မတို့ စိုက်ကြည့်ကြသည်။

မစ္စတာကောင်း၏မျက်နှာက အမာရွတ်များဖြင့် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်ပုံပေါ်သည်။ သေးငယ်သော သူ့မျက်လုံးများက ကောက်နေသော နှာခေါင်းဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိနေကြသည်။

မစ္စတာချိုင်က ခေါင်းတုံးရိပ်ထားပြီး ချွန်ထက်သောနှာခေါင်း ရှိသည်။ သူ့ပါးစပ်က ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံပေါ်သည်။

“ဟွန်း ... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ပုံကို ဘယ်သူ့ပုံမှ ငါ မကြိုက်ဘူး”

ဂစ်ဆန် ကွက်ကီးမုန့်နင်မတတ်ဖြင့် ပြောသည်။

ချိုင်၏ဓာတ်ပုံမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ တုန်ယင်သွားသည်။ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်နေသောလူက ဤလူပါလား။ ကျွန်မကို ရှာဖွေပြီး အပြစ်ပေးမည်ဟု သစ္စာကျိန်ဆိုထားသော လူဖြစ်သည်။

သတင်းစာခေါင်းစဉ်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မပို၍ပင် တုန် ယင်သွားမိသည်။

လူဆိုးဂိုဏ်းဝင် အသတ်ခံရခြင်း

ယမန်နေ့ညက စွန့်ပစ်ထားသော မြေအောက်ရထား ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် လူဆိုးဂိုဏ်းဝင်များ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြရာ မြေအောက်လောကခေါင်းဆောင် ကင်ကောင်း သေနတ် ပစ်ခံရသည်။

မျက်မြင်သက်သေတစ်ယောက်မျှ ထွက်ပေါ်မလာသော် လည်း သူ၏ပါတနာလူ ချိုင်ကို ရဲများ ရှာဖွေနေကြသည်။

စောစောပိုင်းရက်က သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဘဏ်စားပြတိုက်မှုဖြင့် သံသယအဖြစ် ခံနေကြရသည်။ များစွာသောဂိုဏ်းဆံများ ပျောက်ဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မစ္စတာကောင်းနဲ့ မစ္စတာချိုင်တို့က သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြ တာကိုး”

ဂစ်ဆန်ပြောသည်။

“မစ္စတာကောင်း လက်စားချေချင်နေတာ အံ့ဩစရာ မဟုတ် ပါဘူး”

ဘရန်ဒွန်က ပြစ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်သတင်းဇာတ်
လမ်းများကို ရှာကြည့်သည်။ ဒေါ်လာတစ်သန်းကျော်သော ပိုက်ဆံ
များကို မည်သည့်အခါမျှ မတွေ့ကြတော့ဘဲ ချိုင်ကိုလည်း မည်
သည့်အခါမှ ဖမ်းမမိကြပုံကို ကျွန်မတို့ သိရှိကြရသည်။ ကင်ကောင်း
ကို သတ်သူက ချိုင်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထား ရဲများ
မရရှိကြချေ။

ဂစ်ဆန် လက်ဝါးကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက လူဆိုးဂိုဏ်းသားတွေပဲ။ မစ္စတာ
ကောင်း ဒီလိုအနိုင်ကျင့်တတ်တာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ သူ ဘာကြောင့် ပိုက်ဆံလိုချင်နေတာလဲ”

ကျွန်မက ထင်မြင်ချက်ကို ပြောမိသည်။

“သူ သေနေပြီ။ သူ ရှိနေတဲ့နေရာဆီကို ပိုက်ဆံယူလို့မရတော့
ဘူး။”

ဘရန်ဒွန်က ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်ပေါ်မှ ကောင်း၏ဓာတ်ပုံကို
စိုက်ကြည့်လျက် ထိုင်ခုံတွင် ကျောမှီထိုင်လိုက်သည်။

“ငါ သိတယ်”

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ သူ့အဖြေကြောင့် ကျွန်မ အေး
စက်သွားသည်။

“ဒါက လက်စားချေဖို့အတွက်ပဲ။ မစ္စတာချိုင် ပိုက်ဆံတွေရမှာ
ကိုသူမလိုချင်ဘူး။ ပြီးတော့မစ္စတာချိုင် ရာဇဝတ်ဘေးကလွတ်သွား

မှာကိုလည်း သူ မလိုချင်ဘူး။”

“ငါတို့တော့ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်မိနေပြီ”

ကျွန်မက ညည်းညူပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဘရန်ဒွန်က ရေရွတ်ပြောသည်။

“အသားညှပ်မုန့်ထဲက အသားလိုဖြစ်နေပြီ”

MM 15

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကုန်တိုက်အနား
သို့ ကျွန်မတို့ မသွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ထိုအစား အနီးအနား
မှ ပန်းခြံဆီသို့ သွားကြသည်။

သစ်ပင်အရိပ်တစ်ခုအောက်မှ ပန်းခြံတစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်မ
ထိုင်ပြီး မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းကို ထုတ်ယူ၍ 33386868686868 ကို နှိပ်
လိုက်သည်။

ကောင်း၏အသံက ဖုန်းစပီကာထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ ... ချယ်ရီလင်း မင်းသူငယ်ချင်းချိုင် ဘာပြောလဲ”

“ရှင့်ရဲ့ သတင်းပို့စာ သူ့ကို ကျွန်မ ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်
ကို သူ ယုံမယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး”

ကောင်း ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ချိုင်ကို သင်ခန်းစာပေးဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့
သင်ခန်းစာပေါ့။ အမြဲတမ်းပေးထားရမယ့် သင်ခန်းစာပေါ့”

ထို့နောက် သူက ရယ်သည်။

“ဒီတော့ ချယ်ရီလင်း၊ မင်း နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဖုန်းခေါ်ဖို့
ကျန်သေးတယ်”

ကျွန်မက သတ္တိမွေးလိုက်သည်။

“မစ္စတာကောင်း၊ ဒီဖုန်းကို ကျွန်မ ခေါ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နောက်မခေါ်ရတော့ဘူးဆိုတာ ရှင် ကျွန်မကို ကတိပေးပါ”

ကောင်း၏အသံက အလွန်နှစ်သက်စရာ ကောင်းနေသည်။

“ချယ်ရီလင်း ... မင်း ငါ့ကိုမယုံဘူးလား။ ဒါဟာ နောက်ဆုံး အကြိမ် ခေါ်ခြင်းပါ။ ချိုင်ကို မင်း နောက် ဘယ်တော့မှမခေါ်ရတော့ဘူး။ မင်းကို ငါ ကတိပေးတယ်”

ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... သူ့ကို ကျွန်မ ဘာပြောရမလဲ”

“ဒီညသန်းခေါင်မှာမစ္စတာကောင်းသူ့ကိုတွေ့ဆုံမယ်လို့ပြောလိုက်။ ရထားလိုက်ခေါင်းအဟောင်းထဲဆီ ပိုက်ဆံပြန်ယူလာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်”

ကျွန်မ တအံ့တဩ မရေရွတ်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“ရှင် သူ့ကို အဲဒီနေရာမှာ သတ်မှာလား”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ကောင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အင်တာနက်ထဲမှာ ကြည့်ပြီးပြီ”

ဘရန်ဒွန်က သူ့ကိုပြောသည်။

“ဪ ...”

ကောင်းက တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် မေးသည်။

“ဒါဆို ငါ့အကြောင်း မင်းတို့အကုန်သိပြီးကြပြီပေါ့”

“သတင်းစာအဟောင်းမှာ ခင်ဗျားကို လူဆိုးဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်”

ဂစ်ဆန် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မစ္စတာချိုင်အကြောင်းပေါ့”

“ငါတို့ အလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ ဆက်ဆံရေးရှိခဲ့တယ်”

ကောင်းက တုံ့ပြန်လည်ပြောပြသည်။

“ငါက ဦးနှောက်သမား။ ချိုင့်က လက်ရုံးသမား”

“နှောက်ပိုင်းမှာ ခင်ဗျားကို သူ ကွက်ကျော်ရိုက်သွားတယ်”
ဘရန်ဒွန်က ပြောသည်။

“ငါ သူ့ကို မယုံသင့်ဘူး”

ကောင်းက အံ့ကြိတ်သံဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့ငါ့ကိုသတ်တဲ့နေ့က မနက်ပိုင်းမှာ ငါတို့ဘက်တစ်ဘက်ကို
အတူတူ ဓားပြတိုက်ကြတယ်။ ငါတို့ပိုက်ဆံတွေ ယူပြေးသွားကြ
တယ်။ အဲဒီညမှာ ပိုက်ဆံခွဲဝေဖို့အတွက် ငါတို့တွေ့ဆုံကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ဝေစုကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ မရှုဘူးမဟုတ်
လား”

ဂစ်ဆန် မေးသည်။

“ဟင့်အင်း ...”

ကောင်းက မုန်းတီးသောအသံဖြင့်ပြောသည်။

“သူ သေနတ်ဆွဲထုတ်ပြီး ငါ့ကိုပစ်တယ်”

“အခု ရှင် သူ့ကိုသတ်တော့မလား”

ကျွန်မက မေးသည်။

“သူ့ကို ကျွန်မ သတင်းပို့ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကို သူ့ရဲ့
သေမင်းဆီ ကျွန်မပို့လိုက်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ဒီအတွက် မင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသလား ချယ်ရီ
လင်း”

ကောင်းက မေးသည်။

“ရှင်လုပ်သလို လူတွေလိုက်သတ်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်မ မလုပ်
ချင်ဘူး”

ကျွန်မက အော်သည်။

“သူ့ကို ကူညီဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့”

ကောင်းက သတိပေးသည်။

“ချိုင့်က သာမန်ရာဇဝတ်ကောင်တစ်ကောင်ပဲ။ သူ ဘာဖြစ် သွားမယ်ဆိုတာကို မင်း အမှန်တကယ် ဂရုစိုက်နေသလား။ အခု သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး ငါ့ရဲ့သတင်းစကားကို ပေးလိုက်”

“အဲဒါ မတရားဘူး”

ဂစ်ဆန် ဖုန်းထဲကို အော်ပြောသည်။

“ချယ်ရီလင်းကို ခင်ဗျားရဲ့ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်လို ခင်ဗျား ဆက်ဆံနေတယ်”

“မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာလား”

ကောင်းက တုံ့ပြန်ဟိန်းဟောက်သည်။

“ငါ့မှာ စွမ်းအားတွေရှိသေးတယ်ဆိုတာ မင်းကိုငါ သတိပေး ပါရစေ”

မိုးကြိုးပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သည့်အသံကြီးကြောင့် ကျွန်မတို့ ထုခန်မိကြသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကျွန်မတို့ဘေး၌ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ပြိုလဲကျသွားသည်။

“ကဲ ... ချယ်ရီလင်း”

ကောင်းက ရယ်မောလျက်ပြောသည်။

“မင်း ဖုန်းဆက်တော့မလား”

၎၎

MM 16

ကြီးမားသောသစ်ပင်ကြီးက မြေပြင်မှ အမြစ်များထွက်လျက် ခါးလယ် ထက်ပိုင်းကျိုးပြီး ကျွန်မတို့ခြေရင်းတွင် လဲကျနေသည်။

ကျွန်မကင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချိုင့်၏ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ သူ ဖုန်းကိုင်သောအခါ ကျွန်မက အော်ဟစ်သည်။

“ကောင်မလေး ... မင်း နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ။ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာငါရှာဖွေတော့မယ်။ ပြီးရင်တော့မင်းအိမ်ကို ငါ ရဲတင်းနဲ့ လာခဲ့မယ်”

“မစ္စတာချိုင့်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ နောက်ဘယ်တော့မှ ဖုန်းမဆက် တော့ပါဘူး”

ကျွန်မက ပြောသည်။

“မစ္စတာကောင်းဆီက နောက်ဆုံးသတင်းပို့စာ ကျွန်မ ရထား တယ်”

“ဘာသတင်းပို့စာလဲ ကောင်မကလေး”

ချိုင့်က လှောင်ပြောင်မေးသည်။

“မစ္စတာကောင်းကဒီညသန်းခေါင်မှာသူ့ကိုလာတွေ့ပါတဲ့။ ရှင် သူ့ရဲ့ပိုက်ဆံတွေ သူ့ကို ရှင်ပြန်ပေးရမယ်လို့ သူပြောတယ်။ သူ့ကို ရှင် သတ်ခဲ့တဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ ရထားဥမင်လိုက်ခေါင်းအဟောင်းထဲမှာ ရှင့်ကို သူ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

ချိုင်၏အသက်ရှူသံက ခက်ထန်လေးလံလာသည်။

“ငါပြောတာနားထောင်စမ်း... ကောင်းမကလေး။ မင်းဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ မင်း ငါ့ကို ခြောက်လှန့်လို့ရမယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား။ မင်း ငါ့ကို ငွေညှစ်လို့ရမယ်လို့ မင်းထင်နေသလား။ မင်း ငါ့ကို အရူးလုပ်လို့ မရဘူး။ ဒီပိုက်ဆံနောက်ကို မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်နေတာ မဟုတ်လား။ မင်း အဲဒါပဲဖြစ်ရမယ်။ ကောင်း သေသွားပြီ။ မင်း အဲဒါကို သိနေတာကြောင့်ကိုး”

“မစ္စတာချိုင် ... ရှင့်ကို ကျွန်မ စကားမပြောချင်တော့ဘူး။ မစ္စတာကောင်း ပြောတာကိုသာ လုပ်ပါ။ ဒီနေ့ညသန်းခေါင်မှာ မစ္စတာကောင်းကို ရထားဥမင်လိုက်ခေါင်းအဟောင်းထဲမှာ သွားတွေ့ပါ”

“သူ အဲဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နိုင်မှာလဲ”

သူက အော်သည်။

“သူ သေပြီ”

“ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မ သူပြောတာကို ရှင့်ကို ပြန်ပြောပြနေတာ”

ကျွန်မ ဖုန်းဖြတ်လိုက်သည်။

ခုံတန်းပေါ် ကျွန်မ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဒါပဲ”

ကျွန်မ သက်ပြင်းရှည်လျားစွာ ချလိုက်သည်။

“မစ္စတာကောင်းကို ငါ နောက်ဆုံး ကူညီပေးပြီးပြီ။ အခု သူ့အကြောင်း ငါတို့ လုံးဝမေ့ထားလို့ရပြီ”

“မရသေးဘူး”

ကျွန်မတို့နောက်မှ အသံတစ်သံက ပြောသည်။

MM 17

ကျွန်မတို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ အော်သံ
ကြောင့် ကျီးကန်းငှက်တစ်အုပ် ကောင်းကင်ထဲသို့ ပျံတက်သွားကြ
သည်။

လေထဲတွင် ဦးခေါင်းတစ်လုံး လွင့်ပျောလာသည်။ ၎င်းက တစ်
စိတ်တစ်ပိုင်း ပျက်စီးနေသည်။ ပေါက်ပြဲနေသော အသားများကြားမှ
အရိုးများ ထွက်နေသည်။ ၎င်း၏လည်ပင်းမှ ပုပ်ပွနေသော အသား
အမြှောင်းများက ပင်လယ်ရေမှော်ပင်များကဲ့သို့ တွဲလောင်းကျနေ
ကြသည်။

ဦးခေါင်းက ခန္ဓာကိုယ်မရှိချေ။

သို့သော် ၎င်းက မျက်နှာရှိသည်။ ခက်ထန်သော ပုံသဏ္ဍာန်ကို
ကျွန်မတို့ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။ အမာရွတ်များ၊ ကောက်နေ
သော နှာခေါင်း၊ သေးငယ်၍ ရန်လိုသော မျက်လုံးများ၊ ကောင်း
ပါလား။

“မင်းတို့အားလုံးနဲ့ တွေ့ဆုံရတာ သိပ်ကောင်းတယ်”

လူဆိုးဂိုဏ်းသားက ပြောသည်။

ဘရန်ဒွန်က ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို သူ့ရှေ့တွင် လက်နက်
တစ်ခုကဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဒါ မျက်လှည့်ပြနေတာ”

သူက ကျွန်မတို့ကို တီးတိုးပြောသည်။

ဦးခေါင်းက ပိုမိုနီးကပ်စွာ ရွေ့လျားလာသည်။

“မျက်လှည့်ပြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြီးမှမရှိဘူး”

ကောင်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့ရွံ့လျက် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား တခြားကမ္ဘာမှာ ရှိနေတယ်လို့ပြောပြီး ဘယ်လို
ကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

ဂစ်ဆန် တအံ့တသြဖြင့်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့ခန္ဓာကိုယ် ဆွေးမြည့်ပျက်စီးသွားပြီ။ ငါ့ခေါင်းနဲ့ ငါ့ဝိညာဉ်ပဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

ကောင်းက ပြုံးလျက်ပြောသည်။

“မပြီးသေးတဲ့ကိစ္စကို ရှင်းလင်းဖို့အတွက် ငါ့ကို တစ်ရက် ပြန်
လာခွင့် ပြုထားကြတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မကို ကတိစကားပေးထားတယ်”

ကျွန်မက အော်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို နောက်ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးထား
တယ်”

လူဆိုးဂိုဏ်းသား၏ ဦးခေါင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော အပုပ်နံ့
ကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲ ပျို့လှိုက်လာသည်။ ဦးခေါင်းရွေ့လျားသည့်
အခါတိုင်း လည်ပင်းမှ တွဲလောင်းကျနေသော အသားအမျှင်များက
လေထဲတွင် ဟိုဒီဝေ့ယမ်းနေသည်။

“မင်း နောက်ထပ် ဖုန်းမဆက်ရတော့ဘူးလို့ ငါ ကတိပေးထား
တယ်။ ချယ်ရီလင်း မင်း မဆက်ရတော့ပါဘူး”

ကောင်း၏ပြုံးနေသော ဦးခေါင်းက အနားသို့ ပိုတိုးကပ်လာ
သည်။

“မင်းဘက်ကလည်း မင်းကတိ မင်းတည်သလို ငါ့ဘက်က
လည်း ငါ့ကတိ ငါ တည်ပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ... ဒီ ... ဒီ ... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဘရန်ဒွန်က မေးသည်။

ကောင်း၏မျက်လုံးများက လင်းလက်နေသည်။

“မင်းတို့အားလုံးကို ပြန်လည်ပေါင်းစည်းပွဲတစ်ခုဆီ ဖိတ်ခေါ်ဖို့ ငါ လာတာ”

“ဘာ ...”

ဂစ်ဆန် နောက်သို့ ဆုတ်သွားလျက်အော်သည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းချိုင့်ကို ငါ တွေ့ဆုံတဲ့အခါ မင်းတို့ကို ငါ အဲဒီ နေရာမှာ ရှိစေချင်တယ်”

ကောင်းက ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ရဲ့အကူအညီမပါဘဲနဲ့ ငါ တွေ့ဆုံပွဲ မလုပ် နိုင်ဘူး။ ချယ်ရီလင်း ... မင်း ငါ့အတွက် ဖုန်းဆက်ပေးခဲ့တာတွေဟာ ငါ့ရဲ့လက်စားချေမှုကို ဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုအရေး ကြီးတဲ့ အချိန်အခါတစ်ခုကို မင်း လက်လွှတ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အန်ချင်စရာကောင်းသော လူသေနှံက လွှမ်းမိုးနေသည်။ ကျွန်မ မအန်မိစေရန် ချုပ်တည်းထားရသည်။

“ကျွန်မတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

ကျွန်မ အော်သည်။

“ရှင် ခိုင်းသမျှအရာတိုင်း ကျွန်မတို့ လုပ်ပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မပြန်ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့မိဘတွေ ကျောင်း ကို ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်”

ဘရန်ဒွန်က ပြောသည်။

“အဲဒါဆိုရင် ကျောင်းက ရဲတွေကို ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်”

ကောင်း၏ဦးခေါင်းက လှောင်ပြောင်ရယ်မောမှုကြောင့် လှုပ်ခါ နေသည်။

“မင်းတို့ ငါနဲ့ လိုက်ကိုလိုက်ရမယ်”

“ဒါ အဓမ္မပြန်ပေးဆွဲတာပဲ”

ဂစ်ဆန် သူ့ကို စွပ်စွဲသည်။

“ဒါ မတရားဘူး”

“မိတ်ဆွေဆန်ဆန် ဖိတ်ခေါ်တာကို ဘာကြောင့် ပြန်ပေးဆွဲ တယ်လို့ ပြောနိုင်မှာလဲ”

ကောင်းက အတိုက်အခံပြောသည်။

“မရဘူး ... ဂစ်ဆန်၊ မင်းတို့လိုက်ရမယ်”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို အတင်းအကြပ်မခိုင်းပါနဲ့”

ဘရန်ဒွန်က အိတ်ကို လေထဲလွှဲလျက် အော်သည်။

“ခင်ဗျားက ဦးခေါင်းပဲရှိတဲ့ဟာ”

“တမလွန်ဘဝက စွမ်းအားတွေကို မင်းလိုလူတစ်ယောက် ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ ... ဘရန်ဒွန်”

ကောင်းက မဲ့ရွဲပြောသည်။

“မင်း ဘာမျှမသိပါဘူး”

သူ့ ဦးခေါင်းက ဘောလုံးတစ်လုံးကဲ့သို့ အပေါ်သို့ မြင့်တက်လာ ပြီး သူ့မျက်လုံးများက ခြိမ်းခြောက်နေသော အကြည့်ဖြင့် ကျွန်မတို့ ကို ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ကို ငါကြိုက်တာ ခိုင်းလို့ရတယ်”

သူ့စကားလုံးများကို ကျွန်မတို့ နားထောင်နေကြစဉ် နေရာ၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေကြသည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မတို့လှည့်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ ခြေကုန်သုတ် ပြေးကြသည်။

သို့သော် ဂစ်ဆန်ပခုံးပေါ်မှ နောက်လှည့်ကြည့်သောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြင့် အော်သည်။ ကျွန်မ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် လျှင် ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသောအရာကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား သည်။

ကောင်း၏လည်ပင်းမှ တန်းလန်းကျနေသော အသားမျှင် အမြှောင်းများက ပိုမိုရှည်လျားကာနေသည်။

၎င်းတို့က ကျွန်မတို့ဆီသို့ လေထဲမှ လှမ်းလာနေပြီး ရှည် သထက် ရှည်၍ နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာနေသည်။ ကျွန်မအော် ဟစ်ပြီး ပိုမိုမြန်ဆန်စွာ ပြေးမိသည်။

၎င်းတို့က ရေဘဝဲဦးမျှင်ကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ကို ရစ်ပတ်ကြသည်။

၎င်းကို ကျွန်မတို့ ဆန့်ကျင်ရုန်းကန်ကြသည်။ သို့သော် ပုပ်ပွ နံဟောင်နေသော အသားမျှင်များက သံမဏီကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ၎င်းတို့က ကောင်း၏ဦးခေါင်း အောင်မြင်ဝင့်ကြွားစွာ လွင့်ပျောနေသောနေရာဆီသို့ ကျွန်မတို့ကို ပြန်ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“မင်းတို့ နားလည်လာကြပြီလား။”

ကောင်းက ပြုံးလျက်ပြောသည်။

“ငါဟာ သေနေပေမဲ့ လူဖြစ်နေတုန်းပဲ။ မင်းတို့လွတ်မြောက်ဖို့ အတွက် ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အခု ရထားဥမင်လိုက်ခေါင်းဆီ သွားပြီး ငါ့သူငယ်ချင်း ချိုင်အတွက် အဆင်သင့်လုပ်ကြရအောင်”

MM 18

နံဟောင်နေသော အသားအမျှင်များက ကြီးများကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ကို တင်းကြပ်စွာရစ်ပတ်ပြီး အတူတကွဆွဲပူး၍ ကောင်း၏ လွင့်ပျောနေသော ဦးခေါင်းဆီ ဆွဲယူသည်။ ကျွန်မတို့၏ခန္ဓာကိုယ်များက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရိုက်မိကြပြီး ကျွန်မတို့ အကျောက်အကန် အော်ဟစ်ကြသည်။

ရုတ်တရက်အပ်နှင့်တူသော တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်မအရေပြားအား ထိုးနှစ်သည်ကို ကျွန်မခံစားရသည်။ ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ဦးခေါင်းအရိုးပေါ်တွင် ဘရိတ်ဓားကဲ့သို့ထက်သော ဆူးချွန်များ ထွက် ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့က ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာ ထိုးသွင်းနေကြောင်း ကျွန်မ သိသည်။ သေစေနိုင်သော အဆိပ်များမဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ကျွန်မ မျှော်လင့်မိသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ကျွန်မဦးနှောက်ထဲသို့ ငိုက်မြည်းမှု ထိုးဖောက်ဝင်လာသည်။ ကျွန်မ ခြေလက်များ ပျော့ခွေကျသွားသည်။

ကျွန်မသိရှိရသော နောက်အရာက မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရန် ကြိုးစားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဦးနှောက်က အိပ်ချင်စိတ်ကြောင့် မှိုင်းဝေနေသည်။ ပထမ၌ ကျွန်မကိုမြေအောက်၌ မြှုပ်နှံထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက်တွင် အသက်ရှင်နေသေးကြောင်းကို ကျွန်မ သိရသည်။ ကျွန်မတို့ကို ကောင်း သယ်ဆောင်လာသော နေရာကို ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခွဲခြားသိမြင်လာသည်။

မှောင်နေသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းထဲမှ အလင်းရောင်မှိန်မှိန် အောက်တွင်ကျွန်မရပ်နေသည်။ ကျွန်မ၏ဘယ်ဘက်နှင့်ညာဘက် တွင် ဥမင်လိုက်ခေါင်းက အမှောင်ထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွားသည်။

အုတ်နံရံများက ဂျေးများတက်နေကြပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခဲ အကျိုးအပဲ့များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ကျွန်မတို့၏ခြေရင်းတွင် သံချေး တက်နေသော ရထားလမ်းရှိနေသည်။ တစ်နေရာမှ ကြွက်များ ပြေးလွှားအော်ဟစ်သံကို ကျွန်မ ကြားရသည်။

ကျွန်မတို့အထက် အမှောင်ထဲတွင် ကောင်း၏ဦးခေါင်းက တန်း လန်းဖြစ်နေပြီး ၎င်း၏ပျက်စီးနေသော အသားများက အလင်း တောက်ထွက်နေ၍ ၎င်းကြောင့် လိုက်ခေါင်းထဲ လင်းနေသည်။

“ဒီနေရာကို ရထားမလာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ”

သူက ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။ သူ့အသံက နံရံများမှ ပဲ့တင် ပြန်ထွက်နေသည်။

“ဒါကြောင့် ငါတို့ပိုက်ဆံတွေ ခွဲဝေယူဖို့အတွက် ဒီနေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြတာပဲ ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှမလာဘူး။ ငါတို့ အနှောင့် အယှက် အလုပ်မခံရဘူးဆိုတာ သိကြတယ်”

ကျွန်မပါးစပ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ သေခြင်း အရသာကို ခံစား နေရသည်။ ကြောက်လန့်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မလည်ပင်း ခြောက်နေ သည်။ ဤလိုက်ခေါင်းထဲမှ ကျွန်မတို့ မည်သည့်အခါမှ ရှင်လျက် နှင့် ပြန်မထွက်ရတော့ဟု တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်မကို ပြောပြနေ သည်။ ကျွန်မတို့ကို ကောင်း မသတ်လျှင် ချိုင့်သတ်လိမ့်မည်။

ဘရန်ဒွန်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ တွေးမိလိမ့်မည်။ ကောင်း၏ ဦးခေါင်းကို သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပါလို့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တယ်”

သူက သေဆုံးနေသောလူကို ဂိုက်သားကို စွပ်စွဲလျက် ပြော သည်။

“မစ္စတာချိုင် ... ဒီနေရာကိုရောက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ကို သူ သတ်ဖို့ကြိုးစားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“မင်းတို့ကို သတ်နိုင်တဲ့လူဟာ ငါပဲလို့ အရင်က ငါ ပြောပြီးပြီ”
ကောင်းက အံ့ကြိတ်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကျွန်တော်တို့ကို ဒီမှာခေါ်ထားလို့ မရဘူး”
ဂစ်ဆန်က ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း အမှောင်ထဲကို လှမ်းကြည့်စဉ်
ရေရွတ်ပြောသည်။

“နာရီအတော်ကြာရင် ညသန်းခေါင်ရောက်တော့မယ်”

လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်မှ အလင်းထွက်နေသော ဒိုင်ခွက်ကို
ကျွန်မ ကြည့်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်မှိန်မှိန်၌ပင်လျှင် ညသန်း
ခေါင်က မိနစ်အနည်းငယ်သာ လိုတော့ကြောင်းကို ကျွန်မ တွေ့ရ
သည်။

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

နံဟောင်နေသော လေကိုရှူလျက် ကျွန်မက ညည်းညူပြော
သည်။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲတွင် ကောင်း၏ပုပ်နေသော အသားအနံ့
က ပို၍ပင် ပြင်းထန်နေသည်။

“ပန်းခြံထဲမှာ ကျွန်မတို့ကို ရှင် တွေ့ဆုံကတည်းက အချိန်တွေ
ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်သလဲ”

“တမလွန်ဘဝမှာ အချိန်ကို ထိန်းချုပ်တတ်ရတယ်။ နာရီတွေ
ကို မိနစ်ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲတတ်ရတယ်”

ထို့နောက်တွင် ကောင်း၏ဦးခေါင်းက လည်လာသည်။

“အခု တိတ်တိတ်နေကြ၊ လုံးဝ အသံမထွက်နဲ့”

သူက အမိန့်ပေးသည်။

“ငါတို့ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီထင်တယ်”

ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကောင်း၏ဦးခေါင်းက ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကျွန်မတို့ လုံးဝကို အမှောင်ထဲ ရောက်သွားကြသည်။

အသေအချာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေနှင်းသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားရသည်။ အမှောင်ထဲတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ ဝှေ့ယမ်းနေပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ချိုင့် လာနေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ချေ။

၎ ၎

MM 19

အလင်းတန်းများက အမှောင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ကျွန်မတို့ ဆီရွေ့လျားလာပြီး လျင်မြန်စွာ နီးကပ်သထက် နီးကပ်လာသည်။

ကျွန်မတို့နံရံတွင် ကပ်နေကြပြီး ရှာဖွေနေကြသော အလင်းရောင်တန်းများမှ ရောင်ရှားရန် ကြိုးစားကြသည်။ လိုက်ခေါင်း အနက်ထဲသို့ ကျွန်မတို့ ဘေးတိုက်ရွေ့လျားသွားကြသည်။

ရုတ်တရက် အလင်းတန်းထဲတွင် ကျွန်မတို့ ပိတ်မိသွားသည်။ အသံတစ်သံက အောင်မြင်စွာ ကြွားစွာ အော်သည်။

“မိပြီကွ”

ချိုင့်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်တွင် ခေါင်းတုံးပြောင်ရက်လျက် ရှေ့သို့ အလျင်အမြန်တိုးလာနေသည်။ ကျွန်မမျက်လုံးများက သူ၏ညှာလက်တွင် ရှေ့တိုရှေ့ရဲကိုင်ထားသော ပုဆိန်ပေါ်ရောက်နေသည်။ ပုဆိန်အသွားက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်တွင် လက်နေသည်။

“ကဲ ... ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူတွေရောက်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်။ ကောင်မကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်ကလေး နှစ်ယောက်ပါလား။”

သူက လှောင်ပြောင်ပြောသည်။

“ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ မင်းတို့တွေပေါ့။ အခု မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့ သိပ်ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်ကြသေးလား။”

ဘရန်ဒွန်က သူ့အပေါ်သို့ ကျရောက်နေသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး အလင်းရောင်ထဲကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မစ္စတာချိုင် ... ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားဆိုရင် ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားမှာလဲ”

“အို ... မင်း ထွက်သွားမယ် ဟုတ်လား”

သူက ပုဆိန်ကိုကြည့်ရင်း ရယ်မောပြောသည်။

“ဟိတ်ကောင်တွေ ... မင်းတို့ကြားကြလား။ ငါထွက်သွားသင့် တယ်လို့ ဒီကလေးက ထင်နေတယ်”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်တွင် သူ့နောက်မှ လူဆိုးဂိုဏ်း သား ၄ ယောက်ကို ကျွန်မ ရေရွတ်မိသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက် က ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာ၊ သူက တကယ်ကို အန္တရာယ်ရှိပုံ ပေါ်နေတယ်”

ချိုင်က ပုဆိန်ကို ပိုမိုမြင့်မားစွာ မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းတို့ သိတယ်မဟုတ်လား”

သူက ဟိန်းဟောက်ပြောသည်။

“မင်းတို့ ငါ့ကို ဒေါသဖြစ်အောင်လုပ်တယ်။ အထူးသဖြင့် မင်းပဲ”

သူက မုန်းတီးသောမျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မမျက်နှာကို ကြည့် လျက် မာန်မဲပြောသည်။

“ဒီလိုပါ ... မစ္စတာချိုင်”

ကျွန်မက ရှင်းပြရန် ကြိုးစားသည်။

“ရှင့်ကို ဖုန်းဆက်ရတာ ကျွန်မသဘောနဲ့ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကို ဆက်ခိုင်းလို့ပါ”

ဂစ်ဆန် ကျွန်မကို ထောက်ခံသည်။

“အဲဒါ အမှန်ပဲ။ သူမက ဘာပြောရမယ်ဆိုတာ မစ္စတာကောင်း က ပြောပြတယ်”

ချိုင်က ပုဆိန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ခေါင်း အထက်ပေါ် မြှောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ငါ ယုံမယ်လို့ မင်းတို့ ထင်နေသလား?”

မင်းတို့ကို ငါ ပိုက်ဆံတွေ လွှဲပြောင်းပေးအောင် ငါ့ကို မင်းတို့ ခြောက်လှန့်နေကြတာ။ ကောင်းကင် သေနေပြီဆိုတော့ မင်းတို့ကို ဘာမှလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“အဲဒါကိုတော့ ငါ အသေအချာ မပြောနိုင်ဘူး။”

ကောင်း၏အသံက အမှောင်ထဲမှ တီးတိုးပြောသည်။

“ကောင်းလား။”

ချိုင်က အသံလာရာဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်လျက် အထိတ် တလန့်ဖြင့် အော်သည်။

“မင်းလား။”

သူ့မျက်လုံးများက အမှောင်ထဲသို့ လိုက်နာနေသည်။

“မင်း ဘယ်မှာလဲ၊ မင်း ထွက်လာခဲ့။”

အခြားဂိုဏ်းသားများက ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲကို လက်နှိပ် တတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ကြသည်။ အုတ်နံရံများပေါ် အလင်းတန်းများ ကျသွားသည်။

“ဒါ လှည့်ကွက်လုပ်တာ ဆရာ”

သူတို့ထဲမှတစ်ယောက်က ကြုံးဝါးပြောသည်။

“ဒီနေရာမှ တခြားဘယ်သူမှမရှိဘူး။”

“ငါ့ပိုက်ဆံတွေ မင်း ယူသလား ချိုင်”

နံရံများထဲမှ ထွက်လာဟန်တူသော အမင်္ဂလာသံတိုတိုဖြင့် ကောင်းကင် မေးသည်။

ခေါင်းတုံးတုံးထားသော ချိုင်၏ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ချွေးများပြောင် လက်နေသည်။ သူက ပတ်ပတ်လည်ကို ဒေါသတကြီး လိုက်ကြည့် သည်။ ပုဆိန်ကို အထက်၌ သူ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ထွက်လာစမ်း ... ကောင်း၊ မင်း လူထွက်ပြစမ်းပါ”

သူက အမှောင်ထဲကို စိန်ခေါ်သည်။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်း သေအောင် ငါ သေချာလုပ်မယ်”

ကောင်း၏ဦးခေါင်းကလည်ပင်းမှအသားမျှင်များတွဲလောင်းကျ လျက် မြင်ကွင်းထဲသို့ လွင့်ပျောလာသောအခါ ချိုင့်က အော်သည်။

“ငါ့အနား မလာနဲ့”

ပျက်စီးနေသောဦးခေါင်းက သူ့ဆီသို့ ရွေ့လျားလာသောအခါ သူ့နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ပုဆိန်က သူ့လက်မှ လွတ်ကျပြီး ရထားလမ်းပေါ် ကလောင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အခြားဂိုဏ်းသားများ က သေနတ်များဆွဲထုတ်ပြီး လွင့်ပျောနေသော ဦးခေါင်းကို ပစ်ခတ် ကြသည်။ ကျည်ဆန်များက ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ ကောင်းက မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးဖြင့် သူတို့ကို ပြုံးပြသည်။

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ မင်းတို့တစ်ယောက်မှ ငါ့ကို အနာ တရ ဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး”

သူ့လည်ပင်းမှ တွဲလောင်းကျနေသော အသားမျှင်တန်းများက ဦးမှင်များကဲ့သို့ ချိုင့်ဆီသို့ ဆန့်တန်းသွားကြသည်။

“သူ့ကိုပစ် သူ့ကိုသတ်”

ချိုင့်က သူ့လူများကို အော်ပြောသည်။ သို့သော် သူတို့က ထိတ် လန့်နေသော မျက်နှာများဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

ပုပ်ပွနေသော အသားအမျှင်တန်းများက ချိုင့်၏လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ထားကြသည်။ ၎င်းတို့က ဆွဲညှစ်ကြသောအခါ ချိုင့်က ၎င်းတို့ကို အတင်းကုတ်ဆွဲသည်။

“မင်း ငါ့ကို အသက်ရှူကြပ်အောင် လုပ်နေတယ်”

“မင်း ချယ်ရီလင်းပြောတာကို လုပ်သင့်တယ်”

ကောင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော အပြုံး များ လွှမ်းခြုံနေသည်။

“မင်း ငါ့ပိုက်ဆံတွေ ယူလာသင့်တယ်။ မင်း ယူမလာတာ သိပ် ဆိုးတယ်။ အခြေအနေ ပိုပြီးဆိုးစေတာကတော့ ငါ့ကို မင်း ထပ်သတ် နိုင်သေးတယ်လို့ ထင်နေတာပဲ။ ကဲ ... ချိုင့်၊ မင်း ဘယ်ကိုသွားမလဲ။ ဒုတိယအခွင့်အရေးဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဒါ ဘယ်မှာလဲ”

ချိုင့်က သူ့လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ထားသော အသားမြောင်းများကို လက်ဖြင့် ကုတ်ဖဲ့ရင်း မေးသည်။

“တမလွန်ပေါ့၊ တခြား ဘာရှိဦးမလဲ”

ကောင်းက ရယ်မောလျက်ပြောသည်။

“ငါ မသေသေးဘူး”

ချိုင့် မျက်လုံးပြူးကျယ် လျှာတစ်လစ်ထွက်လာစဉ် ဖျစ်ညှစ်ပြောသည်။

“ဒါ အချိန်ပိုင်းပဲ လိုတော့တယ် သူငယ်ချင်း”

ကောင်းက ကတိပေးသည်။

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကောင်း၏ အသားဦးမြောင်းများက ချိုင့်ကို ခြေထောက်လွတ်အောင် ဆွဲမြှောက်၍ အမှောင်ထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ အခြားဂိုဏ်းသားများ လိုဏ်ခေါင်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားကြသံကို ကျွန်မတို့ ကြားကြရသည်။ ရုတ်တရက် ဦးမင်လိုဏ်ခေါင်းစတင်လှုပ်ခါလာသည်။ နံရံနှင့် ခေါင်းမိုးမှအုတ်ခဲများ ပြုတ်ကျပြီး ကျွန်မတို့ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကွဲကြေကုန်သည်။

“လိုဏ်ခေါင်း ပြိုကျလာပြီ”

ဘရန်ဒွန်က အော်သည်။

“ငါတို့ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရတော့မယ်”

ဂစ်ဆန် ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

အမှောင်အတွင်းပိုင်း နက်ရှိုင်းသောနေရာမှ ကောင်း ကျွန်မတို့အား လှမ်းပြောနေသံကို ကျွန်မတို့ ကြားရသည်။

“ဖုန်းခေါ်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ချယ်ရီလင်း၊

ဘရန်ဒွန်နဲ့ ဂစ်ဆန် ငါ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မကြောက်နဲ့ မင်းတို့ ဒီည မသေသေးဘူး”

ထို့နောက်ဦးမင်လိုဏ်ခေါင်းပြိုကျလာသောအခါမိုးခြိမ်းသံကြီးကဲ့သို့ အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာသည်။

MM 20

ဥမင်လိုက်ခေါင်းအပေါက်ဝ၌ ကျွန်မတို့ ဝမ်းလျားမှောက်လဲနေကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဟိန်းသံကြီး ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေစဉ် ဖုန်မှုန့်များက အလိတ်လိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အထဲ၌ ပိတ်မိနေကြသော လူဆိုးဂိုဏ်းသားများ၏ အော်ဟစ်သံများက အပေါက်ဝကို ပိတ်ဆို့နေသော ကျောက်တုံးအကျိုးအပဲ့အပုံများနောက်မှ ခပ်တိုးတိုးထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် တအားလှုပ်ခါလိုက်သောအခါ အသံမရှိတော့ချေ။ ညကာလ၏ တိတ်ဆိတ်မှုသာ ရှိတော့သည်။

ကျောင်းအဝတ်အစားများနှင့် ကျောင်းလွယ်အိတ်များတွင် မြေကြီးများ ပေကျံလျက် ကျွန်မတို့ ဒယီးဒယိုင် မတ်တတ်ထရပ်ကြသည်။ ဘရန်ဒွန်က ဥမင်လိုက်ခေါင်းရှိခဲ့သောနေရာကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မစ္စတာကောင်း ကတိတည်တယ်”

သူက မောဟိုက်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ငါတို့ မသေဘူး”

ဂစ်ဆန် သူ ရုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ အမှိုက်များကို အသည်းအသန် သပ်ချသည်။

“မသေသေးတာပါ”

သူက ငိုညည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အမေ ငါ့ကိုသတ်လိမ့်မယ်”

“ငါ့အမေလည်း ငါ့ကိုသတ်မှာပဲ”

ကျွန်မက ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းပြီး အလန့်တကြား ထခုန် မိလိုက်သည်။ ကျွန်မခြေထောက်က မြေပြင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို တိုက်မိသွားသည်။

ကြီးမားသော လက်ဟောင်းပုံစံ မိုဘိုင်းဖုန်းတစ်လုံးကို ကျွန်မ ကုန်းကောက်ယူလိုက်သည်။ ပစ္စည်းအဟောင်းအခန်းထဲမှ အဖေ အမှတ်တရထားခဲ့သော မိုဘိုင်းဖုန်းတစ်လုံးကို ကျွန်မ သတိရမိသွား သည်။

“ဒါ ဘယ်ကလာတာလဲ မသိဘူး”

ကျွန်မက မေးမိသည်။

ဂစ်ဆန် ၎င်းကို စပ်စုလိုဟန်ဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါ သိပြီ”

သူက ပြောသည်။

“ဒါဟာ တမလွန်ဘဝမှာ မစွတာကောင်း အသုံးပြုခဲ့တဲ့ဖုန်း ဖြစ်ရမယ်”

“ဒီဘက်ဘဝမှာ အဲဒါ အသုံးပြုလို့ရသေးလား မသိဘူး”

ကျွန်မက စဉ်းစားပြောသည်။

ဘရန်ဒွန်က ၎င်းကို ကျွန်မလက်ထဲမှ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့ ... ။ အသုံးပြုဖို့ကိစ္စ စဉ်းတောင်မစဉ်းစားနဲ့။ မိုဘိုင်း ဖုန်းကြောင့် နင် ဒုက္ခရောက်တာ မလုံလောက်သေးဘူးလား။ ဒီနေရာက ထွက်ကြရအောင်”

ရုတ်တရက် ဖုန်းအသံမြည်လာသည်။ ကျွန်မက ၎င်းကို ပြန်ဆွဲ ယူလိုက်သည်။ ဘရန်ဒွန်က ကျွန်မကို မတားဆီးနိုင်ခင် ကျွန်မ ဖုန်း ကိုင်လိုက်သည်။

အသံတစ်သံက ပြောနေသည်ကို ကျွန်မကြားရသည်။

“ဟဲလို ... မင်းအကူအညီ ငါလိုချင်တယ်”

ကျွန်မ အော်ဟစ်ပြီး ဖုန်းကို ဥမင်လိုက်ခေါင်းဆီသို့ လွှင့်ပစ်၍
အသက်လှပြေးသည်။ ကျွန်မနောက်တွင် အသံသေးသေးကလေး
က ဆက်ပြောနေသည်။

“ဟဲလို ... ဟဲလို ... ချယ်ရီလင်းလား”

၎ ၎

Mr Midnight

ဖားဖြစ်သွားတဲ့ ကောင်ကလေး

တယ်ရီတန်တစ်ယောက် ထူးဆန်းသော ပျောက်ဆုံးသွားသော မြို့တော်မှ ဖားလူသားများ၏ ရွေးချယ်ခံလူသားဖြစ်ပြီးနောက် ဖားအသွင်သဏ္ဍာန် တဖြည်းဖြည်းပြောင်းလဲလာခဲ့ကာ ယဇ်ပူဇော်ခံ ရမည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲ ...

ကံကောင်းတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်

ချယ်ရီလင်းတစ်ယောက် သူ့ဦးလေး ညိမ်းဆည်းထားသော ကံကောင်းသည့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ကြည့်မိရမှ သေဆုံးသွားခဲ့သော 'ကောင်း' အမည်ရ လူဆိုး၏ သူ့အပေါ် လူလည်ကျခဲ့သော 'ချိုင်' ကို ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစားရာတွင် ဝင်ရောက်ကူညီရသောအခါ ...

2000 Kyats

8383664-01-05-57

8 383664 010557